

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 238

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 64

6 lipca 2021

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1096 z dnia 21 kwietnia 2021 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 w odniesieniu do przepisów dotyczących etykietowania napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1097 z dnia 1 lipca 2021 r. zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [„Garbanzo de Fuentesauco” (ChOG)] 4
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) 2021/1098 z dnia 2 lipca 2021 r. zmieniające załączniki II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości 24-epibrasinolidu, wyciągu z bulw *Allium cepa* L., cyflumetofenu, fludioksonilu, fluroksypiry, 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu w określonych produktach lub na ich powierzchni ⁽¹⁾ 5
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) 2021/1099 z dnia 5 lipca 2021 r. zmieniające załączniki II i III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 dotyczącego produktów kosmetycznych ⁽¹⁾ 29
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1100 z dnia 5 lipca 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji 32

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/1101 z dnia 20 maja 2021 r. w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej podczas siedemdziesiątej czwartej sesji Światowego Zgromadzenia Zdrowia 79

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/1102 z dnia 28 czerwca 2021 r. wzywająca Komisję do przedłożenia analizy sytuacji w Unii oraz możliwości dotyczących wprowadzania, oceny, produkcji, wprowadzania do obrotu i wykorzystywania na terytorium Unii środków kontroli biologicznej w postaci bezkręgowców, oraz, w stosownych przypadkach i w zależności od wyników analizy, do przedłożenia wniosku 81
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1103 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Brazylii w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych zawieranych przez instytucje brazylijskie nadzorowane przez Bank Centralny Brazylii za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 84
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1104 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Kanadzie w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Office of the Superintendent of Financial Institutions za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 89
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1105 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Singapurze w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Monetary Authority of Singapore za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 94
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1106 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Australii w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Australian Prudential Regulation Authority za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 99
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1107 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Hongkongu w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Hong Kong Monetary Authority za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 104
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1108 z dnia 5 lipca 2021 r. w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Stanach Zjednoczonych Ameryki w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Board of Governors of the Federal Reserve System, Office of the Comptroller of the Currency, Federal Deposit Insurance Corporation, Farm Credit Administration i Federal Housing Finance Agency za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 109

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1096

z dnia 21 kwietnia 2021 r.

zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 w odniesieniu do przepisów dotyczących etykietowania napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 50 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) 2019/787 znacząco przeredagowano niektóre przepisy dotyczące produkcji i etykietowania napojów spirytusowych i środków spożywczych wytwarzanych przy użyciu napojów spirytusowych jako składników.
- (2) W szczególności art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/787 rozszerza przepisy dotyczące etykietowania mieszanin tworzących napoje spirytusowe, które nie spełniają wymogów żadnej kategorii napojów spirytusowych, na napoje spirytusowe poddane kupażowaniu powstałe z połączenia napojów spirytusowych posiadających różne oznaczenia geograficzne lub z połączenia napojów spirytusowych posiadających oznaczenia geograficzne z napojami spirytusowymi nieposiadającymi żadnego oznaczenia geograficznego.
- (3) W związku z tym, zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/787, nazwy prawne przewidziane w kategoriach napojów spirytusowych określonych w załączniku I do tego rozporządzenia lub oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych mogą być wskazane jedynie w wykazie składników alkoholowych w tym samym polu widzenia co nazwa prawna napoju spirytusowego. Oznacza to, że kategoria napojów spirytusowych, do której należy napój spirytusowy poddany kupażowaniu objęty tym przepisem, nie może być używana jako jego nazwa prawna. Jedyny wyjątek przewidziany w tym artykule dotyczy napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu powstałych z napojów spirytusowych należących do tego samego oznaczenia geograficznego lub napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu powstałych z napojów spirytusowych, z których żaden nie posiada oznaczenia geograficznego. W przypadku tych napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu oznacza to, że mogą one stosować odpowiednią kategorię napojów spirytusowych jako nazwę prawną w opisie, prezentacji i etykietowaniu.
- (4) Jednak zgodnie z definicjami zawartymi w art. 3 pkt 11 i 12 rozporządzenia (UE) 2019/787 napoje spirytusowe poddane kupażowaniu są połączeniem dwóch lub większej liczby napojów spirytusowych należących do tej samej kategorii, lecz różniących się nieznacznie składem. W związku z tym produkowane w ten sposób napoje spirytusowe należą siłą rzeczy do tej samej kategorii napojów spirytusowych co oryginalne napoje spirytusowe przed kupażowaniem. Art. 10 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że napoje spirytusowe spełniające wymogi kategorii napojów spirytusowych określonej w załączniku I do tego rozporządzenia stosują nazwę tej kategorii jako swoją nazwę prawną. Zgodnie z tym wymogiem wszystkie napoje spirytusowe poddane kupażowaniu, a nie tylko te wyłączone na mocy art. 13 ust. 3 akapit czwarty powyższego rozporządzenia, mogą stosować jako nazwę prawną nazwę kategorii, do której należą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1.

- (5) W związku z tym, aby skorygować niespójności między obowiązkami w zakresie etykietowania napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu, wynikającymi z art. 10 ust. 2 i art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/787, oraz aby zapewnić producentom napojów spirytusowych pewność prawa i informowanie konsumentów zgodnie z prawem, należy doprecyzować szczegółowe przepisy dotyczące etykietowania mające zastosowanie do napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu, w tym napojów spirytusowych poddanych kupażowaniu powstałych z połączenia napojów spirytusowych należących do różnych oznaczeń geograficznych lub z połączenia napojów spirytusowych posiadających oznaczenia geograficzne z napojami spirytusowymi nieposiadającymi żadnego oznaczenia geograficznego. Należy również zmienić art. 3 pkt 3 i art. 10 ust. 7 przedmiotowego rozporządzenia, które odnoszą się do tych szczegółowych przepisów dotyczących etykietowania.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2019/787.
- (7) Zgodnie z art. 51 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2019/787 oraz aby uniknąć próżni regulacyjnej, niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane z mocą wsteczną od dnia 25 maja 2021 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2019/787 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »odniesienie« oznacza bezpośrednie lub pośrednie nawiązanie do jednej lub większej liczby nazw prawnych przewidzianych w kategoriach napojów spirytusowych określonych w załączniku I lub jednego lub większej liczby oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, inne niż nawiązanie do wyrażenia złożonego lub wykazu składników, o którym mowa w art. 13 ust. 2–4, w opisie, prezentacji lub etykietowaniu:

- a) środka spożywczego innego niż napój spirytusowy; lub
- b) napoju spirytusowego, który spełnia wymogi kategorii 33–40 w załączniku I;”;

- 2) art. 10 ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Bez uszczerbku dla art. 11 i 12, art. 13 ust. 2–4 zakazuje się stosowania nazw prawnych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub oznaczeń geograficznych w opisie, prezentacji lub etykietowaniu jakiegokolwiek napoju niespełniającego wymogów odnośnej kategorii określonych w załączniku I lub odnośnego oznaczenia geograficznego. Zakaz ten ma również zastosowanie w przypadku gdy takie nazwy prawne lub oznaczenia geograficzne są stosowane w połączeniu z wyrazami lub sformułowaniami takimi jak: »rodzaju«, »typu«, »w stylu«, »produkcji«, »o smaku« lub jakimkolwiek innymi podobnymi określeniami.”;

- 3) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku mieszanki nazwy prawne przewidziane w kategoriach napojów spirytusowych określonych w załączniku I lub oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych mogą być wskazane jedynie w wykazie składników alkoholowych w tym samym polu widzenia co nazwa prawna napoju spirytusowego.

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym, wykazowi składników alkoholowych musi towarzyszyć co najmniej jedno z określeń, o których mowa w art. 10 ust. 6 lit. e). Zarówno wykaz składników alkoholowych, jak i określenie towarzyszące umieszcza się w tym samym polu widzenia co nazwę prawną mieszanki, przy zastosowaniu jednolitej czcionki tego samego kroju i koloru, przy czym rozmiar czcionki nie może być większy niż połowa rozmiaru czcionki zastosowanej do nazwy prawnej.

Ponadto zawartość każdego składnika alkoholowego w wykazie składników alkoholowych wyraża się przynajmniej raz w procentach, w porządku malejącym według użytych ilości. Zawartość ta musi być równa stosunkowi objętości czystego alkoholu, jaki ma dany składnik, do całkowitej objętości czystego alkoholu w danej mieszance.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W przypadku napoju spirytusowego poddanego kupażowaniu napój spirytusowy nosi nazwę prawną przewidzianą w odpowiedniej kategorii napojów spirytusowych określonej w załączniku I.

W przypadku napoju spirytusowego poddanego kupażowaniu powstałego z połączenia napojów spirytusowych należących do różnych oznaczeń geograficznych lub z połączenia napojów spirytusowych posiadających oznaczenia geograficzne z napojami spirytusowymi nieposiadającymi żadnego oznaczenia geograficznego zastosowanie mają następujące warunki:

- a) w opisie, w prezentacji lub na etykiecie napoju spirytusowego poddanego kupażowaniu mogą widnieć nazwy prawne wymienione w załączniku I lub oznaczenia geograficzne odpowiadające napojom spirytusowym, które zostały poddane kupażowaniu, pod warunkiem że nazwy te widnieją:
 - (i) wyłącznie w wykazie składników alkoholowych zawartych w napoju spirytusowym poddanym kupażowaniu, przy zastosowaniu jednolitej czcionki tego samego kroju i koloru, przy czym rozmiar czcionki nie może być większy niż połowa rozmiaru czcionki zastosowanej do nazwy prawnej; oraz
 - (ii) co najmniej raz w tym samym polu widzenia co nazwa prawna napoju spirytusowego poddanego kupażowaniu;
- b) wykazowi składników alkoholowych musi towarzyszyć co najmniej jedno z określeń, o których mowa w art. 10 ust. 6 lit. d);
- c) zawartość każdego składnika alkoholowego w wykazie składników alkoholowych wyraża się przynajmniej raz w procentach, w porządku malejącym według użytych ilości. Zawartość ta musi być równa stosunkowi objętości czystego alkoholu, jaki ma dany składnik, do całkowitej objętości czystego alkoholu w danym napoju spirytusowym poddanym kupażowaniu.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 25 maja 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 kwietnia 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1097**z dnia 1 lipca 2021 r.****zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [„Garbanzo de Fuentesauco” (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Hiszpanii o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Garbanzo de Fuentesauco”, zarejestrowanego na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1485/2007 ⁽²⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, Komisja opublikowała zatem wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Zatwierdza się zmianę w specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Garbanzo de Fuentesauco” (ChOG).**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącą,
Janusz WOJCIECHOWSKI
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1485/2007 z dnia 14 grudnia 2007 r. rejestrujące określone nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Carne de Bísaro Transmontano albo Carne de Porco Transmontano (ChNP), Szegedi szalámi albo Szegedi téliszalámi (ChNP), Pecorino di Filiano (ChNP), Cereza del Jerte (ChNP), Garbanzo de Fuentesauco (ChOG), Lenteja Pardina de Tierra de Campos (ChOG), Λουκούμι Γεροσκίππου (Loukoumi Geroskipou) (ChOG), Skalický trdelník (ChOG)] (Dz.U. L 330 z 15.12.2007, s. 13).

⁽³⁾ Dz.U. C 82 z 11.3.2021, s. 14.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2021/1098

z dnia 2 lipca 2021 r.

zmieniające załączniki II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości 24-epibrasinolidu, wyciągu z bulw *Allium cepa* L., cyflumetofenu, fludioksonilu, fluroksypyru, 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu w określonych produktach lub na ich powierzchni

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (NDP) fludioksonilu, fluroksypyru, 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu określono w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 396/2005. NDP cyflumetofenu określono w części A załącznika III do tego rozporządzenia. W przypadku 24-epibrasinolidu i wyciągu z bulw *Allium cepa* L. w rozporządzeniu (WE) nr 396/2005 nie określono NDP ani nie włączono tych substancji do załącznika IV do tego rozporządzenia, wobec czego stosuje się do nich wartość wzorcową wynoszącą 0,01 mg/kg, określoną w art. 18 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- (2) W ramach procedury udzielania zezwoleń na stosowanie środków ochrony roślin zawierających substancję czynną cyflumetofen na powierzchni owoców cytrusowych, moreli, brzoskwiń, pomidorów, oherzyn/bakłażanów, ogórków i chmielu złożono wniosek zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 396/2005 w sprawie zmiany obecnych NDP.
- (3) W przypadku fludioksonilu wniosek taki złożono w odniesieniu do bzu czarnego. W przypadku fluroksypyru wniosek taki złożono w odniesieniu do szczypiorku, liści selera, pietruszki – naci, tymianku, bazylii i kwiatów jadalnych. W przypadku 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu wniosek taki złożono w odniesieniu do oliwek stołowych i oliwek do produkcji oliwy.
- (4) Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 396/2005 wnioski te zostały poddane ocenie przez zainteresowane państwa członkowskie, a sprawozdania z oceny przekazano Komisji.
- (5) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) dokonał oceny wniosków i sprawozdań z oceny, analizując w szczególności ryzyko dla konsumentów oraz, w stosownych przypadkach, dla zwierząt, i wydał uzasadnione opinie dotyczące proponowanych NDP ⁽²⁾. Urząd przekazał te opinie wnioskodawcom, Komisji i państwom członkowskim oraz podał je do publicznej wiadomości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1.

⁽²⁾ Sprawozdania naukowe EFSA są dostępne na stronie internetowej: <http://www.efsa.europa.eu>:

„Reasoned opinion on the modification of the existing maximum residue levels for cyflumetofen in various crops” (Uzasadniona opinia dotycząca zmiany obecnych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości cyflumetofenu w różnych uprawach). Dziennik EFSA 2021;19(2):6373.

„Reasoned opinion on the modification of the existing maximum residue levels for fludioxonil in elderberries” (Uzasadniona opinia dotycząca zmiany obecnych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości fludioksonilu w bzie czarnym). Dziennik EFSA 2020;18(7):6175.

„Reasoned opinion on the modification of the existing maximum residue levels for fluroxypyr in chives, celery leaves, parsley, thyme and basil and edible flowers” (Uzasadniona opinia dotycząca zmiany obecnego najwyższego dopuszczalnego poziomu pozostałości fluroksypyru w szczypiorku, liściach selera, pietruszce – naci, tymianku, bazylii i kwiatkach jadalnych). Dziennik EFSA 2020;18(10):6273.

„Reasoned opinion on the modification of the existing maximum residue levels for sodium 5-nitroguaiacolate, sodium o-nitrophenolate and sodium p-nitrophenolate (sodium nitrocompounds) in table olives and olives for oil production” (Uzasadniona opinia dotycząca zmiany obecnych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu (związków nitrowych sodu) w oliwkach stołowych i oliwkach do produkcji oliwy). Dziennik EFSA 2020;18(11):6313.

- (6) W odniesieniu do wszystkich wniosków Urząd stwierdził, że spełniono wszystkie wymogi dotyczące danych oraz że zmiany NDP, o które wystąpili wnioskodawcy, są dopuszczalne z punktu widzenia bezpieczeństwa konsumentów na podstawie oceny narażenia konsumentów przeprowadzonej dla 27 określonych grup konsumentów w Europie. Urząd wziął pod uwagę najnowsze informacje na temat właściwości toksykologicznych przedmiotowych substancji. Ani w przypadku długotrwałego narażenia na przedmiotowe substancje w wyniku spożywania wszystkich produktów spożywczych mogących je zawierać, ani w przypadku narażenia krótkoterminowego w wyniku dużej konsumpcji odnośnych produktów nie wykazano istnienia ryzyka przekroczenia dopuszczalnego dziennego spożycia ani ostrej dawki referencyjnej.
- (7) W kontekście zatwierdzania substancji czynnej 24-epibrasinolid do dokumentacji skróconej włączono wniosek w sprawie NDP zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ⁽³⁾. Zainteresowane państwo członkowskie dokonało oceny tego wniosku zgodnie z art. 11 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia. Urząd dokonał oceny wniosku i przedstawił wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej, w których zalecił włączenie 24-epibrasinolidu do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 ⁽⁴⁾.
- (8) Wyciąg z bulw *Allium cepa* L. został zatwierdzony jako substancja podstawowa rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2021/81 ⁽⁵⁾. Nie oczekuje się, aby warunki stosowania tej substancji prowadziły do obecności w towarach spożywczych lub paszowych pozostałości, które mogłyby stwarzać ryzyko dla konsumentów. Należy zatem włączyć wyciąg z bulw *Allium cepa* L. do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (9) Na podstawie uzasadnionych opinii i wniosków Urzędu oraz po uwzględnieniu czynników istotnych dla rozpatrywanej kwestii stwierdzono, że odnośne zmiany NDP spełniają wymogi art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 396/2005.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ „Conclusion on the peer review of the pesticide risk assessment of the active substance 24-epibrassinolide” (Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej 24-epibrasinolid). Dziennik EFSA 2020;18 (6):6132.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/81 z dnia 27 stycznia 2021 r. w sprawie zatwierdzenia substancji podstawowej wyciąg z bulw *Allium cepa* L., zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. L 29 z 28.1.2021, s. 12).

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w załączniku II kolumny dotyczące fludioksonilu, fluroksypiry, 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu otrzymują brzmienie:

„Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg);

Numer kodu	Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (NDP) (*)	Fludioksonil (R) (f)	Fluroksypir (suma fluroksypiry, jego soli, jego estrów i ich koniugatów, wyrażona jako fluroksypir) (R) (A)	5-nitrogwajakolan sodu, o-nitrofenolan sodu i p-nitrofenolan sodu (suma 5-nitrogwajakolanu sodu, o-nitrofenolanu sodu i p-nitrofenolanu sodu wyrażona jako 5-nitrogwajakolan sodu)
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0100000	OWOCE, ŚWIEŻE LUB MROŻONE; ORZECHY Z DRZEW ORZECHOWYCH			
0110000	Owoce cytrusowe	10	0,01 (*)	0,03 (*)
0110010	Grejpfruty			
0110020	Pomarańcze			
0110030	Cytryny			
0110040	Limy/limonki			
0110050	Mandarynki			
0110990	Pozostałe (2)			
0120000	Orzechy z drzew orzechowych		0,01 (*)	0,03 (*)
0120010	Migdały	0,01 (*)		
0120020	Orzechy brazylijskie	0,01 (*)		
0120030	Orzechy nerkowca	0,01 (*)		
0120040	Kasztany jadalne	0,01 (*)		
0120050	Orzechy kokosowe	0,01 (*)		
0120060	Orzechy laskowe/Orzechy leszczyny pospolitej	0,01 (*)		
0120070	Orzechy makadamii/Orzechy makadamii trójlistnej	0,01 (*)		
0120080	Orzechy pekan	0,01 (*)		
0120090	Orzeszki piniowe	0,01 (*)		
0120100	Orzeszki pistacjowe	0,2		
0120110	Orzechy włoskie	0,01 (*)		
0120990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0130000	Owoce ziarnkowe	5		0,03 (*)
0130010	Jabłka		0,05 (*)/(+)	
0130020	Gruszki		0,01 (*)	
0130030	Pigwy		0,01 (*)	
0130040	Owoce nieszpulki zwyczajnej		0,01 (*)	
0130050	Owoc nieśpłika japońskiego/Owoc miszpełnika japońskiego		0,01 (*)	
0130990	Pozostałe (2)		0,01 (*)	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0140000	Owoce pestkowe		0,01 (*)	0,03 (*)
0140010	Morele	5		
0140020	Czereśnie	5		
0140030	Brzoskwinie	10		
0140040	Śliwki	5		
0140990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0150000	Owoce jagodowe i drobne owoce		0,01 (*)	0,03 (*)
0151000	a) winogrona			
0151010	Winogrona stołowe	5		
0151020	Winogrona do produkcji wina	4		
0152000	b) truskawki	4		
0153000	c) owoce leśne	5		
0153010	Jeżyny			
0153020	Jeżyny popielice			
0153030	Maliny (czerwone i żółte)			
0153990	Pozostałe (2)			
0154000	d) pozostałe drobne owoce i jagody			
0154010	Borówki amerykańskie	2		
0154020	Żurawiny	2		
0154030	Porzeczki (czarne, czerwone i białe)	3		
0154040	Agrest (zielony, czerwony i żółty)	2		
0154050	Róża dzika	0,01 (*)		
0154060	Morwy (czarne i białe)	0,01 (*)		
0154070	Głóg włoski	0,01 (*)		
0154080	Bez czarny	4		
0154990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0160000	Owoce różne z		0,01 (*)	
0161000	a) jadalną skórką	0,01 (*)		
0161010	Daktyle			0,03 (*)
0161020	Figi			0,03 (*)
0161030	Oliwki stołowe			0,12
0161040	Kumkwat			0,03 (*)
0161050	Karambola			0,03 (*)
0161060	Szaron/Persymona/Kaki/Huma wschodnia			0,03 (*)
0161070	Czapetka kuminowa			0,03 (*)
0161990	Pozostałe (2)			0,03 (*)
0162000	b) niejadalną skórką, małe			0,03 (*)
0162010	Kiwi (zielone, czerwone, żółte)	15		
0162020	Liczi chińskie/Śliwka chińska	0,01 (*)		
0162030	Marakuja/Męczennica jadalna	0,01 (*)		
0162040	Owoc opuncji figowej/Figa indyjska	0,01 (*)		

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0162050	Caimito	0,01 (*)		
0162060	Owoc hebanowca wirginijskiego/Owoc hurmy wirginijskiej	0,01 (*)		
0162990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0163000	c) niejadalną skórką, duże			0,03 (*)
0163010	Awokado	1,5		
0163020	Banany	0,01 (*)		
0163030	Mango	2		
0163040	Papaja	0,01 (*)		
0163050	Granaty/Jabłka granatu	3		
0163060	Czerymoja	0,01 (*)		
0163070	Gujawa/Gruszcza	0,5		
0163080	Ananasy	7		
0163090	Owoce chlebowca	0,01 (*)		
0163100	Owoce duriana właściwego	0,01 (*)		
0163110	Owoce flaszowca miękkociernistego/Owoce guanabany	0,01 (*)		
0163990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0200000	WARZYWA, ŚWIEŻE lub MROŻONE			
0210000	Warzywa korzeniowe i bulwiaste		0,01 (*)	0,03 (*)
0211000	a) ziemniaki	5		
0212000	b) tropikalne warzywa korzeniowe i bulwiaste			
0212010	Maniok jadalny/Podpłomyk najużyteczniejszy	0,01 (*)		
0212020	Kartofel słodki/Batat	10		
0212030	Pochrzyn	10		
0212040	Maranta trzcinowata	0,01 (*)		
0212990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0213000	c) pozostałe warzywa korzeniowe i bulwiaste oprócz buraka cukrowego			
0213010	Buraki	1		
0213020	Marchew	1		
0213030	Seler zwyczajny	0,2		
0213040	Chrzan pospolity	1		
0213050	Słonecznik bulwiasty	0,01 (*)		
0213060	Pasternak	1		
0213070	Korzeń pietruszki zwyczajnej	1		
0213080	Rzodkiew zwyczajna	0,3		
0213090	Kozibród porolistny/Salsefia	1		
0213100	Brukiew/Karpiel	0,01 (*)		
0213110	Rzepa biała/Rzepa jadalna	0,01 (*)		
0213990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0220000	Warzywa cebulowe			0,03 (*)
0220010	Czosnek	0,5	0,05 (*) (+)	
0220020	Cebula	0,5	0,05 (*) (+)	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0220030	Szalotka	0,5	0,05 (*) (+)	
0220040	Dymka/Cebula szczypiorowa i cebula siedmiolatka	5	0,01 (*)	
0220990	Pozostałe (2)	0,5	0,01 (*)	
0230000	Warzywa owocowe		0,01 (*)	0,03 (*)
0231000	a) Solanaceae i Malvaceae			
0231010	Pomidory	3		
0231020	Papryka roczna	1		
0231030	Oberżyny/Bakłażany	0,4		
0231040	Piżmian jadalny/Ketmia jadalna/Okra	0,01 (*)		
0231990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0232000	b) dyniowate z jadalną skórką	0,4		
0232010	Ogórki			
0232020	Korniszony			
0232030	Cukinie			
0232990	Pozostałe (2)			
0233000	c) dyniowate z niejadalną skórką	0,3		
0233010	Melony			
0233020	Dynie olbrzymie			
0233030	Arbuzy			
0233990	Pozostałe (2)			
0234000	d) kukurydza cukrowa	0,01 (*)		
0239000	e) pozostałe warzywa owocowe	0,01 (*)		
0240000	Warzywa kapustne (oprócz korzeni warzyw kapustnych oraz oprócz kapustnych o młodych/drobnych liściach)		0,01 (*)	0,03 (*)
0241000	a) kapustne kwitnące			
0241010	Brokuły	0,7		
0241020	Kalafior	0,01 (*)		
0241990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0242000	b) kapustne głowiaste			
0242010	Brukselka/Kapusta brukselska	0,01 (*)		
0242020	Kapusta głowiasta	2		
0242990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0243000	c) kapustne liściowe			
0243010	Kapusta pekińska/Kapusta petsai	10		
0243020	Jarmuż	0,01 (*)		
0243990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0244000	d) kalarepa	0,01 (*)		
0250000	Warzywa liściowe, zioła, kwiaty jadalne			
0251000	a) sałaty i warzywa sałatowe		0,01 (*)	0,03 (*)
0251010	Rozpunka warzywna	20		
0251020	Sałaty	40		

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0251030	Endywia o liściach szerokich	20		
0251040	Rzeżucha i inne kielki i pędy	20		
0251050	Gorczycznik wiosenny	20		
0251060	Rokietta siewna/rukola	20		
0251070	Gorzycza sarepska	20		
0251080	Warzywa o młodych/drobnych liściach (w tym gatunki warzyw kapustnych)	20		
0251990	Pozostałe (2)	20		
0252000	b) szpinak i podobne liście		0,01 (*)	0,03 (*)
0252010	Szpinak	30		
0252020	Portulaka pospolita	20		
0252030	Boćwina	20		
0252990	Pozostałe (2)	20		
0253000	c) liście winorośli lub podobne gatunki	0,01 (*)	0,01 (*)	0,03 (*)
0254000	d) rukiew wodna	10	0,01 (*)	0,03 (*)
0255000	e) cykoria warzywna/cykoria liściasta/cykoria brukselska	0,02	0,01 (*)	0,03 (*)
0256000	f) zioła, kwiaty jadalne	20		0,06 (*)
0256010	Trybula		0,02 (*)	
0256020	Szczypiorek		0,5	
0256030	Liście selera		0,3	
0256040	Pietruszka – nać		0,3	
0256050	Szałwia lekarska		0,02 (*)	
0256060	Rozmaryn lekarski		0,02 (*)	
0256070	Tymianek pospolity/Macierzanka tymianek		2(+)	
0256080	Bazylia pospolita i kwiaty jadalne		0,3	
0256090	Liście laurowe/Wawrzyn szlachetny/Laur szlachetny		0,02 (*)	
0256100	Estragon		0,02 (*)	
0256990	Pozostałe (2)		0,02 (*)	
0260000	Warzywa strączkowe		0,01 (*)	0,03 (*)
0260010	Fasola (w strąkach)	1		
0260020	Fasola (bez strąków)	0,4		
0260030	Groch (w strąkach)	1		
0260040	Groch (bez strąków)	0,3		
0260050	Soczewica	0,05		
0260990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0270000	Warzywa łodygowe			0,03 (*)
0270010	Szparagi	0,01 (*)	0,01 (*)	
0270020	Karczochy hiszpańskie	0,01 (*)	0,01 (*)	
0270030	Seler	1,5	0,01 (*)	
0270040	Fenkuł włoski/Koper włoski	1,5	0,01 (*)	
0270050	Karczochy zwyczajne	0,01 (*)	0,01 (*)	
0270060	Pory	0,01 (*)	0,3(+)	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0270070	Rabarbar	0,7	0,01 (*)	
0270080	Pędy bambusa	0,01 (*)	0,01 (*)	
0270090	Rdzenie palmowe	0,01 (*)	0,01 (*)	
0270990	Pozostałe (2)	0,01 (*)	0,01 (*)	
0280000	Grzyby, mchy i porosty	0,01 (*)	0,01 (*)	0,03 (*)
0280010	Grzyby uprawne			
0280020	Grzyby dzikie			
0280990	Mchy i porosty			
0290000	Algi i organizmy prokariotyczne	0,01 (*)	0,01 (*)	0,03 (*)
0300000	JADALNE NASIONA ROŚLIN STRĄCZKOWYCH		0,01 (*)	0,03 (*)
0300010	Fasola	0,5		
0300020	Soczewica	0,4		
0300030	Groch	0,4		
0300040	Łubin biały	0,4		
0300990	Pozostałe (2)	0,4		
0400000	NASIONA I OWOCE OLEISTE		0,01 (*)	
0401000	Nasiona oleiste			0,03 (*)
0401010	Siemię lniane	0,3		
0401020	Orzeszki ziemne/Orzechy arachidowe	0,01 (*)		
0401030	Nasiona maku	0,01 (*)		
0401040	Ziarna sezamu	0,3		
0401050	Ziarna słonecznika	0,01 (*)		
0401060	Ziarna rzepaku	0,3		
0401070	Ziarna soi zwyczajnej	0,2		
0401080	Nasiona gorczycy	0,3		
0401090	Nasiona bawełny	0,01 (*)		
0401100	Nasiona dyni	0,01 (*)		
0401110	Nasiona krokoszu barwierskiego	0,01 (*)		
0401120	Nasiona ogórecznika lekarskiego	0,3		
0401130	Nasiona lnicznika siewnego	0,3		
0401140	Nasiona konopi siewnych	0,3		
0401150	Rącznik pospolity	0,01 (*)		
0401990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		
0402000	Owoce oleiste	0,01 (*)		
0402010	Oliwki do produkcji oliwy			0,12
0402020	Nasiona palm olejowych			0,03 (*)
0402030	Owoce palm olejowych			0,03 (*)
0402040	Puchowiec pięciopręcikowy/Drzewo kapokowe			0,03 (*)
0402990	Pozostałe (2)			0,03 (*)
0500000	ZBOŻA	0,01 (*)		0,03 (*)
0500010	Jęczmień		0,1(+)	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0500020	Gryka zwyczajna i pozostałe zboża rzekome		0,01 (*)	
0500030	Kukurydza		0,05 (*) (+)	
0500040	Proso zwyczajne		0,01 (*)	
0500050	Owies zwyczajny		0,1 (+)	
0500060	Ryż siewny		0,01 (*)	
0500070	Żyto zwyczajne		0,1 (+)	
0500080	Sorgo japońskie		0,05 (*) (+)	
0500090	Pszenica zwyczajna		0,1 (+)	
0500990	Pozostałe (2)		0,01 (*)	
0600000	HERBATY, KAWA, NAPARY ZIOŁOWE, KAKAO I SZARAŃCZYN STRĄKOWY			0,15 (*)
0610000	Herbaty	0,05 (*)	0,05 (*)	
0620000	Ziarna kawy	0,05 (*)	0,05 (*)	
0630000	Napary ziołowe z			
0631000	a) kwiatów	0,05 (*)	2 (+)	
0631010	Rumian szlachetny/Rumianek rzymski		(+)	
0631020	Ketmia szczawiowa		(+)	
0631030	Róża		(+)	
0631040	Jaśmin		(+)	
0631050	Lipa		(+)	
0631990	Pozostałe (2)		(+)	
0632000	b) liści i ziół	0,05 (*)	0,05 (*)	
0632010	Truskawka			
0632020	Aspalat prosty			
0632030	Ostrokrzew paragwajski			
0632990	Pozostałe (2)			
0633000	c) korzeni		0,05 (*)	
0633010	Kozłek lekarski	1		
0633020	Żeń-szeń	4		
0633990	Pozostałe (2)	1		
0639000	d) wszelkich pozostałych części rośliny	0,05 (*)	0,05 (*)	
0640000	Ziarna kakaowe	0,05 (*)	0,05 (*)	
0650000	Szarańczyn strąkowy/Chleb świętojański	0,05 (*)	0,05 (*)	
0700000	CHMIEL	0,05 (*)	0,05 (*)	0,3 (*)
0800000	PRZYPRAWY			
0810000	Przyprawy nasienne	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0810010	Anyż/Anyżek/Biedrzynek anyż			
0810020	Kminek czarny/Czarny kmin			
0810030	Seler			
0810040	Kolendra siewna			
0810050	Kmin rzymski			
0810060	Koper ogrodowy			

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
0810070	Koper włoski/Fenkuł włoski			
0810080	Kozieradka pospolita			
0810090	Gałka muszkatołowa			
0810990	Pozostałe (2)			
0820000	Przyprawy owocowe	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0820010	Ziele angielskie/pieprz angielski			
0820020	Pieprz syczański			
0820030	Kminek zwyczajny			
0820040	Kardamon malabarski			
0820050	Jagody jałowca			
0820060	Ziarna pieprzu (czarnego, zielonego i białego)			
0820070	Wanilia			
0820080	Tamarynd			
0820990	Pozostałe (2)			
0830000	Przyprawy korowe	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0830010	Cynamon			
0830990	Pozostałe (2)			
0840000	Przyprawy korzeniowe lub kłączowe			
0840010	Lukrecja	1	0,05 (*)	0,15 (*)
0840020	Imbir lekarski (10)			
0840030	Kurkuma	1	0,05 (*)	0,15 (*)
0840040	Chrzan pospolity (11)			
0840990	Pozostałe (2)	1	0,05 (*)	0,15 (*)
0850000	Przyprawy pączkowe	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0850010	Goździki			
0850020	Kapary			
0850990	Pozostałe (2)			
0860000	Przyprawy ze słupków kwiatowych	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0860010	Szafran			
0860990	Pozostałe (2)			
0870000	Przyprawy z osnówki nasiona	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
0870010	Kwiat muszkatołowy			
0870990	Pozostałe (2)			
0900000	ROŚLINY CUKRODAJNE	0,01 (*)		0,03 (*)
0900010	Korzenie buraka cukrowego		0,01 (*)	
0900020	Trzcina cukrowa		0,05 (*) (+)	
0900030	Cykoria podróżnik, korzenie		0,01 (*)	
0900990	Pozostałe (2)		0,01 (*)	
1000000	PRODUKTY POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO - ZWIERZĘTA LĄDOWE			
1010000	Towary z			0,03 (*)
1011000	a) świń			
1011010	Mięśnie	0,02	0,01 (*) (+)	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
1011020	Tłuszcz	0,02	0,04(+)	
1011030	Wątroba	0,1	0,04(+)	
1011040	Nerka	0,1	0,06(+)	
1011050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,06(+)	
1011990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*) (+)	
1012000	b) bydła			
1012010	Mięśnie	0,02	0,01 (*) (+)	
1012020	Tłuszcz	0,02	0,06(+)	
1012030	Wątroba	0,1	0,07(+)	
1012040	Nerka	0,1	0,3(+)	
1012050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,3(+)	
1012990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*) (+)	
1013000	c) owiec			
1013010	Mięśnie	0,02	0,01 (*) (+)	
1013020	Tłuszcz	0,02	0,06(+)	
1013030	Wątroba	0,1	0,07(+)	
1013040	Nerka	0,1	0,3(+)	
1013050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,3(+)	
1013990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*) (+)	
1014000	d) kóz			
1014010	Mięśnie	0,02	0,01 (*) (+)	
1014020	Tłuszcz	0,02	0,06(+)	
1014030	Wątroba	0,1	0,07(+)	
1014040	Nerka	0,1	0,3(+)	
1014050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,3(+)	
1014990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*) (+)	
1015000	e) koniowatych			
1015010	Mięśnie	0,02	0,01 (*)	
1015020	Tłuszcz	0,02	0,06	
1015030	Wątroba	0,1	0,07	
1015040	Nerka	0,1	0,3	
1015050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,3	
1015990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*)	
1016000	f) drobiu		0,01 (*)	
1016010	Mięśnie	0,01 (*)		
1016020	Tłuszcz	0,01 (*)		
1016030	Wątroba	0,1		
1016040	Nerka	0,1		
1016050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1		
1016990	Pozostałe (2)	0,01 (*)		

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
1017000	g) pozostałych zwierząt lądowych utrzymywanych w warunkach fermowych			
1017010	Mięśnie	0,02	0,01 (*)	
1017020	Tłuszcz	0,02	0,06	
1017030	Wątroba	0,1	0,07	
1017040	Nerka	0,1	0,3	
1017050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,1	0,3	
1017990	Pozostałe (2)	0,02	0,01 (*)	
1020000	Mleko	0,04	0,06(+)	0,03 (*)
1020010	Bydło		(+)	
1020020	Owce		(+)	
1020030	Kozy		(+)	
1020040	Konie		(+)	
1020990	Pozostałe (2)		(+)	
1030000	Jaja ptasie	0,02	0,01 (*)	0,03 (*)
1030010	Kury			
1030020	Kaczki			
1030030	Gęsi			
1030040	Przepiórki			
1030990	Pozostałe (2)			
1040000	Miód i pozostałe produkty pszczele (7)	0,05 (*)	0,05 (*)	0,15 (*)
1050000	Płazy i gady	0,01 (*)	0,01 (*)	0,03 (*)
1060000	Bezkręgowce zwierzęta lądowe	0,01 (*)	0,01 (*)	0,03 (*)
1070000	Dzikie kręgowce zwierzęta lądowe	0,02	0,01 (*)	0,03 (*)
1100000	PRODUKTY POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO – RYBY, PRODUKTY RYBNE I POZOSTAŁE MORSKIE I SŁODKOWODNE PRODUKTY SPOŻYWCZE (8)			
1200000	PRODUKTY LUB CZĘŚCI PRODUKTÓW UŻYWANE WYŁĄCZNIE DO PRODUKCJI PASZ (8)			
1300000	PRZETWORZONE PRODUKTY SPOŻYWCZE (9)			

(*) Wskazuje granicę oznaczalności.

(2) Pełny wykaz produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego, do których stosują się NDP, można znaleźć w załączniku I.

Fludioksonil (R) (F)

(R) Definicja pozostałości różni się dla następujących kombinacji pestycydu-numeru kodu: Fludioksonil – kod 1000000 z wyjątkiem 1040000: suma fludioksonilu i jego metabolitów utlenionych do postaci metabolitu kwas 2,2-difluoro-benzo[1,3]dioksol-4 karboksylowy, wyrażona jako fludioksonil

(F) Rozpuszczalny w tłuszczach

Fluroksypyr (suma fluroksypyru, jego soli, jego estrów i ich koniugatów, wyrażona jako fluroksypyr) (R) (A)

(R) Definicja pozostałości różni się dla następujących kombinacji pestycydu-numeru kodu: Fluroksypyr – kod 1000000 z wyjątkiem 1040000: Fluroksypyr (suma fluroksypyru i jego soli wyrażona jako fluroksypyr)

(A) Laboratoria referencyjne UE stwierdziły, że wzorzec odniesienia dla koniugatów fluroksypyru jest niedostępny na rynku. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni dostępność na rynku wzorca odniesienia, o którym mowa w zdaniu pierwszym, do dnia 1 lipca 2016 r. lub, jeśli wzorzec ten nie będzie dostępny na rynku w tym terminie, uwzględni jego niedostępność.

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych oraz metod analitycznych stosowanych w ramach badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0500010 Jęczmień**0500030 Kukurydza****0500050 Owies zwyczajny****0500070 Żyto zwyczajne****0500080 Sorgo japońskie****0500090 Pszenica zwyczajna****0900020 Trzcina cukrowa**

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych, metabolizmu oraz metod analitycznych stosowanych w ramach badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0270060 Pory

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych, metabolizmu, odstępu przed zbiorami oraz badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0220010 Czosnek**0220030 Szalotka**

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych, metabolizmu, stabilności przy przechowywaniu oraz badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0220020 Cebula

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych, stabilności przy przechowywaniu, odstępu przed zbiorami oraz badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0130010 Jabłka

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące stabilności przy przechowywaniu oraz metabolizmu są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

1011000 a) świń**1011010 Mięsnie****1011020 Tłuszcz****1011030 Wątroba****1011040 Nerka****1011050 Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)****1011990 Pozostałe (2)****1012000 b) bydła****1012010 Mięsnie****1012020 Tłuszcz****1012030 Wątroba****1012040 Nerka****1012050 Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)****1012990 Pozostałe (2)****1013000 c) owiec****1013010 Mięsnie****1013020 Tłuszcz****1013030 Wątroba****1013040 Nerka****1013050 Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)****1013990 Pozostałe (2)****1014000 d) kóz****1014010 Mięsnie****1014020 Tłuszcz****1014030 Wątroba****1014040 Nerka****1014050 Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)****1014990 Pozostałe (2)****1020000 Mleko****1020010 Bydło****1020020 Owce****1020030 Kozy****1020040 Konie****1020990 Pozostałe (2)**

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że pewne informacje dotyczące metod analitycznych stosowanych w ramach badań pozostałości są niedostępne. Dokonując przeglądu NDP, Komisja uwzględni informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, jeśli zostaną one przedłożone do dnia 1 lipca 2017 r., lub, jeśli informacje te nie zostaną przedłożone w tym terminie, uwzględni ich brak.

0256070 Tymianek pospolity/Macierzanka tymianek**0631000 a) kwiatów****0631010 Rumian szlachetny/Rumianek rzymski****0631020 Ketmia szczawiowa****0631030 Róża****0631040 Jaśmin****0631050 Lipa****0631990 Pozostałe (2)"**

2) w części A załącznika III kolumna dotycząca cyflumetofenu otrzymuje brzmienie:

„Pozostałości pestycydów i najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (mg/kg)

Numer kodu	Grupy i przykłady poszczególnych produktów, do których odnoszą się najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości (NDP) ^(a)	Cyflumetofen
(1)	(2)	(3)
0100000	OWOCE, ŚWIEŻE lub MROŻONE; ORZECHY	
0110000	Owoce cytrusowe	0,5
0110010	Grejpfruty	
0110020	Pomarańcze	
0110030	Cytryny	
0110040	Limy/limonki	
0110050	Mandarynki	
0110990	Pozostałe (2)	
0120000	Orzechy z drzew orzechowych	0,01 (*)
0120010	Migdały	
0120020	Orzechy brazylijskie	
0120030	Orzechy nerkowca	
0120040	Kasztany jadalne	
0120050	Orzechy kokosowe	
0120060	Orzechy laskowe/Orzechy leszczyny pospolitej	
0120070	Orzechy makadamiowe/Orzechy makadamii trójlistnej	
0120080	Orzechy pekan	
0120090	Orzeszki piniowe	
0120100	Orzeszki pistacjowe	
0120110	Orzechy włoskie	
0120990	Pozostałe (2)	
0130000	Owoce ziarnkowe	0,4
0130010	Jabłka	
0130020	Gruszki	
0130030	Pigwy	
0130040	Owoce nieszpulki zwyczajnej	
0130050	Owoc nieśpłika japońskiego/Owoc miszpelnika japońskiego	
0130990	Pozostałe (2)	
0140000	Owoce pestkowe	
0140010	Morele	0,3
0140020	Czereśnie	
0140030	Brzoskwinie	0,3

(1)	(2)	(3)
0140040	Śliwki	
0140990	Pozostałe (2)	
0150000	Owoce jagodowe i drobne owoce	
0151000	a) winogrona	0,6
0151010	Winogrona stołowe	
0151020	Winogrona do produkcji wina	
0152000	b) truskawki	0,6
0153000	c) owoce leśne	
0153010	Jeżyny	
0153020	Jeżyny popielice	
0153030	Maliny (czerwone i żółte)	
0153990	Pozostałe (2)	
0154000	d) pozostałe drobne owoce i jagody	
0154010	Borówki amerykańskie	
0154020	Żurawiny	
0154030	Porzeczki (czarne, czerwone i białe)	
0154040	Agrest (zielony, czerwony i żółty)	
0154050	Róża dzika	
0154060	Morwy (czarne i białe)	
0154070	Głóg włoski	0,4
0154080	Bez czarny	
0154990	Pozostałe (2)	
0160000	Owoce różne z	
0161000	a) jadalną skórką	
0161010	Daktyle	
0161020	Figi	
0161030	Oliwki stołowe	
0161040	Kumkwat	
0161050	Karambola	
0161060	Szaron/Persymona/Kaki/Huma wschodnia	0,4
0161070	Czapetka kuminowa	
0161990	Pozostałe (2)	
0162000	b) niejadalną skórką, małe	
0162010	Kiwi (zielone, czerwone, żółte)	
0162020	Liczi chińskie/Śliwka chińska	
0162030	Marakuja/Męczennica jadalna	
0162040	Owoc opuncji figowej/Figa indyjska	
0162050	Caimito	

(1)	(2)	(3)
0162060	Owoc hebanowca wirginijskiego/Owoc hurmy wirginijskiej	
0162990	Pozostałe (2)	
0163000	c) niejadalną skórką, duże	
0163010	Awokado	
0163020	Banany	
0163030	Mango	
0163040	Papaja	
0163050	Granaty/Jabłka granatu	
0163060	Czerymoja	
0163070	Gujawa/Grusza	
0163080	Ananasy	
0163090	Owoce chlebowca	
0163100	Owoce duriana właściwego	
0163110	Owoce flaszowca miękkościernistego/Owoce guanabany	
0163990	Pozostałe (2)	
0200000	WARZYWA, ŚWIEŻE lub MROŻONE	
0210000	Warzywa korzeniowe i bulwiaste	
0211000	a) ziemniaki	
0212000	b) tropikalne warzywa korzeniowe i bulwiaste	
0212010	Maniok jadalny/Podpłomycz najużyteczniejszy	
0212020	Kartofel słodki/Batat	
0212030	Pochrzym	
0212040	Maranta trzcinowata	
0212990	Pozostałe (2)	
0213000	c) pozostałe warzywa korzeniowe i bulwiaste oprócz buraka cukrowego	
0213010	Buraki	
0213020	Marchew	
0213030	Seler zwyczajny	
0213040	Chrzan pospolity	
0213050	Słonecznik bulwiasty	
0213060	Pasternak	
0213070	Korzeń pietruszki zwyczajnej	
0213080	Rzodkiew zwyczajna	
0213090	Kozibród porolistny/Salsefia	
0213100	Brukiew/Karpiel	
0213110	Rzepa biała/Rzepa jadalna	
0213990	Pozostałe (2)	
0220000	Warzywa cebulowe	

(1)	(2)	(3)
0220010	Czosnek	
0220020	Cebula	
0220030	Szalotka	
0220040	Dymka/Cebula szczypiorowa i cebula siedmiolatka	
0220990	Pozostałe (2)	
0230000	Warzywa owocowe	
0231000	a) <i>Solanaceae</i> i <i>Malvaceae</i>	
0231010	Pomidory	0,4
0231020	Papryka roczna	
0231030	Oberżyny/Bakłażany	0,4
0231040	Piżmian jadalny/Ketmia jadalna/Okra	
0231990	Pozostałe (2)	
0232000	b) dyniowate z jadalną skórką	
0232010	Ogórki	0,4
0232020	Korniszony	
0232030	Cukinie	
0232990	Pozostałe (2)	
0233000	c) dyniowate z niejadalną skórką	
0233010	Melony	
0233020	Dynie olbrzymie	
0233030	Arbuzy	
0233990	Pozostałe (2)	
0234000	d) kukurydza cukrowa	
0239000	e) pozostałe warzywa owocowe	
0240000	Warzywa kapustne (oprócz korzeni warzyw kapustnych oraz oprócz kapustnych o młodych/drobnych liściach)	
0241000	a) kapustne kwitnące	
0241010	Brokuły	
0241020	Kalafiory	
0241990	Pozostałe (2)	
0242000	b) kapustne głowiaste	
0242010	Brukselka/Kapusta brukselska	
0242020	Kapusta głowiasta	
0242990	Pozostałe (2)	
0243000	c) kapustne liściowe	
0243010	Kapusta pekińska/Kapusta petsai	
0243020	Jarmuż	
0243990	Pozostałe (2)	

(1)	(2)	(3)
0244000	d) kalarepa	
0250000	Warzywa liściowe, zioła, kwiaty jadalne	
0251000	a) sałaty i warzywa sałatowe	
0251010	Roszpunka warzywna	
0251020	Sałaty	
0251030	Endywia o liściach szerokich	
0251040	Rzeżucha i inne kielki i pędy	
0251050	Gorczycznik wiosenny	
0251060	Rokietta siewna/rukola	
0251070	Gorczyca sarepska	
0251080	Warzywa o młodych/drobnym liściach (w tym gatunki warzyw kapustnych)	
0251990	Pozostałe (2)	
0252000	b) szpinak i podobne liście	
0252010	Szpinak	
0252020	Portulaka pospolita	
0252030	Boćwina	
0252990	Pozostałe (2)	
0253000	c) liście winorośli lub podobne gatunki	
0254000	d) rukiew wodna	
0255000	e) cykoria warzywna/cykoria liściasta/cykoria brukselska	
0256000	f) zioła, kwiaty jadalne	
0256010	Trybula	
0256020	Szczypiorek	
0256030	Liście selera	
0256040	Pietruszka – nać	
0256050	Szałwia lekarska	
0256060	Rozmaryn lekarski	
0256070	Tymianek pospolity/Macierzanka tymianek	
0256080	Bazylija pospolita i kwiaty jadalne	
0256090	Liście laurowe/Wawrzyn szlachetny/Laur szlachetny	
0256100	Estragon	
0256990	Pozostałe (2)	
0260000	Warzywa strączkowe	
0260010	Fasola (w strąkach)	
0260020	Fasola (bez strąków)	
0260030	Groch (w strąkach)	
0260040	Groch (bez strąków)	

(1)	(2)	(3)
0260050	Soczewica	
0260990	Pozostałe (2)	
0270000	Warzywa łądługowe	
0270010	Szparagi	
0270020	Karczochy hiszpańskie	
0270030	Seler	
0270040	Fenkuł włoski/Koper włoski	
0270050	Karczochy zwyczajne	
0270060	Pory	
0270070	Rabarbar	
0270080	Pędy bambusa	
0270090	Rdzenie palmowe	
0270990	Pozostałe (2)	
0280000	Grzyby, mchy i porosty	
0280010	Grzyby uprawne	
0280020	Grzyby dzikie	
0280990	Mchy i porosty	
0290000	Algi i organizmy prokariotyczne	
0300000	JADALNE NASIONA ROŚLIN STRĄCZKOWYCH	
0300010	Fasola	
0300020	Soczewica	
0300030	Groch	
0300040	Łubin biały	
0300990	Pozostałe (2)	
0400000	NASIONA I OWOCE OLEISTE	
0401000	Nasiona oleiste	
0401010	Siemię lniane	
0401020	Orzeszki ziemne/Orzechy arachidowe	
0401030	Nasiona maku	
0401040	Ziarna sezamu	
0401050	Ziarna słonecznika	
0401060	Ziarna rzepaku	
0401070	Ziarna soi zwyczajnej	
0401080	Nasiona gorczycy	
0401090	Nasiona bawełny	
0401100	Nasiona dyni	
0401110	Nasiona krokoszu barwierskiego	
0401120	Nasiona ogórecznika lekarskiego	

(1)	(2)	(3)
0401130	Nasiona lnicznika siewnego	
0401140	Nasiona konopi siewnych	
0401150	Rącznik pospolity	
0401990	Pozostałe (2)	
0402000	Owoce oleiste	
0402010	Oliwki do produkcji oliwy	
0402020	Nasiona palm olejowych	
0402030	Owoce palm olejowych	
0402040	Puchowiec pięciopęcikowy/Drzewo kapokowe	
0402990	Pozostałe (2)	
0500000	ZBOŻA	
0500010	Jęczmień	
0500020	Gryka zwyczajna i pozostałe zboża rzekome	
0500030	Kukurydza	
0500040	Proso zwyczajne	
0500050	Owies zwyczajny	
0500060	Ryż siewny	
0500070	Żyto zwyczajne	
0500080	Sorgo japońskie	
0500090	Pszenica zwyczajna	
0500990	Pozostałe (2)	
0600000	HERBATY, KAWA, NAPARY ZIOŁOWE, KAKAO I SZARAŃCZYN STRĄKOWY	
0610000	Herbaty	
0620000	Ziarna kawy	
0630000	Napary ziołowe z	
0631000	a) kwiatów	
0631010	Rumian szlachetny/Rumianek rzymski	
0631020	Ketmia szczawiowa	
0631030	Róża	
0631040	Jaśmin	
0631050	Lipa	
0631990	Pozostałe (2)	
0632000	b) liści i ziół	
0632010	Truskawka	
0632020	Aspalat prosty	
0632030	Ostrokrzew paragwajski	
0632990	Pozostałe (2)	
0633000	c) korzeni	

(1)	(2)	(3)
0633010	Kozłek lekarski	
0633020	Żeń-szeń	
0633990	Pozostałe (2)	
0639000	d) wszelkich pozostałych części rośliny	
0640000	Ziarna kakaowe	
0650000	Szarańczyn strąkowy/Chleb świętojański	
0700000	CHMIEL	30
0800000	PRZYPRAWY	
0810000	Przyprawy nasienne	
0810010	Anyż/Anyżek/Biedrzynek anyż	
0810020	Kminek czarny/Czarny kmin	
0810030	Seler	
0810040	Kolendra siewna	
0810050	Kmin rzymski	
0810060	Koper ogrodowy	
0810070	Koper włoski/Fenkuł włoski	
0810080	Kozieradka pospolita	
0810090	Gałka muszkatołowa	
0810990	Pozostałe (2)	
0820000	Przyprawy owocowe	
0820010	Ziele angielskie/pieprz angielski	
0820020	Pieprz syczański	
0820030	Kminek zwyczajny	
0820040	Kardamon malabarski	
0820050	Jagody jałowca	
0820060	Ziarna pieprzu (czarnego, zielonego i białego)	
0820070	Wanilia	
0820080	Tamarynd	
0820990	Pozostałe (2)	
0830000	Przyprawy korowe	
0830010	Cynamon	
0830990	Pozostałe (2)	
0840000	Przyprawy korzeniowe lub kłączowe	
0840010	Lukrecja	
0840020	Imbir lekarski (10)	
0840030	Kurkuma	
0840040	Chrzan pospolity (11)	
0840990	Pozostałe (2)	

(1)	(2)	(3)
0850000	Przyprawy pączkowe	
0850010	Goździki	
0850020	Kapary	
0850990	Pozostałe (2)	
0860000	Przyprawy ze słupków kwiatowych	
0860010	Szafran	
0860990	Pozostałe (2)	
0870000	Przyprawy z osnówki nasiona	
0870010	Kwiat muskatołowy	
0870990	Pozostałe (2)	
0900000	ROŚLINY CUKRODAJNE	
0900010	Korzenie buraka cukrowego	
0900020	Trzcina cukrowa	
0900030	Cykoria podróżnik, korzenie	
0900990	Pozostałe (2)	
1000000	PRODUKTY POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO - ZWIERZĘTA LĄDOWE	
1010000	Towary z	
1011000	a) świń	
1011010	Mięśnie	0,01 (*)
1011020	Tłuszcz	0,01 (*)
1011030	Wątroba	0,02
1011040	Nerka	0,02
1011050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1011990	Pozostałe (2)	0,01 (*)
1012000	b) bydła	
1012010	Mięśnie	0,01 (*)
1012020	Tłuszcz	0,01 (*)
1012030	Wątroba	0,02
1012040	Nerka	0,02
1012050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1012990	Pozostałe (2)	0,01 (*)
1013000	c) owiec	
1013010	Mięśnie	0,01 (*)
1013020	Tłuszcz	0,01 (*)
1013030	Wątroba	0,02
1013040	Nerka	0,02
1013050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1013990	Pozostałe (2)	0,01 (*)

(1)	(2)	(3)
1014000	d) kóz	
1014010	Mięśnie	0,01 (*)
1014020	Tłuszcz	0,01 (*)
1014030	Wątroba	0,02
1014040	Nerka	0,02
1014050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1014990	Pozostałe (2)	0,01 (*)
1015000	e) koniowatych	
1015010	Mięśnie	0,01 (*)
1015020	Tłuszcz	0,01 (*)
1015030	Wątroba	0,02
1015040	Nerka	0,02
1015050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1015990	Pozostałe (2)	0,01 (*)
1016000	f) drobiu	
1016010	Mięśnie	
1016020	Tłuszcz	
1016030	Wątroba	
1016040	Nerka	
1016050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	
1016990	Pozostałe (2)	
1017000	g) pozostałych zwierząt lądowych utrzymywanych w warunkach fermowych	
1017010	Mięśnie	0,01 (*)
1017020	Tłuszcz	0,01 (*)
1017030	Wątroba	0,02
1017040	Nerka	0,02
1017050	Podroby jadalne (inne niż wątroba i nerki)	0,02
1017990	Pozostałe (2)	0,01 (*)
1020000	Mleko	0,01 (*)
1020010	Bydło	
1020020	Owce	
1020030	Kozy	
1020040	Konie	
1020990	Pozostałe (2)	
1030000	Jaja ptasie	
1030010	Kury	
1030020	Kaczki	
1030030	Gęsi	

(1)	(2)	(3)
1030040	Przepiórki	
1030990	Pozostałe (2)	
1040000	Miód i pozostałe produkty pszczele (7)	
1050000	Płazy i gady	
1060000	Bezkłęgowe zwierzęta lądowe	
1070000	Dzikie kłęgowe zwierzęta lądowe	
1100000	PRODUKTY POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO – RYBY, PRODUKTY RYBNE I POZOSTAŁE MORSKIE I SŁODKOWODNE PRODUKTY SPOŻYWCZE (8)	
1200000	PRODUKTY LUB CZĘŚCI PRODUKTÓW UŻYWANE WYŁĄCZNIE DO PRODUKCJI PASZ (8)	
1300000	PRZETWORZONE PRODUKTY SPOŻYWCZE (9)	

(*) Wskazuje granicę oznaczalności.

(^a) Pełny wykaz produktów pochodzenia roślinnego i zwierzęcego, do których stosują się NDP, można znaleźć w załączniku I.”

- 3) w załączniku IV dodaje się następujące pozycje z zachowaniem porządku alfabetycznego: „24-epibrasinolid” i „wyciąg z bulwy *Allium cepa* L.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2021/1099**z dnia 5 lipca 2021 r.****zmieniające załączniki II i III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 dotyczącego produktów kosmetycznych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 31 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Substancja 4-[(tetrahydro-2H-piran-2-yl)oksy]fenol (nazwa zwyczajowa: deoksyarbutyna, nazwa INCI: Tetrahydro-pyranyloxy Phenol), obecnie nieobjęta rozporządzeniem (WE) nr 1223/2009, prowadzi do uwolnienia 1,4-dihydroksybenzenu (nazwa INCI: Hydroquinone). Hydrochinon został wymieniony w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 pod pozycją 1339 i zaklasyfikowany do kategorii substancji, których stosowanie w produktach kosmetycznych jest zakazane, z wyjątkiem pozycji 14 w załączniku III do tego rozporządzenia.
- (2) Stosowanie deoksyarbutyny w produktach kosmetycznych zostało ocenione przez Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów (SCCS). W opinii przyjętej w dniu 25 czerwca 2015 r. ⁽²⁾ SCCS stwierdził, że ze względu na obawy dotyczące bezpieczeństwa w odniesieniu do cyklu życia produktów zawierających tę substancję stosowania deoksyarbutyny w kremach do twarzy w stężeniu do 3 % nie można uznać za bezpieczne ⁽³⁾.
- (3) Na podstawie tej opinii należy zakazać stosowania deoksyarbutyny w produktach kosmetycznych i dodać ją do wykazu substancji zakazanych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1223/2009.
- (4) Substancja 1,3-dihydroksy-2-propanon (nazwa INCI: Dihydroksyacetone) (dihydroksyacetone) jest składnikiem kosmetycznym o właściwościach odżywiających skórę i właściwościach opalających. Dihydroksyacetone nie jest obecnie objęty rozporządzeniem (WE) nr 1223/2009.
- (5) W opinii przyjętej w dniach 3–4 marca 2020 r. ⁽⁴⁾ SCCS uznał dihydroksyacetone za bezpieczny w przypadku stosowania jako składnik do farbowania włosów w zastosowaniach niespłukiwanych (nieutleniających) przy maksymalnym stężeniu wynoszącym 6,25 %. Ponadto w swojej opinii SCCS stwierdził, że za bezpieczne uznaje się również stosowanie dihydroksyacetone jako składnika do farbowania włosów w zastosowaniach niespłukiwanych (nieutleniających) przy maksymalnym stężeniu wynoszącym 6,25 % przy jednoczesnym stosowaniu emulsji samoopalającej i kremu do twarzy zawierających dihydroksyacetone w maksymalnym stężeniu wynoszącym 10 %.
- (6) Na podstawie tych wniosków konieczne jest dodanie w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 nowej pozycji, która dopuści ograniczone stosowanie dihydroksyacetone wyłącznie w nieutleniających produktach do farbowania włosów i produktach samoopalających, w maksymalnym stężeniu wynoszącym odpowiednio do 6,25 % i 10 %.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1223/2009.
- (8) Należy przewidzieć rozsądne terminy, aby przemysł mógł dostosować się do nowych wymogów dotyczących stosowania dihydroksyacetone w produktach kosmetycznych oraz stopniowo wycofywać się z wprowadzania do obrotu i udostępniania na rynku produktów kosmetycznych, które nie spełniają tych wymogów.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Kosmetycznych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59.⁽²⁾ SCCS (Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów), Opinia w sprawie deoksyarbutyny – Tetrahydro-pyranyloxy Phenol, 25 czerwca 2015 r., SCCS/1554/15.⁽³⁾ Zob. pkt 4 opinii.⁽⁴⁾ SCCS (Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów), Opinia w sprawie dihydroksyacetone – DHA, 3–4 marca 2020 r., SCCS/1612/19.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1223/2009 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

W rozporządzeniu (WE) nr 1223/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II dodaje się pozycję w brzmieniu:

Numer porządkowy	Dane substancji		
	Nazwa chemiczna/INN	Nr CAS	Nr WE
a	b	c	d
„1657	4-[(tetrahydro-2H-piran-2-ylo)oksy]fenol (deoksyarbutyna, Tetrahydropyraniloxy Phenol)	53936-56-4”	

2) w załączniku III dodaje się pozycję w brzmieniu:

Numer referencyjny	Dane substancji				Ograniczenia			Warunki i ostrzeżenia na opakowaniach
	Nazwa chemiczna/INN	Nazwa w słowniku wspólnych nazw składników	Nr CAS	Nr WE	Rodzaj produktu, części ciała	Maksymalne stężenie w preparacie gotowym do użycia	Inne	
a	b	c	d	e	f	g	d	h
„321	1,3-dihydroksy-2-propanon	Dihydroxyacetone	96-26-4	202-494-5	a) Substancja do farbowania włosów w nieutleniających produktach do farbowania włosów (*) b) Produkty samoopalające (*)	a) 6,25 % b) 10 %		

(*) Od dnia 26 stycznia 2022 r. nie można wprowadzać do obrotu w Unii produktów do farbowania włosów i produktów samoopalających zawierających tę substancję i niespełniających wymogów określonych w ograniczeniach. Od dnia 22 kwietnia 2022 r. nie można udostępniać na rynku w Unii produktów do farbowania włosów i produktów samoopalających zawierających tę substancję i niespełniających wymogów określonych w ograniczeniach.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1100**z dnia 5 lipca 2021 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 14 maja 2020 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej („HRFS” lub „produkt objęty dochodzeniem”), pochodzących z Turcji („państwo, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) W dniu 12 czerwca 2020 r. Komisja wszczęła dochodzenie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu tego samego produktu pochodzącego z Turcji ⁽³⁾.

1.2. Rejestracja

- (3) Po otrzymaniu od skarżącego wniosku popartego wymaganymi dowodami Komisja, rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2020/1686 ⁽⁴⁾ („rozporządzenie w sprawie rejestracji”), poddała przywóz produktu objętego postępowaniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

1.3. Środki tymczasowe

- (4) Zgodnie z art. 19a rozporządzenia podstawowego w dniu 17 grudnia 2020 r. Komisja przedstawiła stronom streszczenie proponowanych cel tymczasowych oraz szczegóły dotyczące obliczania marginesów dumpingu i marginesów odpowiednich do usunięcia szkody dla przemysłu Unii. Jak wyjaśniono w motywach 215 i 216 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych uwagi przekazane przez strony nie spowodowały zmiany marginesów, ponieważ żadna z uwag nie została uznana za dotyczącą błędu pisarskiego.
- (5) W dniu 7 stycznia 2021 r. na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/9 ⁽⁵⁾ („rozporządzenie w sprawie cel tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe.

1.4. Dalsze postępowanie

- (6) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), skarżący, konsorcjum reprezentujące interesy niektórych użytkowników, użytkownik przywozący podłużne wyroby stalowe, producenci eksportujący objęci próbą, importer powiązany z jednym z producentów eksportujących objętych próbą, Stowarzyszenie Tureckich Eksporterów Stali („ÇİB”) oraz rząd Turcji złożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Dwaj producenci eksportujący złożyli wniosek o dalsze szczegółowe informacje dotyczące obliczenia ich marginesów szkody i otrzymali te informacje.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.⁽²⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2020, s. 9.⁽³⁾ Dz.U. C 197 z 12.6.2020, s. 4.⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1686 z dnia 12 listopada 2020 r. poddające rejestracji przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Turcji (Dz.U. L 379 z 13.11.2020, s. 47).⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/9 z dnia 6 stycznia 2021 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (Dz.U. L 3 z 7.1.2021, s. 4).

- (7) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W posiedzeniach wyjaśniających wzięło udział trzech producentów eksportujących objętych próbą oraz rząd Turcji.
- (8) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Po poczynieniu ostatecznych ustaleń Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach dokonała przeglądu swoich tymczasowych wniosków.
- (9) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia.
- (10) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W posiedzeniach wyjaśniających wzięło udział trzech producentów eksportujących objętych próbą. Ponadto jeden producent eksportujący objęty próbą złożył wniosek o interwencję rzecznika praw stron w odniesieniu do stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (11) Po ostatecznym ujawnieniu Komisja ustaliła błąd pisarski w obliczeniu ostatecznego marginesu dumpingu jednego z producentów eksportujących. Do tego producenta eksportującego przesłano zatem dodatkowe ostateczne ujawnienie, do którego ten producent eksportujący przedstawił dalsze uwagi.
- (12) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu.

1.5. Kontrola wyrywkowa

- (13) Wobec braku uwag dotyczących kontroli wyrywkowej potwierdzono informacje przedstawione w motywach 7–18 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.6. Indywidualne badanie

- (14) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji potwierdzono informacje przedstawione w motywie 19 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (15) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 27 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

1.8. Zmiana zakresu geograficznego i zarzuty dotyczące kwestii proceduralnych

- (16) Od dnia 1 stycznia 2021 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) nie należy już do Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie opiera się zatem na danych dotyczących Unii Europejskiej bez Zjednoczonego Królestwa („UE-27”). Dlatego też Komisja zwróciła się do skarżącego oraz producentów unijnych objętych próbą o przekazanie niektórych części ich oryginalnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu z uwzględnieniem danych dotyczących wyłącznie UE-27. Skarżący oraz producenci unijni objęci próbą przedłożyli wymagane dane. Ponieważ różnica między wskaźnikami makroekonomicznymi opublikowanymi w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych i makroekonomicznymi danymi dotyczącymi UE-27 wynika z wyłączenia danych na temat pojedynczego producenta ze Zjednoczonego Królestwa, wartości w niektórych tabelach niniejszego rozporządzenia przedstawiono w formie zakresów, aby nie ujawniać informacji poufnych dotyczących tej zainteresowanej strony.
- (17) Jeżeli chodzi o dumping, w celu obliczenia ostatecznego marginesu dumpingu pod uwagę wzięto tylko sprzedaż eksportową producentów eksportujących objętych próbą do UE-27.
- (18) Co więcej, na potrzeby oceny interesu Unii Komisja badała również wpływ wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE na odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przekazane przez użytkowników i importerów, tj. Marcegaglia Carbon Steel SpA, San Polo Lamiere, a także tych reprezentowanych przez grupę Network Steel. Użytkownik San Polo Lamiere nie odpowiedział na wniosek Komisji. Pozostałe strony stwierdziły, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE nie miało wpływu na informacje, które wcześniej przekazały.

- (19) W dniu 12 stycznia 2021 r. w nocy do akt ⁽⁶⁾ Komisja poinformowała przedsiębiorstwa i stowarzyszenia ze Zjednoczonego Królestwa, że nie kwalifikują się już jako zainteresowane strony w postępowaniach dotyczących ochrony handlu. Jedynie International Steel Trade Association, strona z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie reprezentująca interesy importerów i użytkowników, która była zarejestrowana jako zainteresowana strona, odpowiedziała na notę, składając uzasadniony wniosek o pozostanie zainteresowaną stroną w tym postępowaniu. Ponieważ strona posiada w Niemczech centrum, które reprezentuje odpowiednie unijne przedsiębiorstwa w UE-27, Komisja przychyliła się do jej wniosku.
- (20) Rząd Turcji twierdził, że w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE środki tymczasowe wprowadzone w dniu 7 stycznia 2021 r. stały się nieuzasadnione i niezgodne z prawem, ponieważ opierały się na danych dotyczących UE-28. W dniu 29 stycznia 2021 r. rząd Turcji wezwał Komisję do zaprzestania stosowania środków tymczasowych i przeprowadzenia analizy na podstawie danych nieobjętych Zjednoczonym Królestwem. Komisja uznała wniosek rządu Turcji za bezzasadny, ponieważ środki tymczasowe wynikały z ustaleń przekazanych w ramach wcześniejszego informowania zainteresowanym stronom w 2020 r., gdy Unia nadal składała się z 28 państw członkowskich.
- (21) Co więcej, zdaniem rządu Turcji oraz dwóch producentów eksportujących objętych próbą ewentualne środki tymczasowe nie powinny pozostawać w mocy przez okres dłuższy niż trzy miesiące, co wynika z art. 11 ust. 2 Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali i Republiką Turcji dotyczącej handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali („umowa między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali”) ⁽⁷⁾. Zdaniem Komisji postanowienia art. 11 umowy między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali mają jednak zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy strona poszkodowana powoła się konkretnie na ten artykuł. W niniejszym dochodzeniu Komisja nie powołała się na postanowienia art. 10 lub 11 umowy między Turcją i Europejską Wspólnotą Węgla i Stali, a zatem Komisja nie musiała nakładać środków tymczasowych na okres krótszy niż sześć miesięcy, jak przewidziano w rozporządzeniu podstawowym.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (22) Na etapie tymczasowym producent wózków widłowych i części do wózków widłowych i maszyn budowlanych złożył wniosek o wyłączenie wyrobów stalowych w postaci walcowanych na gorąco podłużnych prętów z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem. W rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych Komisja tymczasowo ustaliła, że wyroby ze stali długiej walcowanej na gorąco nie wchodzą w zakres niniejszego dochodzenia, ponieważ sztaby walcowane na gorąco o długości 6–12 m są produktem długim, a nie płaskim produktem ze stali.
- (23) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń strona ponowiła swój wniosek. Zauważyła, że przedmiotowe produkty nadal wchodziły w zakres definicji produktu, a zatem były objęte środkami. Dlatego też strona ta złożyła wniosek o wyłączenie „produktów dłuższych niż 6 000 mm” w celu wyłączenia tych produktów, tj. niektórych walcowanych na gorąco podłużnych prętów o kodzie CN 7226 91 91, który jest jednym z kodów objętych środkami. Komisja ustaliła, że nie można było zastosować wyłączenia zaproponowanego przez stronę, ponieważ objęłoby ono niektóre produkty HRFS, które miały być objęte środkami. Pod tym względem skarżący zauważył, że długość 10 000 mm może mieć zastosowanie do zwojów HRFS, a nawet do niektórych produktów HRFS ciętych na wymiar, a zatem nie była charakterystyczna tylko dla produktów ujętych we wniosku o wyłączenie. Skarżący przyznał jednak, że dochodzenie nie miało obejmować zakresem przedmiotowych wyrobów stalowych w postaci walcowanych na gorąco podłużnych prętów.
- (24) Komisja ustaliła, że wyroby ujęte we wniosku producenta wózków widłowych mają inne cechy podstawowe niż HRFS nie ze względu na ich długość, ale raczej na ich grubość i szerokość, przez co stają się innymi wyrobami o innym zastosowaniu. Wyłączenie przyznano zatem w odniesieniu do „wyrobów, których a) szerokość maksymalna wynosi 350 mm oraz b) grubość wynosi co najmniej 50 mm, niezależnie od długości wyrobu”.
- (25) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Erdemir Romania S.R.L. złożyło wniosek o wyłączenie tzw. „magnetycznych” walcowanych na gorąco krzemowych produktów o ziarnach nieorientowanych o kodzie CN 7225 19 10, ponieważ nabywa ono takie produkty wyłącznie od swojej spółki dominującej Erdemir z Turcji z powodu domniemanych praktyk producentów unijnych (tj. wysokich cen i ograniczonej podaży) oraz domniemanego braku konkurencji z producentami unijnymi. Przedsiębiorstwo Erdemir Romania S.R.L. twierdziło, że brak wyłączenia produktów, o których mowa, będzie miał negatywny wpływ zarówno na samo przedsiębiorstwo, jak i całą gospodarkę Rumunii.

⁽⁶⁾ t21.000389.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 227 z 7.9.1996, s. 3.

- (26) Wspomniany wniosek o wyłączenie dotyczy dostaw HRFS do produkcji dla producenta stali elektrotechnicznej w Rumunii realizowanych przez spółkę dominującą Erdemir z Turcji. Komisja ustaliła, że takie materiały do produkcji nie różnią się od innych rodzajów HRFS objętych środkami, lecz mają takie same cechy jak te produkty, tj. mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne, takich samych użytkowników końcowych i są w takim samym stopniu zamienne. Komisja odrzuciła zatem wniosek o wyłączenie „magnetycznych” walcowanych na gorąco krzemowych produktów o ziarnach nieorientowanych o kodzie CN 7225 19 10. Ponadto kilku producentów unijnych produkuje „magnetyczne” walcowane na gorąco krzemowe produkty o ziarnach nieorientowanych, które stanowią bezpośrednią konkurencję dla produktów przywożonych. Jeżeli chodzi o wpływ na wnioskodawcę, Komisja nie dostrzegła, dlaczego – jak twierdziła strona – brak wyłączenia miałby „katastrofalne” skutki, biorąc pod uwagę poziom cel antydumpingowych mających zastosowanie do spółki dominującej.

2.2. Podsumowanie

- (27) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 28–33 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, które przytoczono w motywie 24 powyżej.

3. DUMPING

- (28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu Komisja otrzymała uwagi pisemne od trzech producentów eksportujących objętych próbą oraz skarżącego dotyczące tymczasowych i ostatecznych ustaleń w zakresie dumpingu.

3.1. Stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego

- (29) W motywach 26 oraz 56–59 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych przedstawiono szczegółowe informacje dotyczące stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do informacji przekazanych przez dwóch powiązanych producentów eksportujących na temat kosztów transportu zgłoszonych w związku ze sprzedażą na rynku krajowym.
- (30) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń dwóch powiązanych producentów eksportujących wyraziło sprzeciw wobec tymczasowego stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do ich kosztów transportu na rynku krajowym i twierdziło, że w przedmiotowej sprawie nie spełniono warunków stosowania tego artykułu. Twierdzili oni również, że w przypadku gdy Komisja stwierdzi inaczej, może jedynie dokonać dostosowania kosztów transportu na rynku krajowym na tych trasach dostaw, w odniesieniu do których informacje przekazane przez przedsiębiorstwa uznano za nieprawidłowe.
- (31) W uwagach przekazanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący wyraził sprzeciw wobec twierdzenia producentów eksportujących i poparł tymczasowe stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego przez Komisję w odniesieniu do kosztów transportu poniesionych przez producentów eksportujących, o których mowa.
- (32) Po ostatecznym ujawnieniu przedmiotowi producenci eksportujący podtrzymali swoje argumenty. Po pierwsze, utrzymywali, że określenie kosztów poniesionych z tytułu transportu HRFS między producentem a innym przedsiębiorstwem należącym do grupy nie było konieczne, ponieważ Komisja zdecydowała o dokonaniu oddzielnych obliczeń marginesu dumpingu dla obu producentów eksportujących z grupy. Po drugie, stwierdzili, że Komisja powinna wykorzystać informacje przekazane w odpowiedzi na pismo dotyczące art. 18 i dostosować wyłącznie koszty transportu na trasach dostaw obejmujących magazyn/port powiązanego przedsiębiorstwa należącego do grupy jako pośredni punkt sprzedaży lub dostawy. W tej kwestii przedsiębiorstwo złożyło wniosek o interwencję rzecznika praw stron, a posiedzenie wyjaśniające odbyło się w dniu 6 maja 2021 r.
- (33) Komisja przeanalizowała ten argument i stwierdziła, że zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do kosztów transportu na rynku krajowym poniesionych przez producentów eksportujących było uzasadnione. Po pierwsze, chociaż osobnych obliczeń w odniesieniu do tych dwóch przedsiębiorstw dokonano po przekazaniu przez nie uwag na temat ujawnienia tymczasowych ustaleń, przedsiębiorstwa nadal były powiązanymi stronami, dlatego wewnętrzne koszty transportu wciąż były istotne. Po drugie, dokumenty przekazane przez przedsiębiorstwa na poparcie ich twierdzenia nie wniosły żadnych nowych informacji ani nie zawierały jasnego i kompletnego podziału wszystkich tras dostaw związanych ze sprzedażą krajową produktu objętego dochodzeniem, który to podział umożliwiłby Komisji wyraźne określenie – a zatem i poddanie kontroli krzyżowej – wszystkich transakcji, w których magazyn/port powiązanego przedsiębiorstwa uczestniczył jako pośredni punkt sprzedaży lub dystrybucji. Z informacji w aktach wynika, że nie można wykluczyć z całkowitą pewnością, iż nie istniały żadne inne trasy dostaw, w odniesieniu do których również należałoby wyłączyć pewne wewnętrzne koszty transportu.

- (34) W następstwie zaleceń wydanych przez rzecznika praw stron Komisja ponownie dokonała oceny proporcjonalności dostosowania kosztów transportu na rynku krajowym poniesionych przez producentów eksportujących. Komisja zauważyła, że stosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego dotyczyło jedynie ograniczonej liczby transakcji sprzedaży na rynku krajowym (ok. 10 % w przypadku pierwszego producenta eksportującego, ok. 20 % w przypadku drugiego producenta eksportującego należącego do grupy), a Komisja dokonała korekt jedynie transakcji sprzedaży zrealizowanych na rzecz klienta. W rezultacie odliczenia ze względu na większość transakcji sprzedaży krajowej pozostały bez zmian. Ponadto, chociaż Komisja wzięła pod uwagę dostępne fakty, nie odrzuciła całkowicie odliczeń z tytułu kosztów transportu. Użyła natomiast rzeczywistych danych przekazanych przez przedsiębiorstwa, aby oszacować koszty transportu trasami, w przypadku których nie było wiadomo, czy korzystano z powiązanego punktu pośredniego. W efekcie Komisja uznała, że biorąc pod uwagę fakty oraz potrzebę uzasadnienia przez producentów eksportujących odliczeń, z których korzystają, podejście do transakcji sprzedaży krajowej przyjęte w zakresie określenia odliczenia z tytułu kosztu transportu było proporcjonalne i nie było nieuzasadnione.
- (35) Dlatego też Komisja odrzuciła to twierdzenie i potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 56–59 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.2. Wartość normalna

- (36) Szczegóły dotyczące obliczania wartości normalnej przedstawiono w motywach 38–49 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (37) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że określając koszty produkcji, Komisja powinna uzgodnić ponownie obliczony koszt nabytych materiałów do produkcji ze swoją dokumentacją księgową.
- (38) Komisja odniosła się do tego argumentu i uznała go za uzasadniony. Metoda, którą Komisja zastosowała na etapie tymczasowym do realokacji kosztu nabytych materiałów do produkcji, aby odzwierciedlić różnicę w kosztach wynikającą z rozbieżności we właściwościach technicznych, doprowadziła do uzyskania wyższego całkowitego kosztu tego materiału do produkcji, który to koszt nie odpowiadał temu wskazanemu w dokumentacji księgowej producenta eksportującego. Z tego względu argument ten przyjęto, a Komisja zmieniła koszt nabytego materiału do produkcji zgodnie z ostatecznymi obliczeniami.
- (39) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że przy określaniu kosztów produkcji Komisja powinna zatwierdzić kompensację energii elektrycznej, którą zgłosił. Utrzymywał, że w swoich tymczasowych wnioskach Komisja źle zrozumiała rolę przedsiębiorstwa na tureckim rynku energii elektrycznej oraz ogólne działanie systemu YEKDEM, mechanizmu wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Turcji. Producent eksportujący wyjaśnił, że energia elektryczna wytwarzana z odnawialnych źródeł energii jest sprzedawana uczestnikom rynku przez operatora rynku (EPIAS) po określonej cenie. Jeżeli jednak cena rynkowa, po której EPIAS nabył tę energię elektryczną, okazała się niższa, różnicę zwracano nabywcom energii elektrycznej. W związku z tym przedsiębiorstwo twierdziło, że kompensacja energii elektrycznej jest konieczna do odzwierciedlenia kosztów netto energii elektrycznej z uwzględnieniem wspomnianego zwrotu.
- (40) Komisja przeanalizowała przekazane nowe wyjaśnienia i stwierdziła, że argument ten był uzasadniony. Dlatego też argument ten przyjęto, a kompensację energii elektrycznej uwzględniono w kosztach produkcji w obliczeniu ostatecznego dumpingu przedsiębiorstwa.
- (41) Jeden producent eksportujący twierdził, że przy obliczaniu kosztów produkcji dotyczących HRFS Komisja powinna uwzględnić wyłącznie koszt HRFS sprzedawanych na rynku krajowym, który to koszt przekazał oddzielnie od kosztów HRFS wywożonych do Unii, a nie jako jeden koszt produkcji HRFS otrzymany przez połączenie dwóch przekazanych zbiorów danych dotyczących kosztów. Przedsiębiorstwo twierdziło, że takie podejście nie uwzględniało faktu, iż asortyment produktów jednego typu określonego w ramach danego numeru kontrolnego produktu może się różnić w zależności od rynku docelowego.
- (42) W uwagach przekazanych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący wyraził sprzeciw wobec argumentu producenta eksportującego, który twierdził, że w przypadku gdy co najmniej dwa produkty wchodzą w zakres tego samego numeru kontrolnego produktu, ich koszty produkcji powinny być takie same, nawet jeżeli producent rozróżnia je w swoim własnym systemie rachunkowości analitycznej. Produkty te należy zatem ująć w tej samej tabeli kosztów produkcji.

- (43) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący powtórzył, że przy obliczaniu wartości normalnej należało wziąć pod uwagę wyłącznie koszty produkcji dotyczące sprzedaży krajowej, zgłoszone oddzielnie od kosztu produkcji sprzedaży do Unii.
- (44) Komisja uznała, że producent eksportujący nie wykazał żadnych rzeczywistych różnic w kosztach produkcji w zależności od rynku docelowego, które to różnice uzasadniałyby osobne obliczanie kosztów. Domniemane różnice w kosztach wynikały z tego, że przedsiębiorstwo przekazało koszty produkcji otrzymane na podstawie swoich wewnętrznych kodów zamiast numerów kontrolnych produktu. Komisja stwierdziła, że nie ma powodu, aby wprowadzać rozróżnienie między kosztami produkcji produktów sprzedawanych na rynku krajowym i wywożonych, jeżeli nie istnieją żadne rzeczywiste różnice w procesie produkcji. Ponieważ producent eksportujący nie przekazał żadnych dowodów na to, że proces produkcji produktów przeznaczonych do wywozu i tych do sprzedaży na rynku krajowym, objętych tym samym numerem kontrolnym produktu różni się, Komisja stwierdziła, że nie może dopuścić dwóch zestawów kosztów. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (45) Trzech producentów eksportujących przedstawiło uwagi dotyczące obliczania ich krajowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, w szczególności wyłączenia lub tymczasowej realokacji niektórych pozycji finansowych, takich jak przychody finansowe, zyski lub straty z tytułu różnic kursowych oraz nadzwyczajne przychody i straty, na potrzeby obliczania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (46) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że wyłączone kwoty nie były związane z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem, ale powstały wskutek prowadzenia przez przedsiębiorstwa innej działalności, takiej jak depozyty bankowe lub operacje aktualizacji wyceny.
- (47) Po ostatecznym ujawnieniu tych trzech producentów eksportujących powtórzyło swoje argumenty dotyczące obliczania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (48) Dwóch powiązanych producentów eksportujących podawało w wątpliwość ponowną klasyfikację przez Komisję niektórych wydatków, od kosztów sprzedawanych towarów po koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne lub koszty produkcji (takie jak wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne, zapasy niewykorzystanych materiałów), podczas gdy nie zrobiła tego samego w odniesieniu do niektórych innych wydatków zgłaszanych w ramach kosztów sprzedanych towarów. Przedsiębiorstwa ponadto utrzymywały, że Komisja powinna była uwzględnić zrealizowane zyski lub straty z tytułu różnic kursowych, a także te wynikające z różnic w wycenie. Co więcej, przedsiębiorstwa twierdziły, że częściowe przeklasyfikowanie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych związanych z transportem jako ogólnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych nie powinna nastąpić w przypadku powiązanego przedsiębiorstwa handlowego należącego do grupy, ponieważ nie poniosło ono żadnych wewnętrznych kosztów transportu. Ten ostatni argument został powtórzony po dodatkowym ostatecznym ujawnieniu. W szczególności producenci eksportujący utrzymywali, że kwestia ta nie mogła dotyczyć powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, ponieważ uczestniczyło ono w transporcie dopiero na ostatnim etapie.
- (49) Jeżeli chodzi o przeklasyfikowanie wydatków zgłoszonych w ramach kosztów sprzedanych towarów, przedsiębiorstwo poinformowało o pewnych wydatkach, których nie uwzględniono w kosztach produkcji ani w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. Komisja ustaliła zatem, że w przypadku braku ponownej klasyfikacji w ramach dowolnej z tych kategorii wydatki te niesłusznie wyłączono by z określania wartości normalnej. Jednocześnie Komisja uznała, że te wydatki, których nie poddano ponownej klasyfikacji, albo były niezwiązane z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem (np. transakcje na instrumentach pochodnych), albo ich powiązanie z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem było niejasne (np. różnice w cenach surowców).
- (50) Jeżeli chodzi o zyski lub straty z tytułu różnic kursowych, Komisja uznała, że zyski lub straty z tytułu wyceny wynikały z operacji zamknięcia, a zatem nie były związane z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Ponadto przedsiębiorstwa wyjaśniły, że zyski lub straty z tytułu różnic kursowych wynikały z operacji przeprowadzonych w euro (EUR) lub lirze tureckiej (TRY), ponieważ ich walutą księgową był dolar amerykański (USD). Ponieważ sprzedaż krajowa była prowadzona w USD, Komisja uznała, że zrealizowanych zysków lub strat z tytułu różnic kursowych nie można przypisać sprzedaży krajowej, a zatem należało je wziąć pod uwagę przy określaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wykorzystywanych na potrzeby badania zwykłego obrotu handlowego.
- (51) Ponadto w odniesieniu do przeklasyfikowania kosztów transportu wewnętrznego, do których zastosowano przepisy art. 18 rozporządzenia podstawowego zgodnie z wyjaśnieniem przedstawionym w motywach 29–35 powyżej, w zakresie, w jakim dotyczy to powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, Komisja uznała, że jest to kwestia na poziomie grupy przedsiębiorstw, w tym działalności powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo posiadało siedzibę w czterech lokalizacjach. Nie można zatem wykluczyć, że towary najpierw transportowano do jednej z pozostałych lokalizacji, zanim były wysyłane do odbiorcy lub przez niego odbierane.

- (52) W związku z tym Komisja potwierdziła swoje podejście przyjęte na etapie tymczasowym i odrzuciła argumenty przedstawione przez dwóch powiązanych producentów eksportujących.
- (53) Jeden z producentów eksportujących nie zgodził się z odrzuceniem przez Komisję zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, przychodów nadzwyczajnych i przychodów finansowych, które przedsiębiorstwo zgłosiło w swoich kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. Ponadto twierdził on, że Komisja usunęła z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przychody finansowe, ale nie wydatki finansowe.
- (54) Postępując zgodnie ze swoimi praktykami w zakresie księgowości, przedmiotowe przedsiębiorstwo nie było w stanie oddzielnie wykazać zrealizowanego zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, które są bezpośrednio powiązane z produkcją lub sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. W związku z tym Komisja nie była w stanie określić rzeczywistej kwoty zgłoszonego zysku lub straty z tytułu różnic kursowych, które można by uwzględnić przy obliczaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.
- (55) W odniesieniu do nadzwyczajnego przychodu Komisja zauważyła, że w uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo to twierdziło, iż nadzwyczajny przychód dotyczył działalności związanej ze sprzedażą i produkcją produktu objętego dochodzeniem. Przedsiębiorstwo nie przedstawiło jednak żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Ponadto Komisja wyjaśniła, że odrzuciła tylko jedną pozycję zgłoszoną w ramach przychodów nadzwyczajnych, której charakteru nie można było ustalić na podstawie informacji, jakich udzieliło przedsiębiorstwo.
- (56) Ponadto Komisja uważnie przeanalizowała również informacje przedstawione jako przychody i wydatki finansowe. Komisja odrzuciła argument przedsiębiorstwa dotyczący przychodu finansowego, ponieważ nie był on związany z codzienną działalnością przedsiębiorstwa w zakresie produkcji i sprzedaży, ale raczej z operacjami finansowymi niezwiązanymi z produkcją ani sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Natomiast na podstawie informacji udzielonych przez przedsiębiorstwo Komisja uznała, że poniesione przez nie wydatki finansowe dotyczyły jego działalności w zakresie produkcji i sprzedaży HRFS.
- (57) W związku z tym Komisja potwierdziła swoje podejście przyjęte na etapie tymczasowym i odrzuciła twierdzenia złożone przez producenta eksportującego.
- (58) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja nie powinna była pominąć informacji przedłożonych przez niego na etapie tymczasowym, ponieważ nie istnieje żaden wyjątek czasowy, który pozwalałby Komisji na takie działanie, o ile informacje są przedkładane w terminach wyznaczonych w ramach dochodzenia, a zainteresowana strona, która przedłożyła te informacje, współpracuje z Komisją.
- (59) Na etapie tymczasowym ten producent eksportujący zakwestionował tymczasowe korekty wprowadzone przez Komisję w odniesieniu do jego kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poddanych kontroli krzyżowej i przedstawił dalsze szczegóły w tym zakresie. Komisja dokonała realokacji niektórych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, które przedsiębiorstwo początkowo przeznaczyło na inne produkty, w tym na materiały do produkcji HRFS wytwarzanych przez samo przedsiębiorstwo. Komisja dokładnie zbadała przedstawione jej dodatkowe informacje i stwierdziła, że nie dowodzą one, iż metoda zastosowana przez Komisję w celu realokacji kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych jest nieuzasadniona lub niewłaściwa, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że producent nie ujawnił tych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych i nie dokonał ich prawidłowej alokacji podczas zdalnej kontroli krzyżowej oraz że w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń, zgodził się, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne związane z materiałami do produkcji produktu objętego dochodzeniem można przypisać do tego produktu. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (60) Jedna grupa producentów eksportujących sprzeciwiła się tymczasowej decyzji o połączeniu danych dotyczących kosztów i sprzedaży obu podmiotów produkcyjnych należących do grupy w celu obliczenia marginesu dumpingu grupy. Grupa ta twierdziła, że Komisja powinna była najpierw obliczyć indywidualne marginesy dumpingu dla obu powiązanych producentów na podstawie ich własnych wartości normalnych i cen eksportowych, a następnie obliczyć na tej podstawie jeden średni ważony margines dumpingu dla całej grupy.
- (61) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że Komisja słusznie potraktowała przedsiębiorstwa jako jedną jednostkę, biorąc pod uwagę charakter działalności gospodarczej grupy.

- (62) Komisja stwierdziła, że ponieważ obaj producenci eksportujący należący do grupy przedstawili swoje dane dotyczące kosztów i sprzedaży w sposób umożliwiający rozróżnienie i śledzenie przepływu kosztów i sprzedaży produktów wytwarzanych indywidualnie obu tych producentów eksportujących, możliwym i bardziej odpowiednim rozwiązaniem było obliczenie dwóch oddzielnych marginesów dumpingu, a dopiero potem połączenie ich w jeden średni ważony margines dumpingu dla całej grupy. W związku z tym argument grupy został przyjęty, a margines dumpingu obliczono zgodnie z powyższym.
- (63) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja niesłusznie tymczasowo włączyła niektóre wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne do jego kosztów produkcji oraz że takie wydatki dotyczyły wyłącznie produktów innych niż produkt objęty dochodzeniem.
- (64) Komisja przeanalizowała informacje przedstawione przez tego producenta eksportującego i ustaliła, że jego argument był uzasadniony. W istocie tymczasowe włączenie kosztów niewykorzystanych mocy produkcyjnych do kosztów produktu objętego dochodzeniem wynikało z błędnego zrozumienia kategorii produktów, z którymi koszty te były związane. Dlatego też argument został przyjęty, a wspomniane w nim wydatki na niewykorzystane moce produkcyjne usunięto z kosztów produkcji producenta eksportującego.
- (65) Jeden z producentów eksportujących powtórzył twierdzenie, że należy uwzględnić rzeczywiste koszty produkcji płyt (materiału do produkcji HRFS) poniesione przez powiązanego z nim dostawcę, a nie cenę zakupu naliczoną przez powiązanego dostawcę. Ponadto przedsiębiorstwo zauważyło, że takie podejście było właściwe, ponieważ na etapie tymczasowym Komisja połączyła dane dostarczone przez dwóch powiązanych producentów i dokonała obliczenia jednego marginesu dumpingu.
- (66) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że koszt płyt należy zgłaszać jako poniesiony przez producenta eksportującego. Biorąc pod uwagę fakt, że płyt nie przeniesiono na poziomie kosztów, lecz na wyższym poziomie, uwzględnienie kosztów płyt poniesionych przez powiązanego dostawcę prowadziłoby do zakłóceń.
- (67) Komisja zauważyła, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego koszty wykorzystane przy obliczaniu wartości normalnej muszą właściwie dokumentować koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem zaksięgowane w dokumentacji księgowej przedsiębiorstwa. W dokumentacji księgowej producenta eksportującego składającego wniosek koszt płyt zaksięgowano na poziomie ceny zakupu zapłaconej powiązanemu dostawcy. Cena sprzedaży płyt dla producenta eksportującego była porównywalna z ceną sprzedaży dla stron niepowiązanych i dlatego Komisja uznała, że dają one właściwy obraz kosztów związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem. Ponadto Komisja uznała obu producentów za oddzielne podmioty i przeprowadziła dwa oddzielne obliczenia dumpingu, a zatem dodatkowy argument dotyczący połączonych obliczeń na etapie tymczasowym stał się nieistotny. W związku z tym Komisja potwierdziła ustalenia poczynione na etapie tymczasowym.
- (68) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że Komisja postąpiła niesłusznie, tymczasowo dostosowując koszt peletów z rudy żelaza przy ustalaniu jego kosztu produkcji HRFS – dostosowania dokonano, ponieważ koszt tych peletów opierał się na cenach zakupu od powiązanych stron, tj. nie odzwierciedlał rzeczywistej ceny rynkowej. Producent eksportujący twierdził również, że w przypadku ewentualnego dostosowania jedynie część wynikających z niego dodatkowych kosztów mogła zostać przypisana do produkcji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ pelety z rudy żelaza wykorzystuje się również do produkcji innych produktów.
- (69) W swoich uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego i poparł dostosowanie przez Komisję kosztu peletów z rudy żelaza, biorąc pod uwagę, że ceny zakupu płacone podmiotom powiązanym nie były cenami wolnorynkowymi.
- (70) Komisja potwierdziła swój wstępny wniosek, że zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego konieczne było dostosowanie kosztów peletów z rudy żelaza ponoszonych przez producenta eksportującego, ponieważ pelety kupowano prawie wyłącznie od stron powiązanych po cenach, których nie uznano za ceny wolnorynkowe. Zastąpiono je zatem ceną zakupu dla niepowiązanych podmiotów przedstawioną przez przedsiębiorstwo. Argument, że tylko część wynikających z tego dodatkowych kosztów należy przypisać do produkcji produktu objętego dochodzeniem, nie znalazł odzwierciedlenia w odpowiedzi przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu, a dokładności tych informacji nie można było poddać kontroli krzyżowej na tak późnym etapie dochodzenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (71) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący powtórzył argument, że cena zakupu peletów z rudy żelaza od stron powiązanych była ceną wolnorynkową i zakwestionował sposób, w jaki Komisja obliczyła to dostosowanie poprzez przypisanie wszystkich dodatkowych kosztów do produktu objętego dochodzeniem, twierdząc jednocześnie, że pelety z rudy żelaza wykorzystuje się również do wytwarzania innych produktów. W tej ostatniej kwestii przedsiębiorstwo zakwestionowało również wniosek Komisji, że informacje dostarczone na potrzeby alokacji kosztów były nowe i nie można było ich poddać kontroli krzyżowej.
- (72) Komisja ponownie wnikliwie oceniła argumenty i informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. Komisja zauważyła, że powiązany dostawca peletów z rudy żelaza rzeczywiście sprzedawał surowiec producentowi eksportującemu z narzutem. Niemniej jednak narzut był znacznie poniżej poziomu, na który powoływał się producent eksportujący, i znacznie poniżej narzutu stosowanego w sprzedaży między przedsiębiorstwami należącymi do grupy zgodnie z polityką grupy w zakresie cen transferowych, a zatem nie wydaje się, aby odzwierciedlał on narzut w transakcji zawartej na warunkach rynkowych. Ponadto przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych dodatkowych dowodów, aby wykazać, że taki narzut odzwierciedlał uzasadniony poziom będący przedmiotem wniosku niezależnego przedsiębiorstwa handlowego. W odniesieniu do udziału zakupionych peletów z rudy żelaza wykorzystywanych w produkcji HRFS Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo oddziennie zgłosiło zakup rudy żelaza w kilku postaciach. Przedsiębiorstwo podało jednak koszt rudy żelaza wykorzystywanej w produkcji HRFS, nie dokonując bardziej szczegółowego podziału, a zatem nie było możliwe potwierdzenie bardziej szczegółowych informacji na temat zużycia peletów rudy żelaza w produkcji HRFS. Ponadto z danych zawartych w sprawozdaniu dotyczącym mocy produkcyjnych przedłożonym przez producenta eksportującego jako załącznik do jego wstępnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu wynikało, że wszystkie zakupione pelety z rudy żelaza zostały w pełni wykorzystane do produkcji HRFS w ilości zgłoszonej przez przedsiębiorstwo. W związku z powyższym Komisja ostatecznie odrzuciła ten argument.
- (73) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących stwierdził, że Komisja nie powinna doliczać dodatkowych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych do jego sprzedaży krajowej dokonywanej za pośrednictwem powiązanego producenta należącego do grupy, aby uwzględnić zaangażowanie powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. W szczególności wspomniany producent eksportujący twierdził, że przedsiębiorstwo powiązane uczestniczące w sprzedaży krajowej zafakturowało poniesione koszty sprzedaży i koszty ogólne wraz z narzutem zgodnie z polityką grupy w zakresie cen transferowych. Dlatego też producent eksportujący twierdził, że koszty poniesione przez powiązane przedsiębiorstwo handlowe były już uwzględnione w jego kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. W tym celu producent eksportujący odniósł się do kosztu usługi grupowej poniesionego przez powiązane przedsiębiorstwo.
- (74) W pierwszej kolejności Komisja zauważyła, że przyjęła podejście zachowawcze w celu odzwierciedlenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa handlowego zaangażowanego w sprzedaż krajową, nie stosując rzeczywistych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych powiązanego producenta eksportującego, lecz koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne innego powiązanego przedsiębiorstwa należącego do grupy, którego rola ograniczała się jedynie do występowania w charakterze przedsiębiorstwa handlowego w przypadku określonych transakcji sprzedaży krajowej. W tym względzie Komisja uznała, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego producenta eksportującego byłyby nieproporcjonalnie wysokie, podczas gdy koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego przedsiębiorstwa handlowego można by uznać za uzasadnione w odniesieniu do funkcji pełnionych przez powiązanego producenta w zakresie sprzedaży krajowej. Ponadto Komisja ustaliła, że powiązany producent eksportujący rzeczywiście obciążył przedmiotowego producenta eksportującego kosztami usług grupowych. Na podstawie informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwa Komisja nie była w stanie stwierdzić, czy usługi zafakturowane producentowi eksportującemu rzeczywiście dotyczyły kosztów poniesionych w związku z odsprzedażą produktu objętego dochodzeniem na rynku krajowym, ponieważ wszystkie zaksięgowane transakcje lub wystawione faktury oznaczono jedynie jako usługi grupowe. Ponadto wydatki na usługi grupowe zaksięgowane przez producenta eksportującego i przypisane do produktu objętego dochodzeniem stanowiły nieznaczną część sprzedaży netto. Wobec niepewności co do charakteru usług grupowych zaksięgowanych przez przedmiotowego producenta eksportującego oraz od początku konserwatywnego podejścia Komisji argument został przez nią odrzucony.

3.3. Cena eksportowa

- (75) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywach 50 i 51 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski.

3.4. Porównanie

- (76) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 52–68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (77) Jeden z producentów eksportujących ponownie przedstawił swój argument, że stanowi jedną jednostkę gospodarczą wraz z powiązonym z nim przedsiębiorstwem handlowym mającym siedzibę w Turcji, które sprzedawało produkt objęty dochodzeniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym zakwestionował tymczasowe dostosowania jego ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo odniosło się do wcześniejszych spraw sądowych, w szczególności w odniesieniu do występowania ograniczonego wywozu bezpośredniego ze strony producenta, twierdząc, że jego poziom nie był wystarczający, aby odrzucić argument o jednej jednostce gospodarczej. Przedsiębiorstwo twierdziło również, że prowadzenie przez producenta bezpośredniej sprzedaży krajowej nie ma znaczenia przy ustalaniu, czy po stronie wywozu istnieje jedna jednostka gospodarcza, oraz że fakt, iż producent kontroluje powiązane przedsiębiorstwo handlowe, jest istotnym aspektem, który należy uwzględnić przy ocenie argumentu.
- (78) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producenta eksportującego, twierdząc, że istnienie sprzedaży bezpośredniej prowadzonej przez podmiot produkujący wskazuje, iż przedsiębiorstwo handlowe działa w charakterze powiązanego odsprzedańcy, i poparł dostosowania ceny eksportowej przez Komisję.
- (79) Komisja przeanalizowała uwagi i dowody zawarte w aktach sprawy, w szczególności umowę ramową między producentem a powiązonym z nim przedsiębiorstwem handlowym. Komisja zauważyła, że we wspomnianej umowie ramowej ustanowiono prowizję płatną od sprzedanych towarów oraz że producent zachował obowiązki, które w normalnych okolicznościach należą do działu sprzedaży, podczas gdy obowiązki powiązanego przedsiębiorstwa handlowego odpowiadały tym należącym do przedstawiciela świadczącego usługi związane z wywozem producenta. Było to również zgodne ze stosunkowo wyższymi kosztami sprzedaży ponoszonymi przez producenta eksportującego. Nie dostarczono żadnych dalszych informacji na temat stosunku umownego między producentem a powiązonym przedsiębiorstwem handlowym. Komisja stwierdziła zatem, że w umowie ramowej zawarto klauzulę przeczące argumentowi, że rzeczywistość gospodarcza w stosunkach między powiązanim przedsiębiorstwem handlowym a producentem stanowiła odzwierciedlenie stosunków między producentem a wewnętrznym działem sprzedaży. Producent zajmował się raczej sprzedażą bezpośrednio, podczas gdy powiązane przedsiębiorstwo handlowe wykonywało czynności związane z wywozem w imieniu producenta i w zamian za wynagrodzenie na zasadzie prowizji. W związku z ustaleniami poczynionymi na etapie tymczasowym, w których stwierdzono, że producent również prowadził sprzedaż bezpośrednią, Komisja stwierdziła, że trzeba odrzucić argument o jednej jednostce gospodarczej. Komisja potwierdziła zatem swoje tymczasowe ustalenia przedstawione w motywach 54–55 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (80) W odniesieniu do znaczenia bezpośredniej sprzedaży eksportowej po ujawnieniu ostatecznych ustaleń producent eksportujący zasadniczo powtórzył argumenty przedstawione w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń, które omówiono w motywie 54 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w motywie 79 powyżej.
- (81) Producent eksportujący wskazał również, że ta sprzedaż eksportowa w większości nie stanowi rzeczywistej sprzedaży eksportowej, lecz miała być dokonywana na rzecz krajowych nabywców w ramach specjalnych systemów prawnych lub celnych. Komisja zauważyła, że system prawny związany ze sprzedażą eksportową nie jest decydujący dla oceny, czy sprzedaż uznaje się za sprzedaż eksportową, oraz że prowadzenie takiej bezpośredniej sprzedaży wraz ze sprzedażą prowadzoną na rynku krajowym, stanowiło dowód na to, iż producent zachował funkcje związane ze sprzedażą.
- (82) Ponadto producent eksportujący twierdził, że dokonanie całości sprzedaży krajowej bezpośrednio przez producenta, bez udziału powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, jest nieistotne przy ustalaniu istnienia jednej jednostki gospodarczej w odniesieniu do sprzedaży eksportowej. Komisja zauważyła, że stanowi to dowód na posiadanie przez producenta kompleksowego wewnętrznego działu sprzedaży, co jest istotnym czynnikiem i zostało za taki uznane przez Sąd ⁽⁸⁾.
- (83) Producent eksportujący przedstawił kilka argumentów w odniesieniu do umowy ramowej, którą zawarł z powiązanim z nim przedsiębiorstwem handlowym. Twierdził on, że powodem istnienia takiej umowy między producentem eksportującym a powiązanim przedsiębiorstwem handlowym jest „posiadanie dowodów w postaci dokumentów na wypadek kontroli rządowych/podatkowych oraz wprowadzenie zasad dotyczących cen transferowych”. W tym względzie Komisja zauważyła, że chociaż umowa między producentem eksportującym a powiązanim z nim przedsiębiorstwem handlowym może być istotna również ze względów podatkowych, nie zmniejsza to znaczenia faktu, że w umowie jasno zapisano, iż powiązane przedsiębiorstwo handlowe świadczy usługi eksportowe w zamian za wynagrodzenie w postaci prowizji na podstawie dokonanej sprzedaży. Producent eksportujący potwierdził również, że w umowie wyraźnie zapisano, iż do obowiązków producenta eksportującego (producenta) należy pozyskiwanie klientów oraz zawieranie niezbędnych umów i porozumień z tymi klientami. Komisja uznała, że świadczy to o tym,

⁽⁸⁾ PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, sprawa T-26/12, wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2015 r., pkt 50.

że producent eksportujący ma własny, w pełni funkcjonalny dział sprzedaży na potrzeby sprzedaży eksportowej oraz że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie występowało w charakterze wewnętrznego działu sprzedaży producenta eksportującego. Ponadto wydaje się, że argument producenta eksportującego sugeruje, iż dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego można dokonać jedynie w sytuacjach, w których powiązanemu przedsiębiorstwu handlowemu powierza się pełen zakres czynności zwykle wykonywanych przez dział sprzedaży. Nie jest to prawdą. Art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dotyczy prowizji naliczanych „przy danej sprzedaży” (w tym przypadku sprzedaży eksportowej), bez żadnych dodatkowych kwalifikacji w zakresie rodzaju świadczonych usług. Celem dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest zapewnienie, aby każda prowizja wypłacana przedstawicielowi za sprzedaż eksportową w celu wynagrodzenia usług świadczonych przez tego przedstawiciela w związku z tymi działaniami sprzedażowymi, niezależnie od charakteru tych usług, była odpowiednio dostosowana, tak aby zapewnić porównywalność ze sprzedażą krajową. W związku z tym argument ten został odrzucony.

- (84) Producent eksportujący twierdził również, że zawartego w umowie postanowienia, zgodnie z którym ewentualne zysk lub strata odnotowane w wyniku operacji związanych z wywozem produktów nie mogą pozostać po stronie powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, nie da się pogodzić z koncepcją powiązanego przedsiębiorstwa handlowego pełniącego funkcje podobne do przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, ponieważ przedstawiciel nie zgodziłby się, aby jego (całkowite) zyski były przekazywane z powrotem przedsiębiorstwu produkcyjnemu i aby otrzymywał on rekompensatę jedynie za wydatki związane z weryfikacją akredytyw, kompletowaniem dokumentów do odprawy celnej, przygotowywaniem niezbędnej dokumentacji wywozowej i zapewnianiem pobierania płatności. Komisja zauważyła, że ustalenia finansowe między producentem eksportującym a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym odzwierciedlają działania i funkcje, które zgodnie z umową powiązane przedsiębiorstwo handlowe zobowiązało się podjąć za wynagrodzeniem. Dostosowanie dokonane przez Komisję z zastosowaniem odpowiednio art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego miało na celu uwzględnienie tych funkcji i odzwierciedlenie właściwego wynagrodzenia za usługi świadczone w warunkach wolnorynkowych. Dlatego też fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe otrzymuje wynagrodzenie na podstawie prowizji, które obejmuje usługi eksportowe świadczone na rzecz producenta eksportującego, pokazuje, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe wykonuje uzgodnione usługi w imieniu producenta eksportującego, jednak nie otrzymuje za to odpowiedniego wynagrodzenia, w tym rozsądnego zysku. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (85) Producent eksportujący twierdził również, że zachowanie przez niego niektórych obowiązków zwyczajowo należących do działu sprzedaży nie wyklucza możliwości stwierdzenia istnienia jednej jednostki gospodarczej. Według producenta eksportującego zgodnie z utrwalonym orzecznictwem producent i przedsiębiorstwo handlowe mogą nadal stanowić jedną jednostkę gospodarczą, nawet jeśli producent samodzielnie wykonuje pewne funkcje związane ze sprzedażą. Komisja zauważyła, że zgodnie z warunkami umowy producent eksportujący faktycznie zachował większość obowiązków zwyczajowo należących do działu sprzedaży, jeśli nie wszystkie te obowiązki. Jak już wspomniano w motywie 83 powyżej, przeczy to argumentowi producenta eksportującego, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe należy traktować jako jego wewnętrzny dział sprzedaży. Powiązane przedsiębiorstwo handlowe, jak przypomniał sam producent eksportujący, pełni raczej funkcje dodatkowe w zakresie sprzedaży eksportowej za wynagrodzeniem lub prowizją. To właśnie te prowizje były powodem wprowadzenia dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- (86) Komisja zwróciła uwagę, że producent eksportujący wielokrotnie odwoływał się do okoliczności faktycznych występujących w dochodzeniu i wyroku w sprawie Musim Mas⁽⁹⁾. Zasadniczo wydaje się, że producent eksportujący sugerował, że ponieważ jego stan faktyczny nie jest podobny do sytuacji Musim Mas, dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie jest uzasadnione. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Zasadność dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego należy zbadać na podstawie faktów występujących w każdym przypadku oraz na podstawie wszystkich dostępnych Komisji dowodów. W wyroku w sprawie Musim Mas nie określono minimalnego standardu, który trzeba by spełnić w każdym przypadku. W sprawie Musim Mas Trybunał zgodził się raczej z oceną przeprowadzoną przez Radę w oparciu o fakty odnotowane w tej sprawie. W każdym razie, jak przypomniało powyżej, kilka istotnych faktów występujących w sprawie Musim Mas występuje również w sytuacji producenta eksportującego, a w szczególności fakt istnienia umowy, która przeczy twierdzeniu, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe było faktycznie wewnętrznym działem sprzedaży grupy.

⁽⁹⁾ PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, sprawa C-468/15P, wyrok Trybunału z dnia 26 października 2016 r.

- (87) Producent eksportujący twierdził również, że istnienie kontroli producenta eksportującego nad powiązanym przedsiębiorstwem handlowym, fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie dokonuje zakupów od niepowiązanych dostawców oraz że producent eksportujący i powiązane przedsiębiorstwo handlowe mają siedzibę pod tym samym adresem, stanowią istotne czynniki przy ustalaniu istnienia jednej jednostki gospodarczej.
- (88) W tym względzie Komisja zauważyła, że nie wszystkie czynniki rozpatrywane indywidualnie muszą wskazywać, że producent eksportujący i powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie stanowią jednej jednostki gospodarczej. Komisja musi raczej rozważyć całokształt warunków regulujących stosunki między producentem eksportującym a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym. Istnienie kontroli nie ma charakteru rozstrzygającego dla ustalenia, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie jest wewnętrznym działem sprzedaży, a raczej świadczy różne rodzaje usług w ramach grupy, w tym przypadku usługi związane z wywozem. Fakt, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe świadczy usługi związane z wywozem w zamian za prowizję wyłącznie na rzecz producenta eksportującego, jak również jego lokalizacja wskazują jedynie, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe nie świadczy na tym etapie takich samych usług na rzecz innych klientów. Nie oznacza to, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe jest wewnętrznym działem sprzedaży producenta eksportującego.
- (89) Na podstawie powyższego w tym przypadku Komisja uznała zatem, że powiązane przedsiębiorstwo handlowe pełniło funkcje przedstawiciela zajmującego się działalnością wywozową producenta eksportującego, w szczególności weryfikacją otrzymanych akredytyw, kompletowaniem i aktualizowaniem dokumentacji związanej z odprawą celną i załadunkiem, przygotowywaniem niezbędnych dokumentów wywozowych po załadunku i przeprowadzaniem procedur związanych z wywozem, takich jak zapewnienie pobrania kosztów towarów. Powiązane przedsiębiorstwo handlowe otrzymywało wynagrodzenie na zasadzie prowizji na podstawie dokonanej sprzedaży. Ponieważ na takie wynagrodzenie wpływ miały stosunki wewnątrz grupy, po zastosowaniu odpowiednio art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego uznano za właściwe zastosowanie rozsądnego narzutu w celu uniknięcia zakłóceń, które mogą wystąpić w wyniku wewnętrznych ustaleń między producentem eksportującym a powiązanym przedsiębiorstwem handlowym ⁽¹⁰⁾.
- (90) Podsumowując, ze względu na wszystkie powody wymienione w motywie 54 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz w powyższych motywach 79–88 argument ten został odrzucony.
- (91) Dwóch producentów eksportujących powtórzyło argument, że Komisja powinna dokonywać obliczeń związanych z dumpingiem w ujęciu kwartalnym.
- (92) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że dokonywanie obliczeń związanych z dumpingiem w ujęciu kwartalnym nie było w tym przypadku uzasadnione, ponieważ występowanie niewielkich wahań kosztów, a także inflacja i deprecjacja liry tureckiej nie uzasadniały stosowania podejścia kwartalnego.
- (93) Komisja stwierdziła, że ponieważ żadne z tych dwóch przedsiębiorstw nie dostarczyło żadnych nowych dowodów na poparcie ich twierdzenia, które zmieniłyby ocenę Komisji, tymczasowe ustalenia zawarte w motywach 64–68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone, a argument został odrzucony.
- (94) Po ostatecznym ujawnieniu argument na rzecz obliczania dumpingu w ujęciu kwartalnym został powtórzony przez jednego producenta eksportującego. Ponadto przedsiębiorstwo porównało wahania kosztów oraz średnie stopy inflacji i dewaluacji liry tureckiej z ustalonymi marginesami podcięcia, aby wykazać domniemane znaczenie tych pierwszych. Przedsiębiorstwo zauważyło również, że chociaż Komisja przewiduje mechanizm indeksacji cen surowców w każdej procedurze dotyczącej zobowiązania cenowego, w tym przypadku przy obliczaniu marginesu dumpingu nie uwzględniono takich wahań cen.
- (95) Przedsiębiorstwo nie przedstawiło żadnych nowych informacji na uzasadnienie tego argumentu. Jak określono w motywie 68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja uznała, że wbrew twierdzeniom producenta eksportującego wahania kwartalnych kosztów produkcji dotyczyły głównie jednego kwartału okresu objętego dochodzeniem, podczas gdy sprzedaż produktu objętego dochodzeniem trwała przez cały okres objęty dochodzeniem, oraz że całkowite wahania kosztów, stopa inflacji i dewaluacja liry tureckiej nie były na tyle wysokie, aby odejść od konsekwentnej praktyki Komisji w zakresie obliczania marginesu dumpingu w skali rocznej. Porównanie dokonane przez producenta eksportującego między poziomem marginesów podcięcia a różnicami kosztów, inflacją i dewaluacją w okresie objętym dochodzeniem nie było zasadne, ponieważ dotyczyło dwóch zupełnie różnych ocen,

⁽¹⁰⁾ W tym względzie zob. sprawozdanie zespołu orzekającego WTO, *European Union – Anti-Dumping Measures on Imports of Certain Fatty Alcohols from Indonesia* [Unia Europejska – środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu niektórych alkoholi tłuszczowych z Indonezji] (WT/DS442/R), 16 grudnia 2016 r., pkt 7.129.

które nie były ze sobą bezpośrednio powiązane. W odniesieniu do mechanizmów indeksacji zobowiązań cenowych Komisja zauważyła, że są one niezbędne do utrzymania odpowiedniej minimalnej ceny importowej w celu uniknięcia nadużyć i obchodzenia przepisów, a tym samym odpowiedniego wyeliminowania stwierdzonych przypadków dumpingu i szkody. Ustalenie dumpingu i szkody dotyczy badania okresu przeszłego, a zatem te dwie sytuacje nie są porównywalne.

- (96) Jeden z producentów eksportujących i dwóch powiązanych producentów eksportujących zakwestionowało tymczasowe odrzucenie dostosowania z tytułu przeliczania walut, którego domagali się z powodu umów zabezpieczających związanych z prowadzoną przez nich sprzedażą do Unii. Chodziło o kurs wymiany walut, który ma być stosowany przy przeliczaniu wartości sprzedaży w walutach obcych (w tym przypadku w euro) na walutę państwa wywozu (lira turecka lub TRY). Przedsiębiorstwa powołały się na przepisy art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „[...] gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej”.
- (97) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że zabezpieczenie walutowe jest procesem wewnętrznym, a przedsiębiorstwa nie mogą argumentować, że bez niego cena sprzedaży byłaby wyższa, ponieważ nie ma dowodów na to, że klienci zapłaciliby wyższą cenę.
- (98) Komisja zwróciła uwagę, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie w sytuacjach, gdy do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową niezbędne jest przeliczanie waluty. Stałą praktyką jest dokonywanie takiego porównania w walucie państwa, którego dotyczy postępowanie. Dlatego też w tym przypadku Komisja użyła liry tureckiej jako waluty porównawczej. Oba przedsiębiorstwa twierdzą, że dostosowanie z tytułu przeliczania walut zabezpieczało te transakcje sprzedaży eksportowej, które były denominowane w euro. Ryzyko przeliczania walut wynikające z tych transakcji było we wszystkich przypadkach zabezpieczone w stosunku do dolara amerykańskiego. Ponieważ porównanie przeprowadzono w lirach tureckich, a wszystkie transakcje w euro bezpośrednio przeliczano na liry tureckie bez pośredniego przeliczania na dolary amerykańskie, podobnie jak realizowanie całej sprzedaży krajowej w lirach tureckich, Komisja uznała, że kurs wymiany między euro a dolarem amerykańskim uzgodniony w umowach zabezpieczających nie ma znaczenia do celów porównania. W związku z tym Komisja odrzuciła argument przedstawiony przez trzech producentów eksportujących.
- (99) Po ostatecznym ujawnieniu trzech producenci eksportujący ponownie przedstawili swoje argumenty za dostosowaniem z tytułu przeliczania walut w sprzedaży do Unii, aby uwzględnić operacje zabezpieczające przed ryzykiem walutowym wynikającym z transakcji w euro. Powtórzyli argument, że niezależnie od waluty użytej do porównania cen, zysk lub strata z tytułu kursu wymiany w momencie zabezpieczenia mają znaczący wpływ na porównanie cen. W szczególności przedstawili teoretyczny przykład zamówienia sprzedaży krajowej z ceną jednostkową w USD uzgodnioną w danym dniu oraz zamówienia sprzedaży eksportowej z taką samą ceną jednostkową przedstawioną jako równowartość EUR uzgodnioną w tym samym dniu. Z obliczeń przedsiębiorstw wynika, że kiedy te zamówienia sprzedaży są realizowane tego samego dnia, a wartość faktury jest przeliczana bezpośrednio z waluty ujętej na fakturze na TRY, porównanie skutkowałoby dumpingiem, mimo że cena uzgodniona w przypadku obu zamówień sprzedaży była taka sama w dniu ich dokonania. Następnie stwierdzili, że dostosowanie ze względu na zabezpieczenie powinno być dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) lub lit. k) rozporządzenia podstawowego.
- (100) Komisja przeanalizowała ten argument, a w szczególności przykład teoretyczny, który rzekomo dowodził, że dla celów porównania cen w umowach zabezpieczających należało uwzględnić kurs wymiany walut. Po pierwsze, Komisja zauważyła, że chociaż przykład był poprawny pod względem matematycznym, nie odzwierciedlał on rzeczywistości ani w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstw, ani w zakresie obliczeń marginesu dumpingu. W szczególności przykład ten sugerował, że margines dumpingu jest obliczany poprzez porównanie dwóch indywidualnych transakcji przeprowadzonych w tym samym czasie, co nie jest prawdą, ponieważ Komisja porównuje średnią wartość normalną i średnią cenę eksportową ustaloną w okresie objętym dochodzeniem dla każdego typu produktu. Po drugie, w przykładzie założono, że wszystkie zamówienia sprzedaży zawarte w danym dniu są realizowane w podobnym czasie, co okazało się błędnym założeniem. W istocie jeden z producentów eksportujących przedstawił osobny argument, że czas realizacji między zakończeniem produkcji a odbiorem towarów przez klienta był znacząco dłuższy w przypadku sprzedaży na rynku krajowym niż przypadku sprzedaży eksportowej. W związku z tym przykład podany przez przedsiębiorstwa okazał się nieadekwatny do omawianej sytuacji. Ponadto żadne z przedsiębiorstw nie przedstawiło dowodów na to, że ich transakcje sprzedaży eksportowej denominowane

w EUR były pierwotnie negocjowane na podstawie ceny w USD. Przeciwnie, umowy sprzedaży lub zamówienia sprzedaży w ramach tych transakcji sprzedaży eksportowej były bezpośrednio denominowane w EUR bez żadnego odniesienia do USD. Przeliczanie z EUR na TRY za pośrednictwem USD uznano zatem za nieistotne. W związku z tym Komisja odrzuciła twierdzenie dotyczące dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

- (101) Ponadto, chociaż przedsiębiorstwa twierdziły, że są w stanie powiązać transakcje wywozowe z indywidualnymi operacjami zabezpieczającymi, transakcje te mogły być, a w wielu przypadkach były, dostosowywane po sprzedaży w zależności od kształtowania się prognoz finansowych i w celu maksymalizacji zysku przedsiębiorstw. Komisja nie uznała zatem, że zabezpieczenie może być bezpośrednio powiązane z daną sprzedażą eksportową i że uwzględnienie ceny sprzedaży terminowej groziłoby zakłóceniem rzeczywistej ceny eksportowej.
- (102) Komisja odrzuciła również ten argument na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k), ponieważ przedsiębiorstwa nie przedstawiły żadnych dowodów na to, że ich działalność w zakresie zabezpieczenia walutowego spowodowała, że klienci stale płacili różne ceny na rynku krajowym.
- (103) Dwóch producentów eksportujących sprzeciwiło się tymczasowemu odrzuceniu niektórych dostosowań, o które wnioskowali w odniesieniu do sprzedaży krajowej: jedno związane było z istnieniem systemu zwrotu cel przywozowych, a drugie dotyczyło dostosowania kosztu utrzymania zapasów. Jeden z nich zakwestionował również warunki płatności zastosowane przez Komisję do obliczania krajowych kosztów kredytu.
- (104) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących. W odniesieniu do zwrotu opłat przywozowych stwierdził, że czysto teoretyczne koszty nie mogą być wykorzystane jako dostosowanie, ponieważ nie jest możliwe ustalenie wyraźnego związku między produktami wywozowymi a cłami niezapłaconymi od przywożonych materiałów do produkcji. W odniesieniu do kosztu utrzymania zapasów skarżący poparł odrzucenie przez Komisję takiego dostosowania, ponieważ przedsiębiorstwo objęte postępowaniem nie wykazało, że ceny krajowe są wyższe w przypadku produktów, które są dłużej przechowywane w magazynie.
- (105) Ponieważ przedsiębiorstwa nie dostarczyły żadnych nowych dowodów dotyczących dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych, które mogłyby uzasadniać zmianę tymczasowej oceny Komisji, ustalenia zawarte w motywach 60–63 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone, a powyższy argument został odrzucony. Dostosowanie kosztu utrzymania zapasów, o które wnioskował jeden z producentów eksportujących na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego, odnosi się do faktu, że w przypadku części sprzedaży krajowej klienci spóźniali się z odbiorem towarów, które w związku z tym były przechowywane dłużej w magazynie przedsiębiorstwa. W odniesieniu do tego argumentu Komisja stwierdziła, że ponieważ przedsiębiorstwo nie było w stanie powiązać tego domniemanego kosztu z indywidualnymi transakcjami sprzedaży lub z konkretnymi klientami, ani też nie było w stanie wykazać, że koszt utrzymania zapasów miał wpływ na ceny krajowe, argument ten musiał zostać odrzucony. W odniesieniu do warunków płatności stosowanych przy obliczaniu krajowych kosztów kredytu przedsiębiorstwo objęte postępowaniem nie przedstawiło żadnych nowych dowodów, które zmieniłyby tymczasowe podejście Komisji, tj. zastąpienie zgłoszonych warunków płatności, które podczas zdalnej kontroli krzyżowej okazały się niezgodne z warunkami uzgodnionymi w powiązanych umowach sprzedaży, dokładniejszym zestawem warunków płatności dostarczonym przez przedsiębiorstwo i zweryfikowanym krzyżowo podczas zdalnej kontroli krzyżowej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (106) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących ponownie przedstawił argument, że w odniesieniu do jego sprzedaży krajowej należy uwzględnić dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych i kosztów przechowywania zapasów, i ponownie zakwestionował warunki płatności zastosowane przez Komisję do obliczenia krajowych kosztów kredytu.
- (107) W odniesieniu do dostosowania z tytułu zwrotu opłat przywozowych powtórzył on argument, że bez względu na to, czy należności celne przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone czy nie, istnienie należności celnych przywozowych nałożonych na materiał do produkcji ma wpływ na cenę pobieraną przez krajowych dostawców tego materiału do produkcji.

- (108) W odniesieniu do dostosowania z tytułu kosztów utrzymywania zapasów przedsiębiorstwo powtórzyło argument, że dostosowanie ze względu na takie koszty ma podobny charakter do dostosowania ze względu na koszty kredytu, ponieważ oba są powiązane z opóźnieniem w płatnościach. Twierdziło ponadto, że odrzucenie takiej krajowej ulgi jest niespójne z zaakceptowaniem ulgi wywozowej na koszty przestoju w sprzedaży do Unii, argumentując, że w obu przypadkach występuje opóźnienie w dostarczeniu towarów, które generuje dodatkowe koszty.
- (109) W odniesieniu do warunków płatności stosowanych do obliczania krajowych kosztów kredytu, przedsiębiorstwo powtórzyło, że Komisja powinna była obliczyć koszty kredytu na podstawie uzgodnionych warunków płatności, a nie tego, kiedy faktycznie dochodzi do płatności, ponieważ tylko uzgodnione warunki płatności mogą mieć wpływ na określenie ceny.
- (110) Z odpowiedzi na te uwagi, w odniesieniu do domniemanego dostosowania ze względu na zwrot opłat przywozowych, w związku z tymczasowym uznaniem przez Komisję, że teoretycznego kosztu nie można uwzględniać w obliczeniach, wynikało, że wbrew twierdzeniom przedsiębiorstwa, w cenach sprzedaży krajowej stosowanych przez producenta eksportującego nie uwzględniano kwoty wnioskowanego zwrotu opłat przywozowych, co w przeciwnym razie spowodowałoby, że sprzedaż przyniosłaby straty. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (111) W odniesieniu do dostosowania dotyczącego kosztów utrzymania zapasów Komisja zauważyła, że chociaż dodatkowe koszty magazynowania towarów, które są odbierane z opóźnieniem przez klientów, uwzględniono już w ogólnych kosztach sprzedaży, dostosowanie wnioskowane w celu pokrycia wynikającej z tego odroczonej płatności, które przedsiębiorstwo porównało do dostosowania ze względu na koszty kredytu, nie może zostać przyznane, ponieważ przedsiębiorstwo nie uwzględniło ewentualnego opóźnionego odbioru w momencie zawierania umowy sprzedaży ani nie było w stanie powiązać go z żadnym klientem ani z żadną konkretną transakcją, co potwierdza, że wnioskowane dostosowanie nie miało odzwierciedlenia w cenie sprzedaży. W przeciwieństwie do kosztów przestoju, które przedsiębiorstwo przypisało tylko do tych transakcji wywozowych, w przypadku których opłaty przestojowe rzeczywiście uiszczono, przedsiębiorstwo nie było w stanie wykazać żadnej zgodności między deklarowanymi kosztami utrzymania zapasów a tym, na które rzeczywiste transakcje miały one rzekomo wpływ. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (112) W odniesieniu do warunków płatności stosowanych do obliczania kosztów kredytu krajowego Komisja uznała, że rzeczywiste warunki płatności przedstawione przez przedsiębiorstwo były bardziej dokładne, ponieważ warunki płatności, które zgłoszono jako uzgodnione w zamówieniach sprzedaży, okazały się niezgodne z warunkami płatności rzeczywiście uzgodnionymi w powiązanych zamówieniach sprzedaży w odniesieniu do próby transakcji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (113) Jedna grupa producentów eksportujących sprzeciwiła się tymczasowemu odrzuceniu argumentu o dostosowaniu rozliczenia sprzedaży krajowej dokonanej na podstawie art. 2 ust. 10 lit. c) rozporządzenia podstawowego w celu odzwierciedlenia rabatów przyznanych rzekomo po wystawieniu faktur.
- (114) W trakcie dochodzenia, w tym w odpowiedzi na żądanie podczas zdalnej kontroli krzyżowej, przedsiębiorstwo wyjaśniło, że nie było w stanie powiązać zaksięgowanego dostosowania rozliczeń z poszczególnymi transakcjami. Na przykład nie można było zidentyfikować not debetowych lub kredytowych odnoszących się do konkretnych faktur, których wartość miała być skorygowana za pomocą dostosowań rozliczeń. Komisja stwierdziła zatem, że wnioskowane dostosowanie nie było wystarczająco uzasadnione i potwierdziła odrzucenie tego argumentu.
- (115) Dwóch powiązanych producentów eksportujących zakwestionowało wstępne obliczenie kosztów kredytu związanych ze sprzedażą do Unii. W szczególności przedsiębiorstwa te twierdziły, że Komisja błędnie zastosowała taką samą stopę procentową Banku Centralnego Turcji dla EUR i USD w odniesieniu do wszystkich producentów eksportujących objętych próbą, argumentując, że Komisja nie odzwierciedliła faktu, że stopy procentowe kredytów zależą od specyfiki przedsiębiorstw i ich sytuacji finansowej. Zdaniem tych przedsiębiorstw należało zamiast tego zastosować faktyczne stopy procentowe mające zastosowanie do kredytów udzielonych przedsiębiorstwom.
- (116) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producentów eksportujących i stwierdził, że tymczasowa decyzja Komisji o zastosowaniu jednakowych stóp procentowych Banku Centralnego Turcji była przejrzysta i obiektywna oraz że powinna zostać podtrzymana.
- (117) Komisja przeanalizowała ten argument i stwierdziła, że w przypadku kredytów zaciągniętych przez jednego z powiązanych producentów eksportujących po cenie rynkowej od niezależnych banków istotnie uzasadnione było zastosowanie umownej stopy procentowej dla USD faktycznie zapłaconej przez producenta w odniesieniu do kredytów krótkoterminowych w celu obliczenia jego kosztów kredytu. W związku z tym uwzględniono tę zmianę w ostatecznych obliczeniach. W odniesieniu do kredytu zaciągniętego w banku powiązanym z producentem Komisja stwierdziła jednak, że zastosowanie średniej stopy procentowej Banku Centralnego Turcji dla EUR było uzasadnione,

ponieważ stopa umowna nie odzwierciedlała warunków rynkowych. Drugi producent eksportujący należący do grupy nie miał żadnych niespłaconych kredytów w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym nie było możliwe zastosowanie stopy procentowej specyficznej dla danego przedsiębiorstwa jako wskaźnika zastępczego do obliczenia odliczenia z tytułu kosztów kredytu. Uzasadnione było zatem zastosowanie średnich stóp procentowych Banku Centralnego Turcji.

- (118) Po ostatecznym ujawnieniu obaj powiązani producenci eksportujący twierdzili, że Komisja powinna była zastosować taką samą stopę procentową dla USD w odniesieniu do obu producentów należących do grupy, ponieważ ich warunki finansowania były identyczne. W szczególności jeden producent eksportujący przedstawił dodatkowe informacje wskazujące, że jeden z kredytów zgłoszonych przez powiązanego producenta eksportującego został w praktyce wykorzystany przez tego pierwszego producenta eksportującego.
- (119) Komisja oceniła ten argument i zauważyła, że warunki finansowania dla tego producenta eksportującego nie były takie same jak dla drugiego przedsiębiorstwa należącego do grupy, o czym świadczy fakt, że stopa procentowa mająca zastosowanie do kredytu producenta eksportującego, o którym mowa, była wyższa niż średnia stopa procentowa pozostałych kredytów, oraz że stopa ta nie obejmowała jeszcze narzutu naliczanego za usługi wspólne na poziomie siedziby głównej, co wyjaśniły przedsiębiorstwa w trakcie zdalnej kontroli krzyżowej i powtórzyły w swoich uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. W świetle tych faktów Komisja odrzuciła ten argument.
- (120) Ponadto jeden producent eksportujący twierdził, że Komisja powinna była zastosować stopy procentowe kredytów przedsiębiorstwa, ponieważ zaakceptowała ona takie podejście w odniesieniu do innego producenta eksportującego objętego próbą.
- (121) Komisja uznała te dwie sprawy za różne. Drugi producent eksportujący przedstawił informacje na temat własnych kredytów w początkowej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, natomiast przedsiębiorstwo, o którym mowa, nie ujawniło istnienia żadnych kredytów krótkoterminowych. Przedsiębiorstwo to zaproponowało zamiast tego zastosowanie międzybankowych stóp procentowych w celu określenia kosztów kredytu. Komisja uznała, że przedsiębiorstwo to nie byłoby w stanie uzyskać kredytu po międzybankowych stopach procentowych, w związku z czym zastąpiła te stopy procentowe średnią stopą procentową krótkoterminowych kredytów komercyjnych, opublikowaną przez Bank Centralny Turcji.
- (122) Ponadto Komisja oceniła nowe informacje przedstawione przez wspomnianego producenta eksportującego w uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń i uzupełnione w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia. Komisja uznała, że w świetle sprzecznych informacji przekazanych we wstępnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz na późniejszym etapie dochodzenia tymczasowej decyzji Komisji o zastosowaniu stóp procentowych opublikowanych przez Bank Centralny Turcji w celu określenia kosztów kredytu nie można uznać za nieracjonalną. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (123) Dwóch powiązanych producentów eksportujących stwierdziło brak spójności kursów wymiany walut między danymi dotyczącymi kosztów i sprzedaży. W odniesieniu do danych dotyczących sprzedaży zastosowano średni miesięczny kurs walut, natomiast do danych dotyczących kosztów – średni roczny kurs walut.
- (124) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentowi producentów eksportujących i poparł tymczasowe podejście Komisji do zastosowanych kursów wymiany. Jego zdaniem koszty (które są wykazywane w księgach rachunkowych przedsiębiorstw przez dłuższy okres) powinny być obliczane w ujęciu rocznym i przeliczane z zastosowaniem średniego kursu wymiany w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem, zaś dochód związany ze sprzedażą powinien być przeliczany w momencie wygenerowania dochodu z zastosowaniem kursów miesięcznych lub nawet dziennych.
- (125) Komisja przeanalizowała ten argument i uznała go za uzasadniony. W związku z tym argument ten został przyjęty i w ostatecznych obliczeniach zastosowano średnie miesięczne kursy walutowe do przeliczenia danych dotyczących zarówno kosztów, jak i sprzedaży przedsiębiorstw.
- (126) Po ostatecznym ujawnieniu producenci eksportujący twierdzili, że ponieważ przedstawili wszystkie dane istotne dla obliczenia dumpingu w USD, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego nie ma potrzeby ich przeliczania z USD na TRY do celów porównania cen. Przedsiębiorstwa odniosły się następnie do art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie”, podczas gdy po przeliczeniu z USD na TRY kwoty kosztów produkcji zastosowane przez Komisję do obliczenia ich wartości normalnych różniły się od kwot ujętych w dokumentacji księgowej przedsiębiorstw.

- (127) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że producenci eksportujący prowadzili transakcje w USD, EUR i TRY. W związku z tym przeliczanie walut było konieczne w celu wyrażenia wartości w jednej walucie, która umożliwiłaby porównanie. Po drugie, Komisja nie zakwestionowała faktu, że przedsiębiorstwa same przeliczyły wszystkie wartości na USD, ponieważ dolar amerykański (USD) był walutą księgową przedsiębiorstw. Komisja uznała jednak za właściwe zastosowanie waluty państwa, którego dotyczy postępowanie, do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową. Wreszcie, ponieważ przedsiębiorstwa zgłosiły koszt produkcji w USD, Komisja uznała za uzasadnione – również po otrzymaniu uwag przedsiębiorstw dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń – przeliczenie danych na TRY z zastosowaniem miesięcznych kursów wymiany. Ponieważ przedsiębiorstwa nie dostarczyły pełnego zestawu informacji na temat kosztów produkcji w TRY, nie można było uwzględnić żadnych różnic w wartościach wyrażonych w TRY jako w walucie uzupełniającej stosowanej w ich dokumentacji księgowej. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (128) Po ostatecznym ujawnieniu jeden producent eksportujący twierdził, że przy obliczaniu ceny jego sprzedaży do Unii Komisja nie powinna była dokonywać pewnych odliczeń, tj. odliczenia opłaty za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym i ryczałtowej opłaty eksportowej.
- (129) Komisja zauważyła, że producent eksportujący wysunął ten argument również w swoich uwagach dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń oraz że odliczenia omówiono podczas posiedzenia wyjaśniającego zorganizowanego po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.
- (130) Na posiedzeniu wyjaśniającym przedsiębiorstwo potwierdziło, że opłatę za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym uiszczano z tytułu członkostwa w ÇİB. Przedsiębiorstwo wyjaśniło ponadto, że opłatę uiszczano jako odsetek wartości każdej transakcji wywozowej. W związku z tym Komisja uznała, że opłata za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym była kosztem, który przedsiębiorstwo ponosiło wyłącznie w związku z transakcjami wywozowymi, oraz że jego wysokość zależała od poziomu wywozu przedsiębiorstwa. Ponadto wartość odliczenia można ustalić dla każdej transakcji wywozowej z osobna na podstawie jej wartości.
- (131) W odniesieniu do odliczenia ryczałtowej opłaty eksportowej przedsiębiorstwo twierdziło, że niewłaściwe jest odliczanie jej wartości od ceny eksportowej, ponieważ dotyczy ona jedynie korzyści podatkowej, a nie faktycznego wydatku przedsiębiorstwa. W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia przedsiębiorstwo odniosło się do tureckich przepisów⁽¹¹⁾, zgodnie z którymi każdy eksporter może odliczyć 0,5 % swoich przychodów ze sprzedaży eksportowej w celu odzwierciedlenia wydatków, które zostały poniesione, ale nie mogły zostać zaksięgowane w inny sposób ze względu na brak odpowiedniej dokumentacji. W związku z tym Komisja uznała, że odliczenie ryczałtowej opłaty eksportowej stanowi wydatek faktycznie poniesiony w związku z transakcjami sprzedaży eksportowej przedsiębiorstwa, w odniesieniu do których przedsiębiorstwo nie dysponowało odpowiednią dokumentacją i które nie mogły zostać zaksięgowane w żadnym innym rachunku wydatków. Ponadto Komisja była w stanie określić wartość odliczenia dla każdej transakcji z osobna.
- (132) W związku z tym Komisja odrzuciła argument dotyczący odliczenia opłaty za członkostwo w stowarzyszeniu eksportowym i ryczałtowej opłaty eksportowej.

3.5. Margines dumpingu

- (133) Jak opisano szczegółowo w motywach 28–132 powyżej, Komisja uwzględniła uwagi zainteresowanych stron przedstawione po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i odpowiednio przeliczyła marginesy dumpingu.
- (134) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.Ş. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %

⁽¹¹⁾ Art. 40 ustawy nr 193 z dnia 6 stycznia 1961 r. o podatku dochodowym, zmienionej ustawą nr 4108 z czerwca 1995 r.

Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
Ağır Haddecilik	5,7 %
Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

- (135) Obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu, w tym korekty i dostosowania dokonane w następstwie uwag przedstawionych przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu, zostały ujawnione producentom eksportującym objętym próbą.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (136) W okresie objętym dochodzeniem w UE-27 produkt podobny wytwarzało 21 znanych producentów należących do 14 grup. Producenci ci reprezentują przemysł Unii w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (137) Zgodnie z ustaleniami w przypadku UE-27 całkowita produkcja unijna, w tym produkcja na rynek sprzedaży wewnętrznej, w okresie objętym dochodzeniem wyniosła 71–74,5 mln ton.
- (138) Wszyscy trzej producenci unijni dobrani do próby reprezentowali 34–38 % całkowitej produkcji unijnej produktu podobnego w UE-27. Ich produkcja stanowiła 40–44 % wielkości sprzedaży unijnej producentów, którzy się zgłosili w kontekście analizy sytuacji przeprowadzonej przed wszczęciem postępowania.

4.2. Określenie właściwego rynku unijnego

- (139) Rząd Turcji uznał, że Komisja nie wyjaśniła w sposób zadowalający, dlaczego konieczne było oddzielne zbadanie danych dotyczących wolnego rynku i danych dotyczących sprzedaży wewnętrznej. Zdaniem rządu Turcji wyjaśnienia przedstawione przez Komisję były sprzeczne z ustaleniami zespołu rozstrzygającego WTO dotyczącymi środków wprowadzonych przez Maroko w odniesieniu do stali walcowanej na gorąco z Turcji oraz Organu Apelacyjnego w sprawie środków wprowadzonych przez Stany Zjednoczone w odniesieniu do stali walcowanej na gorąco, z których to ustaleń wynikało, że organy prowadzące dochodzenie powinny zasadniczo zbadać w taki sam sposób wszystkie segmenty przemysłu, jak również przemysł jako całość albo przedstawić zadowalające wyjaśnienie, dlaczego tak nie uczyniły.
- (140) Aby przedstawić możliwie najbardziej kompletny obraz przemysłu Unii, Komisja uzyskała dane dotyczące całej produkcji produktu objętego postępowaniem i określiła, czy produkcja była przeznaczona na wewnętrzne potrzeby, czy na wolny rynek. W przypadku niektórych wskaźników szkody, o których mowa w motywie 82 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja oddzielnie zbadała dane odnoszące się do wolnego rynku i dane odnoszące się do rynku sprzedaży wewnętrznej oraz przeprowadziła analizę porównawczą tam, gdzie było to możliwe i uzasadnione. Jeżeli chodzi o wskaźniki ekonomiczne, o których mowa w motywie 83 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja mogła przeprowadzić konstruktywną ocenę, jedynie odnosząc się do całościowej działalności przemysłu Unii. W związku z tym Komisja uznała swoją analizę za zgodną z orzecznictwem sądów unijnych i WTO ⁽¹²⁾.
- (141) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji podkreślił, że Komisja działała niezgodnie z orzecznictwem WTO, ponieważ (i) nie przeanalizowała oddzielnie danych dotyczących cen sprzedaży, kosztów produkcji, wzrostu, wielkości wywozu i cen, rentowności, zwrotu z inwestycji i przepływów pieniężnych oraz (ii) nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia, dlaczego zbadała jedynie dane dotyczące wolnego rynku zamiast przeprowadzić odrębne i porównywalne badanie. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem, ponieważ, zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi w powyższym motywie, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedłożone przez producentów unijnych objętych próbą umożliwiły analizę cen sprzedaży, wielkości sprzedaży i rentowności na wolnym rynku w porównaniu z innymi rynkami. Fakt, że tabela 10 przedstawia ceny sprzedaży na wolnym rynku, nie oznacza, że ceny sprzedaży na rynku sprzedaży wewnętrznej nie zostały zbadane.

⁽¹²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-315/90, Gimelec/Komisja, EU:C:1991:447, pkt 21–29; sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO z dnia 24 lipca 2001 r., Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, pkt 181–215.

- (142) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 78–83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3. Konsumpcja w Unii

4.3.1. Konsumpcja w Unii na wolnym rynku

- (143) Konsumpcja w UE-27 na wolnym rynku kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii na wolnym rynku (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Konsumpcja w Unii na wolnym rynku	33 mln – 34 mln	32 mln – 33 mln	34 mln – 35 mln	33 mln – 34 mln
Indeks	100	96	102	99

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (144) W latach 2016–2018 konsumpcja na wolnym rynku wzrosła o 2 %, ale następnie spadła. Konsumpcja łączna na wolnym rynku w okresie badanym spadła o 1 %.

4.3.2. Konsumpcja własna na rynku Unii

- (145) W UE-27 unijna konsumpcja własna w okresie badanym kształtowała się następująco:

Tabela 2

Konsumpcja własna na rynku Unii (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Konsumpcja własna w Unii	42,5 mln – 45,5 mln	44 mln – 47 mln	43,5 mln – 46,5 mln	39,5 mln – 42,5 mln
Indeks	100	103	102	93

Źródło: Eurofer i producenci unijni objęci próbą.

- (146) Konsumpcja własna nieznacznie wzrosła w pierwszej połowie okresu objętego dochodzeniem, po czym spadła. Całkowita konsumpcja własna zmalała o 7 punktów procentowych w okresie badanym.

4.3.3. Konsumpcja całkowita

- (147) Całkowita konsumpcja w UE-27 (suma konsumpcji własnej i konsumpcji na wolnym rynku) kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 3

Całkowita konsumpcja (na wolnym rynku i na rynku sprzedaży wewnętrznej) (w tonach)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Całkowita konsumpcja w Unii	78 mln – 81 mln	78 mln – 81 mln	80 mln – 83 mln	74 mln – 77 mln
Indeks	100	100	102	95

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (148) Z powyższej tabeli wynika, że konsumpcja łączna wzrosła nieznacznie w 2018 r., ale zmalała o 5 % w porównaniu z 2016 r. Konsumpcja własna stanowiła 59 % całkowitej konsumpcji w okresie objętym dochodzeniem.

4.4. Przywóz z Turcji

4.4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z Turcji

(149) Przywóz z Turcji do UE-27 kształtował się w następujący sposób:

Tabela 4

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu z Turcji (w tonach)	934 651	1 738 017	2 779 174	2 767 658
<i>Indeks</i>	100	186	297	296
Udział w rynku na wolnym rynku (%)	2,8–3,1	5,3–5,6	7,8–8,1	8,2–8,5
<i>Indeks</i>	100	190–220	270–300	270–300

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (150) Przywóz z Turcji wzrósł o 196 % w okresie badanym, a tym samym niemal trzykrotnie zwiększył się jego udział w wolnym rynku.
- (151) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że przywóz z Turcji nie przejął udziału w rynku przemysłu Unii, a jedynie zmniejszył nieco udział państw trzecich, co nie mogło mieć żadnego wpływu na producentów unijnych.
- (152) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji dodał, że przeprowadzona przez Komisję analiza wielkości przywozu z Turcji dotyczyła konkretnego okresu, i zwrócił się do Komisji o przeanalizowanie raczej rozwoju sytuacji na podstawie danych kwartalnych z lat 2019 i 2020 oraz spadku przywozu po okresie objętym dochodzeniem. Komisja zauważyła, że podejście rządu Turcji nie może podważyć faktu, że przywóz z Turcji zwiększał się rok do roku w latach 2016–2018, o 196 % w okresie badanym, oraz że prawie trzykrotnie zwiększył się jego udział w wolnym rynku.
- (153) Biorąc pod uwagę charakter tych uwag, odniesiono się do nich w sekcji 5 poniżej.

4.4.2. Ceny przywozu z Turcji oraz podcięcie cenowe

- (154) Komisja ustaliła ceny przywozu na podstawie danych Eurostatu. Średnia ważona cena przywozu z Turcji do UE-27 kształtowała się następująco:

Tabela 5

Ceny importowe (EUR/t)

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Turcja	363	490	538	492
<i>Indeks</i>	100	135	148	136

Źródło: Eurostat.

- (155) W okresie objętym dochodzeniem średnie ceny przywozu z Turcji wzrosły z 363 EUR/t w 2016 r. do 492 EUR/t, co stanowiło wzrost o 36 %. Odzwierciedlona w tabeli 10 różnica między średnimi cenami przywozu towarów po cenach dumpingowych a średnimi cenami sprzedaży przemysłu unijnego w Unii w okresie objętym dochodzeniem była znaczna (7,8 %).
- (156) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że ceny przywozu z Turcji nie mogły spowodować szkody dla producentów unijnych. Biorąc pod uwagę charakter tych uwag, odniesiono się do nich w sekcji 5 poniżej.
- (157) Obliczenia marginesu podcięcia cenowego zostały skorygowane w celu odzwierciedlenia sytuacji na poziomie UE-27 i Komisja ustaliła, że przywóz po cenach dumpingowych dokonywany przez producentów eksportujących objętych próbą wykazał średnie ważone marginesy podcięcia cenowego wynoszące od 1,2 % do 2 %. Ponieważ rynek HRFS jest bardzo wrażliwy na ceny, a konkurencja opiera się w dużej mierze na cenie, Komisja uznała takie marginesy podcięcia cenowego za znaczące.
- (158) Po ostatecznym ujawnieniu Eurofer podkreślił, że biorąc pod uwagę charakter rynku i istnienie znaczącej konkurencji cenowej, nawet stosunkowo niski poziom podcięcia cenowego może być znaczący. Rząd Turcji stwierdził jednak, że uznanie ustalonych marginesów podcięcia cenowego za znaczące opierało się jedynie na domniemaniu, ponieważ brakowało w nim odpowiedniej oceny lub kryteriów określających, jaki margines należy uznać za znaczący. Komisja odrzuciła ten argument jako bezzasadny. Zmiany na rynku i zmiany źródeł przywozu wykazane w tabeli 14 potwierdzają znaczenie ceny na rynku HRFS. Ponadto, jak przyznał sam rząd Turcji, niewielka różnica cen pociągnęła za sobą wzrost udziału przywozu z Turcji w rynku ⁽¹³⁾.
- (159) Po ostatecznym ujawnieniu grupy Erdemir i Colakoglu stwierdziły, że ustalając podcięcie cenowe na poziomie 66,1 % (grupa Colakoglu) lub 69,5 % (grupa Erdemir) sprzedaży producenta unijnego objętego próbą, Komisja nie ustaliła podcięcia cenowego w odniesieniu do produktu jako całości, a tym samym naruszyła art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Ich zdaniem nie można wykluczyć, że ustalone marginesy podcięcia cenowego byłyby inne, gdyby Komisja zbadała wpływ ceny na podstawie całej sprzedaży producentów unijnych objętych próbą. Komisja odrzuciła ten argument jako bezzasadny, ponieważ w rozporządzeniu podstawowym nie wymaga się, aby ustalenie podcięcia cenowego opierało się na całej sprzedaży producentów unijnych objętych próbą. Analiza cen opiera się raczej na porównaniu między modelami wywozonymi do Unii a produktem podobnym i w przypadku porównania sprzedaży eksportowej producentów eksportujących ze sprzedażą przemysłu Unii naturalne jest, że nie wszystkie modele sprzedawane przez wszystkich (trzech) producentów unijnych objętych próbą są również wywożone do Unii przez każdego z tych producentów eksportujących z osobna. W każdym razie Komisja przypomniała, że odzwierciedlona w tabeli 10 różnica między średnimi cenami przywozu towarów po cenach dumpingowych a średnimi cenami sprzedaży przemysłu unijnego w Unii w okresie objętym dochodzeniem była znaczna (7,8 %).

4.5. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.5.1. Uwagi ogólne

- (160) Komisja przypomina, że na początkowym etapie skarżący zwrócił się do Komisji o rozpoczęcie oceny tendencji w zakresie szkody od 2017 r., uzasadniając to tym, że 2016 r. (pierwszy rok okresu badanego w niniejszym dochodzeniu) był „rokiem niereprezentatywnym”, ponieważ stwierdzono, że przemysł Unii poniósł szkodę w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych i subsydiowanych z szeregu źródeł. Komisja przyznała, że zmianę wskaźników szkody poczynając od 2016 r. zakłócał fakt, że w 2016 r. sytuacja przemysłu Unii nadal była pod wpływem przywozu towarów po cenach dumpingowych i subsydiowanych, natomiast po nałożeniu ostatecznych środków antydumpingowych i wyrównawczych na ten przywóz w 2017 r. przemysł Unii wykazywał wyraźne oznaki poprawy sytuacji. Komisja postanowiła jednak przedstawić dane zgodnie ze swoją normalną praktyką, która polega na uwzględnieniu, oprócz okresu objętego dochodzeniem, trzech lat kalendarzowych poprzedzających okres objęty dochodzeniem. W związku z tym Komisja uwzględniła w okresie badanym również rok 2016.

⁽¹³⁾ Ostatni akapit na s. 14 dokumentu o numerze referencyjnym t21.000916 w aktach nieopatrzonych klauzulą poufności (oświadczenie przekazane przez rząd Turcji).

- (161) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ČIB stwierdziło, że odniosło wrażenie, iż niektóre aspekty analizy szkody wykluczają dane za 2016 r., co zniekształciło ocenę szkody przeprowadzoną przez Komisję. Po ostatecznym ujawnieniu strona wyjaśniła, że kwestionowała brak oceny wskaźników z 2016 r., w szczególności wskaźników wskazujących na pozytywną tendencję po 2016 r. (np. wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku i udział w rynku), co należy postrzegać jako dowód braku istotnej szkody dla przemysłu Unii. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, w tym samym duchu, że badanie domniemanej szkody dla przemysłu Unii powinno opierać się na okresie 2016–2019, co jego zdaniem nie miało miejsca w przypadku wszystkich wskaźników szkody. W szczególności rząd Turcji uznał, że w ostatnich latach powiązanie jakiegokolwiek poprawy lub jakiegokolwiek pogorszenia sytuacji przemysłu z istnieniem lub nieistnieniem środków ochrony handlu było niemożliwe. Rząd Turcji skrytykował motyw 104 *in fine* rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ponieważ – jego zdaniem – fakt, że ostateczne środki antydumpingowe i cła wyrównawcze wobec Chin opublikowano w kwietniu i czerwcu 2017 r. ⁽¹⁴⁾ oraz że ostateczne środki antydumpingowe wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy wprowadzono w październiku 2017 r. ⁽¹⁵⁾, oznacza, że wszystkie szkodliwe skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych z tych państw nadal występowały w 2017 r. Na poparcie tego argumentu rząd Turcji podkreślił, że w 2017 r. przywóz z tych pięciu państw nadal stanowił 26 % przywozu HRFS.
- (162) Jeżeli chodzi o argumenty dotyczące uwzględnienia lub nieuwzględnienia roku 2016 w odniesieniu do niektórych wskaźników szkody, Komisja wyjaśniła, że odpowiednie tabele, sekcja 1.8 i pozostałe ustalenia zawarte w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych obejmowały lata 2016–2019, jak wskazano w rozporządzeniu. W przedstawionych pod tabelami uwagach dotyczących okresu badanego podsumowano tendencje poczynając od 2016 r., niezależnie od tego, czy są one pozytywne czy negatywne. Postąpiono tak nawet wówczas, gdy – jak w niniejszej sprawie – Komisja uwzględniła i przeanalizowała wydarzenia zaistniałe w określonych ramach czasowych w okresie badanym, w tym środki ochrony handlu.
- (163) Jeżeli chodzi o środki antydumpingowe wprowadzone wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy, dochodzenie obejmowało okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. Jeżeli chodzi o środki antydumpingowe i wyrównawcze wobec Chin, dochodzenie dotyczące dumpingu, subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Uwagi rządu Turcji, że te pięć państw nadal reprezentowało 26 % przywozu produktu objętego postępowaniem w 2017 r. i że w związku z tym nadal wyrządzały szkodę przemysłowi unijnemu, wprowadzają w błąd. Jak pokazano w tabeli 14 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, wielkość przywozu z pięciu państw, których dotyczyły postępowania, spadła o 68 % (tj. z 5 724 303 ton do 1 810 518 ton) między 2016 r. a 2017 r., a ich łączny udział w rynku zmniejszył się z 16,1 % do 5,2 %. Tendencje te są potwierdzone na poziomie UE-27. Jak pokazano w tabeli 14 w niniejszym rozporządzeniu, wielkość przywozu z pięciu państw, których dotyczyły postępowania, znacznie spadła (tj. z 5 611 020 ton do 1 565 303 ton) między 2016 r. a 2019 r., podobnie jak ich łączny udział w rynku (tj. z 16–17 % do 4–5 %). Komisja uznała zatem za nieuzasadnione twierdzenie, że poprzednie dochodzenia wykazały, iż wszystkie szkodliwe skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin, Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy nadal występowały w 2017 r.
- (164) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji przypomniał swoje uwagi dotyczące momentu wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych i cel wyrównawczych wobec Chin oraz ostatecznych środków antydumpingowych wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy. Twierdził on, że spadek przywozu z tych państw nie zmienia faktu, że przywóz ten nadal stanowił znaczną część przywozu do UE-27 i wyrządzał szkodę w 2017 r. Zdaniem rządu Turcji Komisja starała się uniknąć badania takich szkodliwych skutków, opierając się na danych liczbowych wykazujących bezwzględny spadek. Komisja uznała ten argument za bezzasadny. W okresach objętych dochodzeniem w ramach poprzednich dochodzeń nie ustalono występowania dumpingu wyrządzającego szkodę w 2017 r., czyli w czasie, w którym – jak już przypomniano – udziały w rynku przedmiotowych państw już drastycznie się zmniejszyły. Ponadto w sekcji 5.2.1 niniejszego rozporządzenia przedstawiono analizę zmian na rynku oraz udziałów w rynku poszczególnych źródeł przywozu.
- ⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 z dnia 5 kwietnia 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 92 z 6.4.2017, s. 68). Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/969 z dnia 8 czerwca 2017 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/649 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 17).
- ⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. L 258 z 6.10.2017, s. 24).

4.5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (165) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji (w tonach)	74 mln – 77,5 mln	77 mln – 80,5 mln	76 mln – 79,5 mln	71 mln – 74,5 mln
<i>Indeks</i>	100	104	102	96
Moce produkcyjne (w tonach)	88 mln – 93 mln	89 mln – 94,5 mln	90 mln – 95,5 mln	91 mln – 96 mln
<i>Indeks</i>	100	102	103	104
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (%)	84	86	84	78
<i>Indeks</i>	100	102	99	93

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (166) W okresie badanym wielkość produkcji przemysłu Unii spadła o 4 %, natomiast moce produkcyjne wzrosły o 4 %. W rezultacie wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o 7 % (z 84 % w 2016 r. do 78 % w okresie objętym dochodzeniem).
- (167) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał, że fakt, iż od 2016 r. przemysł Unii co roku zwiększał swoje moce produkcyjne, świadczy o tym, że jest on w dobrej sytuacji. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem, zauważając, jak stwierdzono w motywie 107 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, że wzrost mocy produkcyjnych w latach 2016–2017 odzwierciedla poprawę warunków rynku unijnego w wyniku wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych i wyrównawczych wobec przywozu z pięciu państw oraz że wzrost mocy produkcyjnych od 2017 r. wynika raczej ze zwiększenia wydajności i eliminacji wąskich gardeł.
- (168) Rząd Turcji skrytykował brak osobnej analizy między rynkiem sprzedaży wewnętrznej a wolnym rynkiem w ramach tego punktu, twierdząc, że brak ten uniemożliwi określenie przyczyn ogólnego spadku produkcji. Komisja uznała, że podział tabeli 6 na rynek sprzedaży wewnętrznej i wolny rynek byłby bezcelowy. Co więcej, producenci unijni wykorzystują te same urządzenia i linie produkcyjne do produkcji produktu objętego dochodzeniem niezależnie od tego, czy jest on przeznaczony na wewnętrzne potrzeby czy nie. Więcej szczegółowych informacji na temat wielkości rynku sprzedaży wewnętrznej podano jednak w tabeli 8 poniżej.

4.5.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (169) Wielkość sprzedaży przemysłu Unii i jego udział w wolnym rynku w UE-27 kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Wielkość sprzedaży na wolnym rynku i jej udział w tym rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Przemysł Unii – sprzedaż na rynku unijnym (w tonach)	24 mln – 27 mln	24 mln – 27,5 mln	25 mln – 28,4 mln	24,5 mln – 27,5 mln
<i>Indeks</i>	100	101	103	103

Udział w rynku (%)	75–76	79–80	76–77	78–79
<i>Indeks</i>	100	105	102	104

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (170) Wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku wzrosła w okresie badanym o 3 %, a jego udział w rynku o 4 %.
- (171) W UE-27 wielkość produkcji przemysłu Unii na użytek własny i jego udział w rynku unijnym kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Wielkość produkcji na użytek własny i jej udział w rynku

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji na użytek własny w Unii (w tonach)	42,5 mln – 45,5 mln	44 mln – 47 mln	43,5 mln – 46,5 mln	39,5 mln – 42,5 mln
<i>Indeks</i>	100	103	102	93
Łączna produkcja przemysłu Unii (w tonach)	73 mln – 76 mln	76 mln – 79 mln	75 mln – 78 mln	70 mln – 73 mln
<i>Indeks</i>	100	104	102	96
Udział rynku sprzedaży wewnętrznej w całkowitej produkcji unijnej (%)	61	61	61	59
<i>Indeks</i>	100	99	99	96

Źródło: Eurofer, producenci unijni objęci próbą i Eurostat.

- (172) Wielkość rynku sprzedaży wewnętrznej przemysłu Unii (na którą składają się HRFS zatrzymywane przez przemysł Unii na potrzeby dalszego wykorzystania) w Unii w okresie badanym zmalała o około 7 %, co odpowiadała około 3 mln ton. Udział przemysłu Unii w rynku sprzedaży wewnętrznej (wyrażony jako odsetek całkowitej produkcji unijnej) zmniejszył się z 61 % w 2016 r. do 59 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (173) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji skrytykował fakt, że w motywie 109 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja wyjaśniła wzrost udziału przemysłu Unii w wolnym rynku między 2018 r. a 2019 r. tym, że znaczna wielkość sprzedaży została przeniesiona z rynku sprzedaży wewnętrznej na wolny rynek ze względu na wycofanie się z inwestycji. Uznał on, że wyjaśnienie to świadczy o stronniczym podejściu Komisji, która rozróżnia te rynki „według własnego uznania”. Rząd Turcji powtórzył swoje twierdzenie po ostatecznym ujawnieniu i zakwestionował obiektywność sposobu, w jaki ustalono zmiany udziału przemysłu Unii w rynku. Komisja odrzuciła zarzut o stosowanie stronniczego podejścia. Komisja uważa zmianę klasyfikacji produkcji na wewnętrzne potrzeby na produkcję przeznaczoną na wolny rynek w przypadku wycofania się z inwestycji za uzasadnioną, a wręcz konieczną. Nawet jeżeli, jak twierdzi rząd Turcji, udział producentów unijnych w wolnym rynku wzrósł w okresie badanym, Komisja zwróciła uwagę, że wzrost ten był znacznie mniejszy niż wzrost udziału w rynku przywozu z Turcji w tym samym okresie. W kontekście raczej stabilnej konsumpcji w Unii przywóz z Turcji wypełnił lukę po niektórych innych państwach trzecich podlegających od 2017 r. handlowym cłom antydumpingowym lub wyrównawczym.

- (174) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że nie przeprowadzono analizy dotyczącej wielkości produkcji na liniach produkcyjnych, które zostały sprzedane, jak wyjaśniono w motywie 111 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. ÇİB poinformowało, że sprzedaż ta była spowodowana względami strategicznymi i handlowymi. Komisja zauważyła, że sprzedaż dotyczyła zmiany własności między producentami unijnymi, co nie ma wpływu na dane przedstawione w tabeli 6. Komisja nie stwierdziła żadnego związku między przedmiotową sprzedażą a przywozem z Turcji.
- (175) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB oświadczyło, że główne wskaźniki szkody, takie jak wielkość sprzedaży i udział w wolnym rynku, wskazują, że przemysł Unii nie osiągał złych wyników. Komisja oceniła to stwierdzenie jako bezpodstawne, ponieważ w motywach 109 i 150 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono już, że udział przemysłu Unii w rynku wzrósł ze względu na wycofanie się z inwestycji, co spowodowało, że znaczna liczba transakcji, które wcześniej uznano by za transakcje na rynku sprzedaży wewnętrznej, stała się transakcjami na wolnym rynku. Ponadto, jak przewidziano w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, podstawą ustalenia szkody jest ocena wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan przemysłu rozpatrywanych łącznie.
- (176) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB stwierdziło, że uwagi Komisji sformułowane w tej sekcji nie wyjaśniają, dlaczego przemysł Unii odnotował wzrost, ani dlaczego zwiększenie wielkości sprzedaży i udziału w rynku jest nieistotne w tym konkretnym przypadku. Biorąc pod uwagę ich charakter, uwagi te omówiono w motywie 217 poniżej.

4.5.2.3. Wzrost

- (177) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że motyw 112 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zawiera niepotwierdzone zarzuty i skrytykował brzmienie niektórych z nich. Komisja uznała te twierdzenia za bezpodstawne, ponieważ we wspomnianym motywie podano wyraźne odniesienie do danych i ustaleń określonych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (178) Dane liczbowe odnoszące się do UE-27 dotyczące produkcji wykazują silną tendencję spadkową od 2017 r., natomiast sprzedaż i udział w rynku utrzymywały się na stałym poziomie w kontekście niewielkiego wzrostu konsumpcji na wolnym rynku w tym samym okresie. Przemysł Unii w UE-27 odnotował jedynie niewielki wzrost w roku 2016, w którym stwierdzono szkodę w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych z innych państw i który został uznany za punkt wyjścia.
- (179) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji wyraził wątpliwość, czy niektóre wnioski w sprawie wzrostu były obiektywne, ponieważ wcześniej Komisja zakwalifikowała spadek produkcji jako „silny”, a wzrost sprzedaży na wolnym rynku jako „niewielki”. Komisja zauważyła przede wszystkim, że dane procentowe przytoczone przez rząd Turcji w jego argumentacji nie są danymi dla UE-27, a zatem są nieaktualne, a ponadto że w każdym przypadku w dyskusji porównawczej na temat sposobu kwalifikowania zmiany procentowej należy uwzględnić względną wielkość wartości bazowej podlegającej tej zmianie.

4.5.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (180) W UE-27 zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Zatrudnienie i wydajność

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Liczba zatrudnionych	38 tys. – 40 tys.	42 tys. – 44 tys.	38 tys. – 40 tys.	37 tys. – 39 tys.
<i>Indeks</i>	100	112	103	100
Wydajność (tony w przeliczeniu na pracownika)	1 900–2 000	1 700–1 800	1 900–2 000	1 800–1 900
<i>Indeks</i>	100	92	99	96

Źródło: Eurofer i producenci unijni objęci próbą.

- (181) Poziom zatrudnienia w przemyśle Unii związanego z produkcją HRFS w okresie badanym był zmienny, jednak ogólnie pozostawał stabilny. W związku ze spadkiem produkcji wydajność siły roboczej przemysłu Unii, mierzona w tonach na pracownika rocznie, spadła w okresie badanym o 4 %.
- (182) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że główne wskaźniki szkody takie jak zatrudnienie wskazują, że przemysł Unii nie osiągał złych wyników. Komisja zauważyła jednak, że pomimo stałej liczby pracowników w okresie badanym, liczba pracowników znacznie spadła w latach 2017–2019. Istotna szkoda poniesiona przez przemysł Unii była w każdym razie widoczna, jak wykazano w sekcji 4.5.4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w sekcji 4.6 poniżej.
- (183) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB oświadczyło, że stwierdzenie istotnej szkody przypisywane wyłącznie zmniejszeniu się liczby pracowników jest niezgodne z orzecznictwem WTO i że spadku liczby pracowników od 2017 r. nie można wiązać z przywozem towarów po cenach dumpingowych z Turcji. Komisja odrzuciła te argumenty. W żadnym przypadku Komisja nie przypisywała stwierdzenia istotnej szkody wyłącznie zmniejszeniu się liczby pracowników. Jeżeli chodzi o zmiany w liczbie pracowników, następowały one równoległe ze zmianami w produkcji.
- (184) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że wydajność nie powinna być badana osobno, ponieważ spadła ona w 2017 r. z powodu znacznego wzrostu zatrudnienia w latach 2016–2017. Ponieważ wydajność jest jednym z czynników uwzględnianych w analizie szkody, Komisja podkreśliła, że żaden czynnik nie był rozpatrywany osobno.
- (185) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji uznał, że ostatnie zdanie w powyższym motywie było równoznaczne z potwierdzeniem, że spadek wydajności jest spowodowany wzrostem zatrudnienia w 2017 r. Komisja nie zgodziła się z rządem Turcji, chociaż przyznała, że wzrost zatrudnienia w latach 2016–2017 miał wpływ na spadek wydajności między 2016 r. a 2017 r. Należy jednak zauważyć, że wydajność ponownie zmniejszyła się między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem w czasie, gdy spadało również zatrudnienie, co doprowadziło do ogólnego obniżenia wydajności o 4 % w okresie badanym, jak wskazano w motywie 181.

4.5.2.5. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (186) W przypadku UE-27 wszystkie marginesy dumpingu znacznie przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ wielkości rzeczywistych marginesów dumpingu na przemysł Unii był znaczny, jeśli weźmie się pod uwagę wielkość i ceny przywozu z Turcji.
- (187) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zakwestionował uwagi Komisji na temat poprawy sytuacji przemysłu Unii w 2017 r. w wyniku wprowadzenia środków ochrony handlu. Ponieważ niniejsza sekcja obejmuje „poprawę sytuacji po wcześniejszym dumpingu”, Komisja uznała za zasadne przypomnienie, że biorąc pod uwagę ustalenia z poprzednich dochodzeń dotyczących tego samego produktu, sytuacja przemysłu Unii zakłócona praktykami dumpingowymi w 2016 r., wykazywała oznaki poprawy od 2017 r. i że osiągnięte poziomy lepszej rentowności nie utrzymały się w okresie objętym dochodzeniem.
- (188) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 115–117 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.5.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (189) Średnie ważone jednostkowe ceny sprzedaży stosowane przez objętych próbą producentów unijnych wobec niepowiązanych klientów w Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Ceny sprzedaży i koszt produkcji w Unii

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na wolnym rynku (EUR/t)	393	532	574	534
<i>Indeks</i>	100	135	146	136
Jednostkowy koszt produkcji (EUR/t)	413	497	540	560
<i>Indeks</i>	100	121	131	136

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (190) W 2017 r. odnotowano istotny wzrost (w porównaniu z 2016 r.) średnich jednostkowych cen sprzedaży, który nastąpił ponownie w 2018 r. Średnie jednostkowe ceny sprzedaży przemysłu Unii spadły jednak z 574 EUR/t w 2018 r. do 534 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem, natomiast koszty produkcji wzrosły z 540 EUR/t w 2018 r. do 560 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym, podczas gdy w latach 2017 i 2018 przemysł Unii był w stanie przenieść wzrost kosztów na swoich klientów i zachować rentowność, nie było to już możliwe w okresie objętym dochodzeniem. Informacje o kosztach produkcji zamieszczone w tej tabeli i w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są takie same.
- (191) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zwrócił uwagę, że zarówno jednostkowe koszty produkcji, jak i średnie jednostkowe ceny sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku zwiększyły się w okresie badanym w tym samym stopniu (+ 36 %), dzięki czemu przemysł Unii mógł odzwierciedlić w swoich cenach wzrost cen surowców. Komisja zauważa, że ocena rządu Turcji jest po prostu analizą poszczególnych punktów, w której nie wzięto pod uwagę rocznych zmian i nie uwzględniono faktu, że w toku dochodzenia antydumpingowego, które doprowadziło do wprowadzenia środków wobec Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy w 2017 r., ustalono występowanie szkody w okresie od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. Podczas gdy faktycznie ceny sprzedaży w Unii były nadal zaniżane w 2016 r. ⁽¹⁶⁾ przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy, przemysł Unii był w stanie przywrócić normalne poziomy swoich cen sprzedaży dopiero w 2017 r. ⁽¹⁷⁾ Komisja zwraca również uwagę, że ceny sprzedaży przemysłu Unii spadły z 574 EUR/t w 2018 r. do 534 EUR/t w okresie objętym dochodzeniem, natomiast jednostkowe koszty produkcji wzrosły z 540 EUR/t do 560 EUR/t w tym samym okresie. W związku z tym, podczas gdy w latach 2017 i 2018 przemysł Unii był w stanie przenieść wzrost kosztów na swoich klientów i zachować rentowność, nie było to już możliwe w okresie objętym dochodzeniem.
- (192) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji stwierdził, że Komisja nie wykazała, w jaki sposób przemysł Unii zdołał odzwierciedlić wzrost kosztów poniesionych w 2017 r. w swoich cenach sprzedaży. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Wyniki zdalnych kontroli krzyżowych dotyczących odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez producentów unijnych objętych próbą oraz dane przedstawione w tabeli 10 powyżej potwierdziły, że wzrost kosztów w latach 2016–2017 przełożył się na wyższe ceny sprzedaży na wolnym rynku w UE-27 między 2016 r. a 2017 r.

4.5.3.2. Koszty pracy

- (193) Średnie koszty pracy objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

⁽¹⁶⁾ Zob. m.in. tabele 3 i 7 oraz motyw 339 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1795 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1795 (zob. przypis 10 powyżej). Od października 2016 r. producenci unijni mogli korzystać z ochrony wynikającej z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1778 z dnia 6 października 2016 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 272 z 7.10.2016, s. 33).

Tabela 11

Średnie koszty pracy na pracownika

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
(w EUR)	74 295	78 101	79 241	83 187
<i>Indeks</i>	100	105	107	112

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (194) W okresie badanym średni koszt pracy na jednego pracownika zwiększył się o 12 %. Tabela ta jest taka sama jak tabela 11 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (195) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał, że wzrost kosztów pracy nie mógł być powiązany wyłącznie z przywozem z Turcji. Strona ta skarżyła się, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych brakuje analizy przyczyn, które doprowadziły do zmiany kosztów pracy. Komisja zapewniła rząd Turcji, że ponieważ koszty pracy są jednym z czynników uwzględnianych w analizie szkody, Komisja nie rozpatrywała żadnego z czynników osobno. Powody wzrostu kosztów pracy były różne i obejmowały między innymi zobowiązania zaciągnięte wobec związków zawodowych reprezentujących pracowników. Komisja przypomniała jednak, że istotną kwestią w tej analizie jest to, w jakim stopniu przemysł Unii mógł przenieść wzrost kosztów, co zbadano w poprzedniej sekcji.

4.5.3.3. Zapasy

- (196) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 12

Zapasy

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	1 033 364	1 207 363	843 448	862 918
<i>Indeks</i>	100	117	82	84
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji (%)	4,5–5,5	5–6	4–5	4–5
<i>Indeks</i>	100	110	81	85

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (197) W okresie badanym stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego zmniejszył się o 16 %. Jeżeli chodzi o zmianę stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetka produkcji, wskaźnik ten w okresie badanym był stosunkowo stabilny i utrzymywał się na poziomie około 5 % wielkości produkcji. Tabela ta jest taka sama jak tabela 12 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (198) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji uznał ustalenia Komisji należycie omówione w motywie 125 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, z których wynikało, że zapasy nie były uznawane za istotny wskaźnik szkody, za stroniczne. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Jak wyjaśniono w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, większość rodzajów produktów podobnych jest wytwarzanych na konkretne zamówienia i w związku z tym produkty te są dostarczane po ich wyprodukowaniu, a nie przechowywane jako zapasy. Komisja sformułowała podobny wniosek w sprawie zapasów w toku poprzednich dochodzeń dotyczących tego samego produktu⁽¹⁸⁾. Ponadto w toku niniejszego dochodzenia potwierdzono, że większość rodzajów produktu podobnego rzeczywiście jest wytwarzanych na konkretne zamówienia od użytkowników.

⁽¹⁸⁾ Zob. m.in. motyw 292 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1795 (zob. przypis 10 powyżej).

- (199) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zakwestionował uwagi Komisji dotyczące spadku stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetka produkcji. Komisja przypomniała, że stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek wielkości produkcji był stosunkowo stabilny i utrzymywał się na poziomie około 5 % w okresie badanym i że czynnik ten nie jest uznawany za istotny wskaźnik. Zdaniem Komisji, ponieważ większość rodzajów produktu podobnego jest wytwarzanych na konkretne zamówienia od użytkowników, uznanie, że stabilny stan zapasów (jako odsetek wielkości produkcji) jest równoznaczny z brakiem szkody po stronie przemysłu Unii, byłoby nieuzasadnione.

4.5.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (200) Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje oraz zwrot z inwestycji producentów unijnych objętych próbą w Unii kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 13

Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (w % obrotu ze sprzedaży)	-3,4	6,8	6,7	-6,1
<i>Indeks</i>	-100	197	197	-178
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	- 140 233 454	441 132 791	621 327 297	- 308 067 291
<i>Indeks</i>	-100	315	443	-220
Inwestycje (w EUR)	144 626 230	234 309 366	210 822 274	156 161 956
<i>Indeks</i>	100	162	146	108
Zwrot z inwestycji (%)	-3,1	9,7	10,2	-13,0
<i>Indeks</i>	-100	317	331	-424

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (201) Rentowność wykazywała tendencję spadkową w okresie badanym, pomimo początkowego wzrostu zysków osiągniętych w latach 2017 i 2018. Rentowność spadła z 6,8 % w 2017 r. do -6,1 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (202) Przepływy środków pieniężnych netto były dodatnie w latach 2017–2018, przy czym w 2018 r. osiągnęły szczyt, po czym stały się ujemne w okresie objętym dochodzeniem, kiedy to rentowność była na najniższym poziomie w okresie badanym. Spadek zysków ograniczał zdolność do pozyskania kapitału.
- (203) Poziom rocznych inwestycji wzrósł w okresie badanym o 8 %, ale w okresie objętym dochodzeniem spadł do poziomu nieznacznie wyższego niż w 2016 r. Zwrot z inwestycji charakteryzował się taką samą tendencją co rentowność. Ta część tabeli 13 jest taka sama w odniesieniu do inwestycji i zwrotu z inwestycji jak tabela 13 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (204) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że poziomy inwestycji podane w tabeli 13 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych są niezwykle wysokie i stanowią wyraźny dowód na brak szkody. Komisja nie zgodziła się z wnioskiem rządu Turcji, ponieważ inwestycje miały miejsce głównie w 2017 r. i 2018 r., tj. po tym, jak sytuacja przemysłu Unii zaczęła się poprawiać po wcześniejszych praktykach dumpingowych. Jak wyjaśniono w motywie 167 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, producenci unijni nie mogli inwestować w okresie badanym tyle, ile chcieli. Ponieważ przemysł Unii jest bardzo kapitałochłonny, inwestycje nie były duże w ujęciu względnym. Spadek zysków ograniczał zdolność do pozyskania kapitału.

- (205) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zwrócił się o wyjaśnienie wzrostu inwestycji o 62 % między 2016 r. a 2017 r., biorąc pod uwagę, że środki dotyczące HRFS wobec pięciu państw trzecich weszły w życie w październiku 2017 r. Na wstępie Komisja zauważyła, że co do zasady fakt występowania na rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych, który powoduje szkodę dla przemysłu Unii, nie może być podstawą do odrzucenia decyzji inwestycyjnych przemysłu Unii, ponieważ w ten sposób omawiana nieuczciwa praktyka handlowa byłaby w domyśle nagradzana. Co do istoty, Komisja przypomniła, że tymczasowe środki antydumpingowe wobec jednego z głównych źródeł przywozu HRFS w tym czasie, Chin, zostały opublikowane w dniu 7 października 2016 r. ⁽¹⁹⁾, natomiast ostateczne środki antydumpingowe opublikowano na początku kwietnia 2017 r. ⁽²⁰⁾ Ponadto w tabeli 14 niniejszego rozporządzenia wykazano wyraźny spadek przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin, Rosji, Brazylii, Ukrainy i Iranu w latach 2016–2017, co sprzyjało realizacji opóźnionych inwestycji w 2017 r.
- (206) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że niektóre inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi nie przynoszą zysków ani zwrotu z inwestycji. Komisja uznała, że przemysł Unii powinien być w stanie osiągać zyski również wówczas, gdy wypełnia swoje zobowiązania w zakresie zdrowia, bezpieczeństwa i kwestii środowiskowych. Inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi nie uniemożliwiają przedsiębiorstwom osiągnięcia odpowiednich zysków w normalnych warunkach rynkowych. Chociaż rząd Turcji zgodził się z tym wnioskiem, po ostatecznym ujawnieniu uznał, że Komisja nie przeprowadziła obiektywnej analizy rentowności i zwrotu z inwestycji, ponieważ inwestycje związane ze zdrowiem, bezpieczeństwem i kwestiami środowiskowymi wiążą się z wysokimi kosztami w roku, w którym są prowadzone, i żadne przedsiębiorstwo nie oczekuje zwrotu z tych inwestycji. Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem, ponieważ przemysł Unii znajdujący się w dobrej sytuacji powinien wykazywać solidne poziomy rentowności i zwrotu z inwestycji, które pozwalają na ponoszenie wydatków nieobjętych pieniężnego zwrotu z inwestycji, ale absolutnie niezbędnych ze względu na zdrowie, bezpieczeństwo i kwestie środowiskowe.
- (207) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 126–131 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.6. Wnioski dotyczące szkody

- (208) Chociaż konsumpcja na wolnym rynku nieznacznie spadła w okresie badanym (-1 %), wielkość sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku wzrosła, przy czym jego udział w wolnym rynku zwiększył się z [75–76 %] do [78–79 %]. Tę niewielką poprawę pod względem wielkości sprzedaży i udziału w rynku można jednak zaobserwować jedynie w porównaniu z 2016 r., kiedy to przemysł Unii ponosił szkodę w wyniku dumpingu spowodowanego przywozem z innych państw. W okresie badanym produkcja i wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu Unii zmniejszyły się jednak odpowiednio o 4 % i 7 %. Między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem nastąpił większy spadek produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych, a sprzedaż na wolnym rynku również spadła. Od 2017 r. sytuacja przemysłu Unii poprawiła się w związku z objęciem nieuczciwego przywozu środkami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi, ale w okresie objętym dochodzeniem uległa pogorszeniu.
- (209) Koszty produkcji przemysłu Unii wzrosły znacznie w okresie badanym (+ 36 %), głównie z powodu silnego wzrostu cen surowców.
- (210) Ceny sprzedaży przemysłu Unii wzrosły bardziej niż koszty w roku 2017 i 2018, co pozwoliło producentom unijnym odrobić straty po poprzednich praktykach dumpingowych i osiągnąć rentowność na poziomie 6,7 %. Między 2018 r. a okresem objętym dochodzeniem przemysł Unii musiał jednak obniżyć swoje ceny sprzedaży pomimo rosnących kosztów (+ 4 %), aby zachować swój udział w rynku w obliczu przywozu towarów z Turcji po cenach dumpingowych. Miało to druzgocący wpływ na rentowność przemysłu Unii, która spadła z +6,7 % w 2018 r. do -6,1 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (211) Inne wskaźniki finansowe (przepływy środków pieniężnych, zwrot z inwestycji) kształtowały się według podobnej tendencji, szczególnie w okresie objętym dochodzeniem, w związku z czym poziom inwestycji odnotował znaczący spadek w tym okresie w porównaniu z latami poprzednimi.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1778.

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/649.

- (212) Jak wyjaśniono w motywie 16 powyżej, wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE wiązało się z korektą wskaźników makroekonomicznych i kilku innych danych. Różnice między tabelami 1–13 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych a tabelami 1–13 niniejszego rozporządzenia są jednak nieznaczne zarówno pod względem jednostek, jak i tendencji. Poziomy podcięcia cenowego pozostały znaczne. W związku z tym Komisja stwierdziła, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE nie wpływa na wniosek dotyczący szkody sformułowany w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.
- (213) W związku z powyższym Komisja ostatecznie stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (214) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CİB i rząd Turcji nie zgodziły się z wnioskami przedstawionymi w sekcji 5.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Rząd Turcji stwierdził, że wyjaśnienia zawarte we wspomnianej sekcji nie mogą uzasadniać związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą poniesioną w latach 2018–2019 z tego względu, że wielkość przywozu z Turcji była stabilna i że zarówno ceny przywozu z Turcji, jak i koszty produkcji przemysłu Unii spadły w tym okresie. Komisja zwróciła uwagę na nieścisłości w stwierdzeniach rządu Turcji. Z jednej strony koszty produkcji przemysłu Unii nie zmniejszyły się w tym okresie. Wręcz przeciwnie, wzrosły one z 540 EUR/t w 2018 r. do 560 EUR/t w 2019 r., jak przedstawiono w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i w tabeli 10 niniejszego rozporządzenia. Z drugiej strony w latach 2018–2019 wielkość przywozu z Turcji pozostała raczej stabilna (choć na wyższym poziomie w porównaniu z 2016 r. i 2017 r.), natomiast jego ceny spadły o 8,5 %, jak pokazano w tabelach 4 i 5 niniejszego rozporządzenia. Komisja zauważyła, że rząd Turcji uznał poziomy podcięcia cenowego ustalone w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych za nieistotne, nie zaprzeczył jednak, że HRFS jest produktem bardzo wrażliwym na ceny. Ponadto rząd Turcji sam przyznał, że niewielka różnica cen wyjaśnia wzrost udziału przywozu z Turcji w rynku ⁽²¹⁾. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone. W każdym razie, niezależnie od występowania podcięcia cenowego, w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii musiał utrzymywać swoje ceny znacznie poniżej kosztów produkcji, aby zachować swój udział w rynku w kontekście zaniżania cen spowodowanego wielkością przywozu z Turcji po niższych cenach.
- (215) Rząd Turcji stwierdził również, że przywóz z Turcji nie przejął udziału w rynku przemysłu Unii, a jedynie zmniejszył nieco udział państw trzecich, co nie mogło mieć żadnego wpływu na producentów unijnych. W tym samym duchu CİB stwierdziło, że Komisja przeoczyła fakt, iż przywóz z Turcji wypełnił lukę po innych państwach będących dostawcami. Strona stwierdziła także brak korelacji w czasie między wynikami przemysłu Unii a zmianami w przywozie z Turcji, ponieważ gdy sytuacja producentów unijnych pogorszyła się między drugim a trzecim kwartałem 2019 r., jak twierdzi skarżący, przywóz z Turcji spadł, a jego ceny nie uległy zmianie. Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji oświadczył, że analiza kwartalna wykazała, że przywóz z Turcji zaczął znacząco spadać od początku 2019 r. Podobnie po ujawnieniu tymczasowych ustaleń i ostatecznym ujawnieniu CİB stwierdziło, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego niektóre główne wskaźniki gospodarcze przemysłu Unii uległy poprawie lub pozostały stabilne w latach 2016–2019, podczas gdy przywóz z Turcji stopniowo wzrastał. Po ostatecznym ujawnieniu CİB twierdziło, że istotną szkodę należy przypisać czynnikom innym niż przywóz z Turcji, ponieważ w latach 2016–2018 wzrosła wielkość przywozu z Turcji, ale także jego ceny.
- (216) Komisja zgodziła się, że przywóz z Turcji wypełniający lukę nie stanowiłby problemu; taki przywóz do Unii odbywał się jednak po nieuczciwych cenach dumpingowych. Jeśli chodzi o brak korelacji w czasie, Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. CİB pominęło w swojej analizie wpływ presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji. Fakt, że szkoda jest oczywista bardziej we wskaźnikach związanych z ceną, nie podważa ogólnego wniosku dotyczącego dumpingu wyrządzającego szkodę. Jak stwierdzono w motywie 139 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w 2019 r. przemysł Unii był zmuszony do stosowania cen znacznie poniżej kosztów, aby utrzymać swój udział w rynku w kontekście presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji po niższych cenach. Istnieje zatem wyraźna korelacja między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

⁽²¹⁾ Ostatni akapit na s. 14 dokumentu o numerze t21.000916.

- (217) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zauważył, że zasadniczo przemysł Unii konkuruje z przywozem na wolnym rynku. Rząd Turcji twierdził, że wzrost udziału przemysłu Unii w wolnym rynku stanowi dowód braku szkody spowodowanej przywozem z Turcji. ÇİB stwierdziło, że wzrost sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku i wzrost jego udziału w rynku pomimo obecności przywozu z Turcji nie potwierdza wniosku, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w okresie badanym. W opinii Komisji argumenty obu stron pomijają skutki presji cenowej wywieranej przez przywóz z Turcji, a wskaźniki związane z ceną wskazują na wyraźną i możliwą do wykazania szkodę. W okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii odzyskał część udziałów w rynku pozostawionych przez niektóre źródła przywozu. Dokonano tego jednak po cenach sprzedaży, które były znacznie niższe od kosztów ze względu na presję cenową wywieraną przez przywóz z Turcji po niższych cenach.
- (218) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 138–139 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (219) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 14

Przywóz z państw trzecich

Państwo		2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Federacja Rosyjska	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 935 269	720 339	1 587 740	1 340 462
	<i>Indeks</i>	100	37	82	69
	Udział w rynku (%)	5–6	2–3	4–5	3–4
	<i>Indeks</i>	100	39	81	70
	Średnia cena (EUR/t)	335	468	496	443
	<i>Indeks</i>	100	140	148	132
Serbia	Wielkość sprzedaży (w tonach)	348 619	465 158	733 711	860 953
	<i>Indeks</i>	100	133	210	247
	Udział w rynku (%)	0–1	1–2	2–3	2–3
	<i>Indeks</i>	100	139	207	249
	Średnia cena (EUR/t)	386	498	547	479
	<i>Indeks</i>	100	129	142	124
Indie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	430 713	1 098 632	884 455	847 584
	<i>Indeks</i>	100	255	205	197
	Udział w rynku (%)	1–2	3–4	2–3	2–3
	<i>Indeks</i>	100	266	202	199
	Średnia cena (EUR/t)	403	494	531	464
	<i>Indeks</i>	100	122	132	115

Brazylia	Wielkość sprzedaży (w tonach)	654 633	369 251	266 555	114 142
	<i>Indeks</i>	100	56	41	17
	Udział w rynku (%)	1–2	1–2	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	59	40	18
	Średnia cena (EUR/t)	362	494	531	485
	<i>Indeks</i>	100	136	147	134
Ukraina	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 078 716	606 830	131 928	106 797
	<i>Indeks</i>	100	56	12	10
	Udział w rynku (%)	3–4	1–2	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	59	12	10
	Średnia cena (EUR/t)	331	466	472	424
	<i>Indeks</i>	100	141	142	128
Iran	Wielkość sprzedaży (w tonach)	917 783	76 707	56 026	3 377
	<i>Indeks</i>	100	8	6	0
	Udział w rynku (%)	2–3	0–1	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	9	6	0
	Średnia cena (EUR/t)	305	428	489	504
	<i>Indeks</i>	100	140	160	165
Chiny	Wielkość sprzedaży (w tonach)	1 024 619	8 456	579	525
	<i>Indeks</i>	100	0,83	0,06	0,05
	Udział w rynku (%)	2–3	0–1	0–1	0–1
	<i>Indeks</i>	100	1	0	0
	Średnia cena (EUR/t)	325	667	3 760	3 177
	<i>Indeks</i>	100	205	1 158	978
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	935 804	1 560 157	1 507 414	1 242 177
	<i>Indeks</i>	100	167	161	133
	Udział w rynku (%)	2–3	4–5	4–5	3–4
	<i>Indeks</i>	100	174	159	134
	Średnia cena (EUR/t)	384	493	562	523
	<i>Indeks</i>	100	128	146	136
Wszystkie państwa trzecie łącznie, z wyjątkiem Turcji	Wielkość sprzedaży (w tonach)	7 326 155	4 905 531	5 168 408	4 516 016
	<i>Indeks</i>	100	67	71	62
	Udział w rynku (%)	21–22	15–16	15–16	12,5–13,5
	<i>Indeks</i>	100	70	69	62
	Średnia cena (EUR/t)	344	480	530	477
	<i>Indeks</i>	100	141	154	139

Źródło: Eurostat.

- (220) W okresie badanym przywóz z państw innych niż Turcja spadł o 38 %; ich udział w rynku zmalał z 21–22 % do 12,5–13,5 %.
- (221) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych przeociono (niską) cenę przywozu z niektórych państw trzecich i że ceny przywozu z Turcji nie mogły spowodować szkody dla producentów unijnych. Rząd Turcji oparł ten wniosek na fakcie, że, po pierwsze, zgodnie z danymi przedstawionymi w tabeli 14 w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w okresie od 2018 r. do okresu objętego dochodzeniem ceny importowe ogółem spadły bardziej niż ceny przywozu z samej Turcji, a po drugie, że ceny HRFS charakteryzowały się dużą zmiennością. Rząd Turcji stwierdził, że łączna wielkość przywozu ze wszystkich państw trzecich z wyjątkiem Turcji była prawie dwukrotnie większa od wielkości przywozu z Turcji. Ponieważ ceny tego przywozu były niższe niż ceny przywozu z Turcji, rząd Turcji uważał, że nie można pominąć jego wpływu. W tym względzie ÇİB oświadczyło, że szybki spadek cen przywozu z Indii zbiegł się w czasie ze spadkiem rentowności producentów unijnych.
- (222) Komisja przeanalizowała wielkości, wartości i tendencje dotyczące przywozu z innych państw trzecich, ale stwierdziła, że jego wpływ nie osłabia związku przyczynowego między przywozem towarów z Turcji po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez producentów unijnych. Jeżeli chodzi o porównanie cen dokonane przez rząd Turcji między cenami importowymi z Turcji a cenami importowymi z innych źródeł, Komisja zauważa, że te ostatnie są zaniżone, ponieważ rząd Turcji nie wziął pod uwagę faktu, że dane Eurostatu dotyczące cen nie obejmują zapłaconych cel antydumpingowych i wyrównawczych. Jeżeli chodzi o przywóz z Indii, jak zauważono w motywie 144 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dokładnego asortymentu produktów tego przywozu, a zatem tego, czy przywóz faktycznie podcina ceny przemysłu Unii, nie można ustalić wyłącznie na podstawie średnich cen uzyskanych od Eurostatu. Żadna ze stron nie przedstawiła dowodów w podziale na rodzaje produktów, które wskazywałyby na znaczne podcięcie cenowe ze strony przywozu z Indii. Co bardziej istotne, żadna ze stron nie zakwestionowała faktu, że wielkość przywozu z Indii stanowiła jedną czwartą wielkości przywozu z Turcji, a zatem nie mogła osłabić związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą stwierdzoną w tym przypadku. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący stwierdził, że nie posiada żadnych informacji, z których wynikałoby, że przywóz z Indii sprzedawano w Unii po cenach dumpingowych lub że przywóz ten powodował jakąkolwiek szkodę dla producentów unijnych. Zatem biorąc pod uwagę stosunkowo niewielki udział w rynku przywozu z Indii, przywóz ten nie mógł wywierać presji na producentów unijnych w takim samym stopniu jak przywóz po cenach dumpingowych z Turcji.
- (223) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB zakwestionowało analizę i wnioski przedstawione w tej sekcji, a rząd Turcji stwierdził, że Komisja „nie podjęła się zbadania wpływu” przywozu z innych państw trzecich i nie wykazała, że przywóz ten nie spowodował szkody dla producentów unijnych. Komisja nie zgodziła się ze stronami, ponieważ zbadała wszystkie istotne informacje na ten temat zawarte w aktach sprawy. Na przykład żadna ze stron, nawet rząd Turcji ani ÇİB, nie przedstawiła na żadnym etapie dochodzenia dowodów w podziale na rodzaje produktów, które wskazywałyby na znaczne podcięcie cenowe ze strony przywozu z Indii (lub przywozu z Serbii, jak twierdzi ÇİB). Komisja stwierdziła, że dowody zawarte w aktach sprawy nie potwierdzają argumentu dotyczącego domniemanego wpływu przywozu z innych państw trzecich. Wniosek ten nie podważa ustalenia dotyczącego stopnia presji wywieranej przez taki przywóz na producentów unijnych równoległe z przywozem po cenach dumpingowych z Turcji. Ustalenie, że przywóz z państw trzecich innych niż Turcja nie mógł osłabić związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Turcji a szkodą poniesioną przez przemysł Unii, zostało potwierdzone. Na podstawie tych ustaleń potwierdzono również ogólny wniosek dotyczący związku przyczynowego.
- (224) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 140–146 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.2. Wyniki wywozu przemysłu Unii

- (225) Wielkość i ceny wywozu przemysłu Unii do stron niepowiązanych w okresie badanym kształtowały się następująco:

Tabela 15

Sprzedaż eksportowa

	2016	2017	2018	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość wywozu (tony)	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln	1 mln – 2 mln
Indeks	100	102	102	121

Średnia cena (EUR/t)	376	502	554	468
Indeks	100	133	147	124

Źródło: Eurofer (wielkość) i producenci unijni objęci próbą (średnie ceny).

- (226) Producenci unijni zwiększyli wielkość wywozu o 21 % w okresie badanym do poziomu poniżej 2 mln ton w 2019 r. Ogólnie rzecz biorąc, wielkość wywozu przemysłu Unii stanowiła mniej niż 6 % jego wielkości sprzedaży na wolnym rynku unijnym.
- (227) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 147–149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.3. Konsumpcja własna

- (228) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji zwrócił się do Komisji o zebranie większej ilości danych i dalsze zbadanie popytu na rynku sprzedaży wewnętrznej. Rząd Turcji wskazał pewne błędy w publikacji skarżącego „Euro-European Steel in Figures 2020” („Europejska stal w liczbach w 2020 r.”) oraz błędne wyniki opublikowane przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Samochodów w sprawozdaniu za 2019 r.
- (229) Płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco mają dwa główne zastosowania. Po pierwsze stanowią główny materiał do produkcji różnych produktów ze stali na dalszych poziomach łańcucha produkcyjnego tworzącego wartość dodaną, takich jak walcowane na zimno wyroby płaskie ze stali i stali powleczonej. Po drugie są one wyrobami przemysłowymi kupowanymi przez użytkowników końcowych w różnych celach, m.in. w sektorze budowlanym (produkcja rur stalowych), przemyśle stoczniowym, przy produkcji zbiorników na gaz, samochodów, zbiorników ciśnieniowych czy rurociągów energetycznych. Na podstawie danych przedstawionych przez rząd Turcji nie można było dokonać oceny popytu w tym szerokim zakresie sektorów zużywających te wyroby. Komisja ustaliła, że całkowita działalność produkcyjna w unijnych sektorach wykorzystujących stal spadła o 0,2 % w 2019 r. – po tym, jak w 2018 r. wzrosła o 2,9 % – co stanowiło pierwszy spadek produkcji od 2013 r. Ujemny wzrost w 2019 r. wynikał ze wzrostu produkcji budowlanej i spadku produkcji we wszystkich innych sektorach wykorzystujących stal (najbardziej wyraźny spadek odnotowano w sektorze motoryzacyjnym) ⁽²²⁾. Komisja przyznała, że ujemny wzrost szeregu sektorów wykorzystujących stal w 2019 r. stanowił wyzwanie dla producentów HRFS. Nie stwierdzono jednak, aby sytuacja ta osłabiała związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych z Turcji a sytuacją powodującą szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem, biorąc pod uwagę wzrost wielkości tego przywozu, jego wpływ na ceny przemysłu Unii i inne czynniki szkodliwe określone powyżej.
- (230) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji zarzucił, że wbrew zasadom WTO nie zbadano wpływu konsumpcji własnej. Rząd Turcji oświadczył, że Komisja „nie podjęła się zbadania” „nadzwyczajnego pogorszenia sytuacji w unijnych sektorach przemysłu wykorzystujących stal”. Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Rząd Turcji nie przedstawił żadnych dowodów uzasadniających swoje twierdzenie. Z publikacji wskazanych w przypisie 16 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie wynika, jakoby nastąpiło „nadzwyczajne pogorszenie sytuacji w unijnych sektorach przemysłu wykorzystujących stal”. W trakcie dochodzenia żaden z użytkowników nie przedstawił podobnych twierdzeń. Jak wskazano w motywie 195 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, użytkownicy na głównych rynkach niższego szczebla, takich jak sektor motoryzacyjny, sektor urządzeń przemysłowych lub sektor budowlany, nie zgłosili się.
- (231) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 150–151 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

⁽²²⁾ Eurofer, „Sprawozdanie gospodarcze, Prognoza gospodarcza i prognoza dla rynku stali na lata 2020–2021. Sprawozdanie za drugi kwartał – dane do pełnego roku 2019 włącznie”, 12 maja 2020 r., dokument do pobrania pod adresem <https://www.eurofer.eu/assets/Uploads/REPORT-Economic-and-Steel-Market-Outlook-Quarter-2-2020.pdf>, oraz Światowe Stowarzyszenie Producentów Stali, „Krótkoterminowa prognoza dotycząca światowego rynku stali na październik 2019 r.”, 14 października 2019 r., dokument dostępny pod adresem <https://www.worldsteel.org/media-centre/press-releases/2019/worldsteel-short-range-outlook-2019.html>.

5.2.4. Zmiany popytu

- (232) Po ostatecznym ujawnieniu CİB stwierdziło, że szkoda wynikała z ogólnego spadku konsumpcji w Unii, natomiast rząd Turcji stwierdził, że spadek konsumpcji spowodował spadek wielkości produkcji przemysłu Unii. Komisja zauważyła, że – jak pokazano w tabeli 1 – konsumpcja na wolnym rynku, tj. na rynku, na którym zasadniczo ma miejsce konkurencja z przywozem, spadła w okresie badanym o 1 %. Komisja nie uważa, aby taka skala spadku konsumpcji w Unii osłabiła związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych z Turcji a sytuacją powodującą szkodę dla przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem.
- (233) W świetle rozważań przedstawionych w powyższej sekcji i wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 152–153 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Zmiany popytu na podstawie danych dotyczących UE-27 nie zmieniają tych wniosków.

5.2.5. Ceny surowców

- (234) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 154–155 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.2.6. Pozostałe czynniki

- (235) Po ostatecznym ujawnieniu CİB twierdziło, że istotna szkoda wynika ze zmian na rynku unijnym, działalności restrukturyzacyjnej i racjonalizacyjnej prowadzonej przez producentów unijnych, określonej polityki zakupów i przywozu po niskich cenach z innych państw trzecich. Twierdzenia te były nieuzasadnione i w związku z tym zostały odrzucone.
- (236) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 147–149 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (237) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag Komisja stwierdziła, że żaden z przeanalizowanych indywidualnie albo łącznie czynników nie osłabił związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii w taki sposób, aby taki związek nie był rzeczywisty i istotny, co potwierdza wniosek przedstawiony w motywach 159–161 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6. POZIOM ŚRODKÓW

6.1. Margines zaniżania cen

- (238) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się wykorzystaniu przez Komisję średniego zysku osiągniętego w 2017 r., a mianowicie 6,8 %, jako podstawy zysku docelowego stosowanego do obliczenia marginesu zaniżania cen. Skarżący twierdził, że w 2017 r. przemysł Unii nadal odczuwał skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych innego pochodzenia, że Komisja nie zastosowała się do swoich standardowych praktyk i że nawet CİB zaproponowało wyższą marżę zysku. Skarżący nalegał, aby zysk docelowy mieścił się w przedziale 10–15 %, podobnie jak 12,9 % zastosowane we wcześniejszym dochodzeniu dotyczącym przywozu tego samego produktu ⁽²³⁾, chociaż przyznał, że minimalna podstawa dla docelowego zysku mogłaby również wynosić 7,9 %, co stanowiło zysk docelowy zastosowany w ostatnim dochodzeniu dotyczącym tego produktu.
- (239) Komisja odniosła się do argumentu. Jak wyjaśniono w motywach 164 i 166 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, Komisja oparła ustalenie zysku docelowego na przepisach art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego, chociaż w stosownym okresie nie można było wskazać roku, w którym przed wzrostem przywozu z Turcji panowały „normalne warunki konkurencji”. Ponadto, jak już wskazano w sekcji 4.5.1 powyżej, Komisja nie była w stanie stwierdzić, czy w 2017 r., jak twierdził skarżący, przemysł Unii nadal odczuwał skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych. W dochodzeniu antydumpingowym przeciwko Brazylii, Iranowi, Rosji i Ukrainie dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r.

⁽²³⁾ Decyzja Komisji nr 284/2000/EWWiS z dnia 4 lutego 2000 r. nakładająca ostateczne cło ochronne na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich z żeliwa lub stali niestopowej o szerokości co najmniej 600 mm, nieplaterowanych, niepowleczonej ani niepokrytych, w zwojach, niepoddanych innej obróbce niż walcowanie na gorąco, pochodzących z Indii i z Tajwanu i akceptująca zobowiązanie oferowane przez niektórych producentów eksportujących oraz kończąca postępowanie w sprawie przywozu pochodzącego z Republiki Południowej Afryki (Dz.U. L 31 z 5.2.2000, s. 44).

Fakt, że ostateczne środki ochronne wobec przywozu z tych źródeł wprowadzono w październiku 2017 r., nie oznacza, że w 2017 r. nadal odbywał się dumping wyrządzający szkodę. Potwierdza to gwałtowny spadek przywozu z tych pięciu państw w 2017 r., jak już wspomniano w motywie 163 powyżej. W związku z tym Komisja potwierdziła, że rok 2017 stanowił najlepszą podstawę do ustalenia zysku docelowego w kontekście obecnego dochodzenia. W każdym razie, biorąc pod uwagę marginesy dumpingu ustalone w tej sprawie, nawet przyjęcie wniosku o zastosowanie wyższego zysku docelowego nie miałoby żadnego wpływu na poziom środków.

- (240) Na etapie tymczasowym Komisja wykorzystywała dane z bazy danych Bloomberg New Energy Finance do ustalenia prognozowanych cen uprawnień w ramach unijnego systemu handlu emisjami w celu obliczenia przyszłych kosztów środowiskowych. Ceny te zaktualizowano na etapie ostatecznym za pomocą danych pobranych w dniu 15 lutego 2020 r.
- (241) W motywie 216 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych odniesiono się do uwag dotyczących obliczeń szkody otrzymanych od jednego z producentów unijnych objętych próbą w kontekście art. 19a rozporządzenia podstawowego. Strona ta twierdziła, że w celu oceny przyszłych kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez przemysł Unii w związku z przestrzeganiem środowiskowych i społecznych kosztów produkcji wynikających z wielostronnych umów środowiskowych lub zobowiązań społecznych należy zastosować średnie ilości HRFS, które mają zostać wyprodukowane w przyszłości, zamiast średniej przyszłych produktów rynku wyższego szczebla wykorzystywanych do produkcji HRFS. W ramach niniejszego postępowania Komisja stwierdziła, biorąc pod uwagę dostępne informacje dostarczone przez trzech producentów unijnych objętych próbą i zweryfikowane przez Komisję, że to produkty rynku wyższego szczebla bezpośrednio przyczyniły się do emisji zanieczyszczeń, a zatem jest to właściwy poziom do oceny przyszłych kosztów przestrzegania przepisów. Koszty te następnie odniesiono do wytwarzania produktu objętego dochodzeniem w oparciu o wskaźnik konsumpcji produktu niższego szczebla generującego emisje podczas wytwarzania produktu objętego dochodzeniem.
- (242) Jak wyjaśniono w sekcji 1.8 powyżej, skład Unii uległ zmianie w 2021 r., co pociągnęło za sobą również zmianę zbioru danych wykorzystanych do ustalenia marginesu zaniżania cen. Poziom usuwający szkodę dla UE-27 przedstawiono w poniższej tabeli:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Margines zaniżania cen
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %	19,5 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları T.A.Ş. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %	21 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %	20,5 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %	20,3 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %	20,3 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %	21 %

- (243) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 163–170 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zgodnie ze zmianami w powyższej tabeli.

6.2. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii

- (244) Wobec braku uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 171–172 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

6.3. Podsumowanie

- (245) W następstwie powyższej oceny Komisja stwierdziła, że właściwe jest określenie kwoty cel ostatecznych zgodnie z zasadą niższego cła określoną w art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego. W związku z tym wysokości ostatecznego cła antydumpingowego powinny zostać ustalone w sposób przedstawiony poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (246) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący oznajmił, że niedawno ogłoszone plany rozwoju eksporterów tureckich stanowią dodatkowy powód, dla którego wprowadzenie środków antydumpingowych leży w interesie Unii. Żadna strona nie zakwestionowała tego, że wprowadzenie środków leży w interesie przemysłu Unii. Wnioski zawarte w motywach od 175–179 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały zatem potwierdzone.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (247) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji i ÇİB stwierdziły, że producenci unijni są już chronieni przed przywozem. ÇİB twierdziło, że przywóz z Turcji znacznie spadł w ostatnim kwartale 2019 r. w porównaniu z pierwszym kwartałem tego roku. W tym względzie rząd Turcji zwrócił uwagę na ostateczne środki ochronne z pułapami ilościowymi („kontyngenty” lub „kontyngenty taryfowe”) oraz dodatkowe cła w wysokości 25 %, które należy zapłacić po wyczerpaniu kontyngentu. Rząd Turcji przypomniał, że importerzy i użytkownicy przed wprowadzeniem środków tymczasowych stwierdzili, że środki ochrony handlu w znacznym stopniu wpływają na bezpieczeństwo dostaw i utrudniają działalność importerów. Rząd Turcji dodał, że ze względu na tymczasowe środki antydumpingowe i kontyngenty krajowe w kontekście środków ochronnych obowiązujących do końca czerwca 2021 r. importerzy i użytkownicy nie będą w stanie znaleźć nowego źródła przywozu na potrzeby zaspokojenia popytu w Unii.
- (248) Komisja uznała, że w motywach 188–193 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w pełni odrzucono argumenty dotyczące jakichkolwiek domniemych braków w zaopatrzeniu, w tym powyższe argumenty rządu Turcji przedstawione po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Komisja zauważyła również, że środki ochronne i antydumpingowe dotyczą różnych sytuacji. W tym przypadku środki ochronne rzeczywiście wprowadzono w formie kontyngentu taryfowego, ale to nie uniemożliwia wprowadzenia środków służących wyeliminowaniu nieuczciwych praktyk handlowych, w szczególności w granicach kontyngentu taryfowego, tj. przed zastosowaniem jakiegokolwiek cła ochronnego.

- (249) Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 192 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wprowadzenie środków antydumpingowych nie oznacza, że przywóz z Turcji zostanie wstrzymany, ani nawet że w znaczący sposób się zmniejszy. Ustalenia wynikające z dochodzenia potwierdzają ten wniosek. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żaden importer nie przedstawił danych ilościowych, z których wynikałoby, że środki antydumpingowe wprowadzone na podstawie obecnego postępowania miałyby nieproporcjonalny wpływ na jego działalność. Poziom środków nie powinien uniemożliwić tureckim producentom stały sprzedawania HRFS w Unii i importerom unijnym. W komunikacie prasowym Steel Business Briefing z 2021 r. stwierdzono, że w 2020 r. Unia pozostaje głównym rynkiem eksportowym dla zwojów walcowanych na gorąco pochodzących z Turcji ⁽²⁴⁾. W tym samym komunikacie poinformowano o wzroście mocy do produkcji HRFS w Turcji ⁽²⁵⁾.
- (250) Wobec braku innych uwag dotyczących interesu importerów niepowiązanych potwierdzono wnioski zawarte w motywach 180–182 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (251) Uwagi rządu Turcji dotyczące użytkowników, zgłoszone po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, były takie same, jak uwagi dotyczące importerów niepowiązanych, i odniesiono się już do nich w sekcji 7.2.
- (252) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB wyraziło obawę, że w wyniku wprowadzenia środków na rynku unijnym nastąpi spadek jakości i innowacyjności. Komisja uznała ten bardzo ogólny i niczym nieuzasadniony argument za bezzasadny. Komisja stwierdziła, że pomimo trudnych warunków rynkowych producenci unijni przez cały okres badany nadal oferowali produkty wysokiej jakości. Komisja zakłada, że środki antydumpingowe zapewnią równe szanse, dzięki którym przemysł Unii będzie mógł oferować produkty wyższej jakości i bardziej innowacyjne – z korzyścią dla wszystkich.
- (253) Konsorcjum użytkowników i importerów HRFS („konsorcjum”) przedstawiło uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych ⁽²⁶⁾. Po pierwsze, konsorcjum stwierdziło, że po okresie objętym dochodzeniem producenci unijni rzekomo zmniejszyli wielkość produkcji, którą wprowadzają do obrotu na wolnym rynku w Unii. Konsorcjum oznajmiło, że ta domniemana praktyka, w połączeniu z obecnie obowiązującymi środkami ochrony handlu przed innymi źródłami, doprowadziła do „bezprecedensowego” wzrostu cen na rynku unijnym. Konsorcjum twierdziło, że niezależni użytkownicy unijni nie mogli w związku z tym zaopatrzyć się w podstawowy surowiec (HRFS) u producentów unijnych. Z kolei wzrost cen umożliwiłby producentom unijnym zwiększenie marży zysku do poziomu, który pozwoliłby im na poprawienie swojej sytuacji po doznaniu domniemanej szkody w okresie objętym dochodzeniem. Konsorcjum twierdziło, że orzecznictwo sądów unijnych umożliwia Komisji ocenę rozwoju sytuacji po okresie objętym dochodzeniem w ramach analizy interesu Unii oraz że w tym przypadku taki rozwój sytuacji wymagałby zakończenia stosowania środka. W związku z tym argumentem konsorcjum twierdziło również, że w wyniku domniemanego niedoboru dostaw ze strony producentów unijnych i wynikającego z niego wzrostu cen niezależni użytkownicy w Unii nie mieli innego wyboru, jak tylko polegać na przywozie w odpowiednich ilościach. W tym względzie konsorcjum stwierdziło, że środki ochrony handlu stosowane wobec niektórych źródeł oraz środek tymczasowy wobec przywozu z Turcji zagrażają zdolności do pozyskiwania HRFS z państw trzecich. Konsorcjum wskazało, że inne państwa trzecie nie mogą zastąpić Turcji w roli najbardziej wiarygodnego źródła dostaw. Konsorcjum zakwestionowało również ustalenia Komisji dotyczące zdolności użytkowników do dostosowania się do zmian regulacyjnych i do zmiany dostawców. Konsorcjum twierdziło, że w praktyce jest to rzadko możliwe i że zakupu ograniczonych ilości od innych producentów z państw trzecich nie można postrzegać jako oznaki tego, że użytkownicy mogą szybko zmienić dostawców. Konsorcjum podało w wątpliwość zdolność, a nawet gotowość przemysłu Unii do dostarczania produktu w jakichkolwiek dodatkowych znaczących ilościach niezależnym dalszym użytkownikom w Unii oraz zdolność państw innych niż Turcja do dostarczania do Unii znaczących ilości HRFS. Według konsorcjum wszystkie te czynniki doprowadziłyby do niemożliwego do pokrycia wzrostu kosztów kluczowego surowca ponoszonych przez użytkowników i wywarłoby na nich nieproporcjonalny wpływ.
- (254) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ÇİB wyraziło obawę, że w wyniku wprowadzenia środków na rynku unijnym nastąpi wzrost cen HRFS, i zakwestionowało motyw 191 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z którym producenci unijni mogliby wykorzystać swoje wolne moce produkcyjne do zaspokojenia popytu użytkowników niepowiązanych.

⁽²⁴⁾ Dokument nr t21.000701, załącznik 2.

⁽²⁵⁾ Dokument nr t21.000701, załącznik 1 i załącznik 3.

⁽²⁶⁾ t21.000721.

- (255) Skarżący zakwestionował te twierdzenia ⁽²⁷⁾. W szczególności odniósł się do źródeł wskazujących na wzrost mocy produkcyjnych w 2021 r., w tym poprzez ponowne uruchomienie niektórych pieców, oraz na istnienie wystarczających źródeł dostaw, zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich. Skarżący przyznał, że jakiegokolwiek zakłócenie równowagi łańcucha dostaw na rynku miałyby jedynie charakter przejściowy i byłoby spowodowane destruktywnym wpływem pandemii COVID-19, w tym wyłączeniem niektórych pieców. Skarżący stwierdził ponadto, że w Unii i poza nią istnieje wiele źródeł alternatywnych, które mogłyby zaspokoić ewentualne wzrosty popytu w Unii, w tym zwrócił uwagę na istnienie znacznych wolnych mocy produkcyjnych w Unii i na świecie. Skarżący twierdził również, że Turcja prawdopodobnie będzie dalej dostarczać produkt na rynek unijny, ponieważ nałożone cła antydumpingowe są umiarkowane. Na koniec skarżący powtórzył, że cło antydumpingowe nie będzie miało znaczącego wpływu na koszty użytkowników, przy czym odniósł się tu do symulacji, które przekazał na wcześniejszym etapie postępowania.
- (256) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Turcji stwierdził, że gdyby Komisja wprowadziła ostateczny środek ochronny – oprócz istniejącego środka ochronnego i pozostałych cel antydumpingowych i wyrównawczych wprowadzonych wobec innych źródeł przywozu produktu objętego postępowaniem – wówczas mogłyby wystąpić braki w dostawach. Rząd Turcji stwierdził także, że spadek przywozu z jego kraju rozpoczął się w 2019 r. na skutek wprowadzonego środka ochronnego oraz że „uważa, iż zastosowanie jakiegokolwiek kolejnego środka spowoduje ustanie przywozu z Turcji” i zapytał, na jakiej podstawie Komisja może być pewna, że przywóz z Turcji nie ustanie.
- (257) Komisja w pierwszej kolejności odniosła się do argumentów dotyczących niedoboru dostaw, dostępności innych źródeł oraz zdolności do dostosowania się do zmian regulacyjnych i zmiany dostawców. Następnie odniosła się do argumentu dotyczącego wykorzystywania danych z okresu po okresie objętym dochodzeniem.
- (258) Komisja stwierdziła, że argument konsorcjum i rządu Turcji dotyczący niedoboru dostaw jest sprzeczny z danymi liczbowymi i tendencjami ustalonymi w ramach dochodzenia. Jest tak zarówno na poziomie ogólnym, jak i na poziomie danych wykazanych przez współpracujących użytkowników. Na poziomie ogólnym Komisja zauważyła po pierwsze, że w ramach środka ochronnego w zakresie wyrobów ze stali ⁽²⁸⁾ w okresie objętym dochodzeniem stale i w coraz większym stopniu dostępne były bardzo duże ilości bezcłowych kontyngentów taryfowych ⁽²⁹⁾. Gdyby zatem w Unii istniał popyt na większe wielkości przywozu, zostałyby zaspokojony bezcłowo. Po drugie, dochodzenie potwierdziło, że przemysł Unii ma dostateczne wolne moce produkcyjne ⁽³⁰⁾ umożliwiające mu dalsze zwiększenie produkcji w Unii. Nie ma ekonomicznego uzasadnienia, aby producenci unijni nie wykorzystywali swoich (wolnych) mocy produkcyjnych w celu zaspokojenia popytu w Unii, niezależnie od tego, czy użytkownicy są powiązani, czy też nie, w szczególności, gdy znajdują się w nieoptymalnych warunkach ekonomicznych. Po trzecie, Komisja podtrzymała ustalenia poczynione na etapie tymczasowym ⁽³¹⁾ dotyczące zdolności państw trzecich w zakresie dostawy produktów HRFS w odpowiednich ilościach oraz przypomniła, że w razie pojawienia się popytu państwa te mogą jeszcze bardziej zwiększyć swoją obecność na rynku unijnym, tak jak niektóre z nich już to uczyniły. Komisja odniosła się na koniec do swojego ustalenia, zawartego w motywie 192 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w kwestii bezzasadnego założenia, że przywóz z Turcji na rynek Unii ustanie, jeżeli Komisja wprowadzi cło ochronne. Komisja przypomniła w związku z tą kwestią, że niektóre państwa, wobec których wprowadzono środki, nadal wywoziły towary do Unii, w niektórych przypadkach w znaczących ilościach ⁽³²⁾.
- (259) Argument konsorcjum jest również sprzeczny z danymi przekazanymi w ramach dochodzenia przez samych niezależnych użytkowników. Po pierwsze, udział przywozu z Turcji w portfelach tych użytkowników jest dość ograniczony (ogółem poniżej 15 %). Zakupy z Turcji odpowiadają mniej niż połowie udziału przywozu z innych źródeł i są niemal pięć razy mniejsze niż zakupy użytkowników od innych producentów unijnych, którzy są zdecydowanie głównymi dostawcami użytkowników. Komisja potwierdziła ponadto, że dane liczbowe dostępne w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez użytkowników niepowiązanych wyraźnie wskazują, że nie tylko mogą oni z roku na rok znacząco zmienić konfigurację swoich źródeł dostaw (i że faktycznie to uczynili), lecz również, że zmiana ta może dotyczyć znaczących ilości. Komisja zauważyła w tym względzie, że użytkownicy

⁽²⁷⁾ t21.000931.

⁽²⁸⁾ W lipcu 2018 r. Komisja nałożyła tymczasowy środek ochronny, który stał się ostateczny w lutym 2019 r. i który był stosowany w całym okresie objętym dochodzeniem. W ramach tego środka produkty HRFS w dużej mierze odpowiadają zakresowi kategorii produktu 1. Zmiana w zakresie wykorzystania kontyngentu taryfowego w ramach środka ochronnego jest zatem istotna na potrzeby niniejszego dochodzenia.

⁽²⁹⁾ Motywy 45–50 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/894 z dnia 29 czerwca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 206 z 30.6.2020, s. 27).

⁽³⁰⁾ Tabela 6 rozporządzenia nakładającego tymczasowe środki antydumpingowe.

⁽³¹⁾ Motywy 188–189 rozporządzenia nakładającego tymczasowe środki antydumpingowe.

⁽³²⁾ Motywy 21–23 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1590 z dnia 26 września 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 nakładające ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. L 248 z 27.9.2019, s. 28).

współpracujący podwoili, a nawet potroili w okresie objętym dochodzeniem przywóz z określonych miejsc pochodzenia (zwiększając ogółem o 40 % przywóz z tych państw trzecich). W okresie objętym dochodzeniem użytkownicy zaczęli również dokonywać zakupów ze źródeł, z których nie kupowali w roku poprzedzającym okres objęty dochodzeniem, a przestali kupować z niektórych źródeł, z których zaopatrywali się w 2018 r. Dane dostępne w aktach są zatem sprzeczne z twierdzeniem konsorcjum, że użytkownicy mogą kupować tylko ograniczone ilości produktów HRFS z pozostałych państw trzecich oraz że w praktyce zmiana dostawców jest rzadko możliwa.

- (260) W odniesieniu do pozostałych argumentów podniesionych przez rząd Turcji Komisja odnotowała, że jeżeli chodzi o spadek przywozu w 2019 r., Turcja nie była w stanie wykorzystać globalnego kontyngentu taryfowego, który był dostępny do dnia 1 lipca 2020 r. ⁽³³⁾ Co więcej, Komisja nie zauważyła żadnego związku między ograniczeniem przywozu w danym roku a twierdzeniem, że ten przywóz zostanie wstrzymany na skutek nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego, a rząd Turcji nie przekazał żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. Komisja zauważyła ponadto, że poziom przywozu z Turcji od czasu nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego świadczy o tym, iż przywóz ten nie został wstrzymany. Przeciwnie, Turcja wykorzystwała w bardzo dużym stopniu (92 %) swój krajowy kontyngent taryfowy w okresie od stycznia do marca 2021 r. i nadal prowadziła wywóz istotnych ilości w kwartale od kwietnia do czerwca 2021 r. Dane te wykazują, że pomimo stosowania tymczasowego cła antydumpingowego Turcja nadal dostarczała ilości współmierne do wielkości kontyngentów przyznanych jej w ramach środka ochronnego.
- (261) W odpowiedzi na twierdzenie ÇİB Komisja ponownie zauważyła w związku z domniemanym zmniejszeniem przywozu, do którego odniosło się stowarzyszenie (w pierwszym kwartale 2019 r. w porównaniu z czwartym kwartałem 2019 r.), że Turcja mogła dostarczyć dodatkowe ilości w ramach systemu bezcłowych kontyngentów taryfowych ⁽³⁴⁾ w ostatnim kwartale 2019 r. Komisja nie dostrzegła jednak, w jaki sposób zmniejszenie przywozu z Turcji samo w sobie byłoby być równoznaczne z niedoborem dostaw na rynku. Komisja przypomniła, że rynek unijny wykazał swoją zdolność do dostosowywania się do różnych źródeł dostaw, w zależności od zmian regulacyjnych, takich jak nałożenie środków ochrony handlu.
- (262) Zatem w świetle powyższych faktów Komisja odrzuciła argumenty konsorcjum, rządu Turcji oraz ÇİB.
- (263) W odniesieniu do wniosku, aby Komisja rozszerzyła swoje ustalenia w sposób uwzględniający zmiany po okresie objętym dochodzeniem, konsorcjum wskazało w swoim oświadczeniu na bezprecedensowy wzrost cen, który miał mieć miejsce między końcem 2020 r. a pierwszym kwartałem 2021 r. Konsorcjum dodało, że taki wzrost cen stanowił zagrożenie dla jego działalności w Unii oraz że przy takich cenach producenci unijni powiększyliby swoje zyski, a zatem poprawiliby swoją sytuację po ewentualnej szkodzie poniesionej w okresie objętym dochodzeniem.
- (264) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB i rząd Turcji skrytykowały ustalenie Komisji w tej kwestii. Skarżący ze swej strony argumentował, że Komisja nie powinna oceniać zmian po okresie objętym dochodzeniem, gdyż okoliczności tej sprawy nie stanowią okoliczności wyjątkowych, a w każdym razie będą miały jedynie charakter krótkoterminowy, a nie strukturalny.
- (265) Komisja uznała, że zarzut, iż wzrost cen mógł mieć miejsce w pewnym momencie po okresie objętym dochodzeniem, nie może sam w sobie podważyć ustaleń dokonanych w ramach dochodzenia na etapie tymczasowym i ostatecznym. Komisja zauważyła, że twierdzenie konsorcjum pozbawione jest znaczącego kontekstu oraz dowodów potwierdzających, które jasno wykazałyby, że taka zmiana sama w sobie unieważnia ustalenia dochodzenia oparte na danych z okresu objętego dochodzeniem. Ponadto twierdzenie, że sytuacja przemysłu Unii poprawiłaby się po poniesionej szkodzie, jest bezzasadne i niepoparte jakimikolwiek dowodami. Komisja przypomniła, że w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zaznaczono, iż informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę.

⁽³³⁾ Twierdzenie to jest prawdziwe dla obu okresów, tzn. okresu, w którym Turcja podlegała globalnemu kontyngentowi taryfowemu (od dnia 2 lutego do dnia 30 września 2019 r.), oraz okresu, w którym Turcja podlegała 30-procentowemu limitowi w ramach globalnego kontyngentu taryfowego, tj. od dnia 1 października 2019 r.

⁽³⁴⁾ W ostatnim kwartale 2019 r. Turcja wykorzystała 73 % całkowitej wielkości kontyngentu taryfowego, który wolno jej było dostarczyć bezcłowo, co oznacza 170 000 ton niewykorzystanych w tym kwartale.

- (266) W odniesieniu do uwag otrzymanych po ostatecznym ujawnieniu Komisja zauważa, że żadna ze stron nie dostarczyła żadnych dodatkowych dowodów w kwestii tego, jak wzrost cen, który miał miejsce po okresie objętym dochodzeniem, sam w sobie mógłby sprawić, że nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego w ramach ustalania interesu Unii byłoby nieuzasadnione.
- (267) Komisja potwierdziła zatem swoje wnioski zawarte w motywach 183–198 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.4. Pozostałe czynniki

- (268) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że unijni producenci stali konsekwentnie usiłują zachować swój oligopol na rynku Unii i wyeliminować konkurencję międzynarodową. Rząd Turcji zauważył, że producenci unijni już obsługują 79 % sprzedaży na wolnym rynku i że procent ten nie obejmuje wielkości sprzedaży wewnętrznej, która jest znacząca. ÇİB odniosło się również do wysokiego udziału w rynku producentów unijnych i obawiało się monopolu.
- (269) Komisja uznała argument dotyczący oligopolu za nieuzasadniony, jak już wyjaśniono w motywie 200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń żadna ze stron nie zakwestionowała faktu, że – jak stwierdzono w motywach 75 i 200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – jest ponad 20 znanych producentów należących do 14 różnych grup oraz że istnieje zdrowa konkurencja między nimi i konkurencja z przywozem z państw trzecich. W związku z brakiem dowodów na występowanie praktyk antykonkurencyjnych obecny udział w rynku tych producentów nie ma znaczenia jako uzasadnienie argumentów dotyczących oligopolu, a tym bardziej monopolu.
- (270) Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że w powyższym stwierdzeniu nie oceniono w szczegółowy, dostateczny i przejrzysty sposób argumentu dotyczącego wzmocnionego oligopolu przemysłu Unii na rynku unijnym ani twierdzenia, że argument dotyczący wzmocnionego oligopolu jest nieuzasadniony. W opinii ÇİB argument należało ocenić, uwzględniając pozostałe czynniki, takie jak istniejące środki, niedobór dostaw, ograniczenie jakości i innowacji itp. Zdaniem strony Sąd wymaga, aby na potrzeby art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zwrócono szczególną uwagę na przywrócenie efektywnej konkurencji. Strona powtórzyła, bez przekazania jakichkolwiek nowych dowodów, swoje twierdzenie, że przemysł Unii ma na rynku unijnym „wzmocniony oligopol”.
- (271) Komisja odnosi się do opublikowanego niedawno dokumentu roboczego służb Komisji ⁽³⁵⁾, w którym zauważyła, że „podczas niedawnej fali konsolidacji sprawowanie kontroli łączenia przedsiębiorstw przyczyniło się do utrzymania dynamicznej konkurencji na europejskich rynkach stali, z korzyścią dla wielu sektorów przemysłu niższego szczebla, które wykorzystują stal, polegają na przystępnych cenowo materiałach, aby konkurować na arenie światowej, oraz zatrudniają miliony Europejczyków. Dzięki zakazowi antykonkurencyjnego łączenia przedsiębiorstw (np. Tata Steel/ThyssenKrupp) lub zatwierdzaniu połączeń z zastrzeżeniem określonych warunków takich jak zbycia strukturalne (np. ArcelorMittal/Ilva) sprawowanie kontroli łączenia przedsiębiorstw pozwoliło zapewnić, aby europejscy klienci kupujący stal nie mieli ograniczonego wyboru, wyższych cen ani mniejszego dostępu do innowacji”. Komisja uznała argumenty ÇİB za bezzasadne, w tym w odniesieniu do niedoborów w zakresie dostaw produktów HRFS, jak wyjaśniono w sekcji 7.3. W związku z powyższym Komisja potwierdziła swoje ustalenia przedstawione na etapie tymczasowym.
- (272) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do niniejszej sekcji Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 199–200 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

7.5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (273) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Turcji stwierdził, że w jego opinii cła antydumpingowe są zarówno niepotrzebne, jak i szkodliwe dla rynku Unii, a także że odegrają one negatywną rolę wobec interesu Unii jako całości. Po ostatecznym ujawnieniu ÇİB oświadczyło, że Komisja nie zrównoważyła w sposób przejrzysty poszczególnych interesów wchodzących w grę ani nie uzasadniła swoich ustaleń. Komisja uznała te twierdzenia za bezzasadne w świetle ustaleń wynikających z dochodzenia, mianowicie dotyczących występowania dumpingu, wynikającej z niego istotnej szkody dla przemysłu Unii, a także wyniku równoważenia poszczególnych interesów wchodzących w grę.
- (274) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag wnioski zawarte w motywie 201 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostały potwierdzone.

⁽³⁵⁾ Dokument roboczy służb Komisji „Towards Competitive and Clean European Steel” [„W stronę konkurencyjnej i czystej stali europejskiej”], SWD(2021) 353 final z 5.5.2021, s. 4–5.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

8.1. Środki ostateczne

(275) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych. Z powodów określonych w sekcji 6, a w szczególności w podsekcji 6.3 niniejszego rozporządzenia, cła antydumpingowe należy ustalić zgodnie z zasadą niższego cła.

(276) Na podstawie powyższego ustala się następujące stawki nakładanych cel:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %
	Habaş Sinai Ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %

(277) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Powyższe stawki należności celnej mają zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione osoby prawne. Przywożone produkty objęte postępowaniem, wytworzone przez dowolne inne przedsiębiorstwo, które nie zostało konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, podlegają stawce cła stosowanej względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. Nie powinny one być objęte żadną z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.

(278) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji ⁽³⁶⁾. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeżeli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* opublikowane zostanie rozporządzenie w sprawie zmiany nazwy.

(279) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są szczególne środki gwarantujące stosowanie indywidualnych cel antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty cłem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(280) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem brany pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich muszą bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymują fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie

⁽³⁶⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Wetstraat 170 Rue de la Loi, 1040 Brussels, Belgium.

jak we wszystkich innych przypadkach mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.

- (281) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.
- (282) W celu zapewnienia należytego egzekwowania cel antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

8.2. Ostateczne pobranie cła tymczasowego

- (283) W świetle ustalonej wysokości marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie cel tymczasowych.
- (284) Ponieważ stawki cel ostatecznych są niższe od stawek cel tymczasowych, kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego powinny zostać zwolnione.

8.3. Moc wsteczna

- (285) Jak wspomniano w sekcji 1.2, Komisja na wniosek skarżącego objęła obowiązkiem rejestracji przywóz produktu objętego dochodzeniem zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (286) Na ostatecznym etapie dochodzenia przeprowadzono ocenę danych zgromadzonych w kontekście rejestracji. Komisja zbadała, czy kryteria zawarte w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione w odniesieniu do poboru cel ostatecznych z mocą wsteczną.
- (287) Z analizy Komisji wynika, że nie nastąpił żaden dalszy znaczny wzrost przywozu poza poziomem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Na potrzeby tej analizy Komisja porównała średnią miesięczną wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia do ostatniego pełnego miesiąca poprzedzającego wprowadzenie środków tymczasowych. Również po porównaniu średniej miesięcznej wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie od miesiąca następującego po wszczęciu niniejszego dochodzenia włącznie do miesiąca, w którym wprowadzono środki tymczasowe, nie odnotowano żadnego dalszego znacznego wzrostu:

	Okres objęty dochodzeniem		Czerwiec 2020 – grudzień 2020		Czerwiec 2020 – styczeń 2021	
	Tony	Tony/miesiąc	Tony	Tony/miesiąc	Tony	Tony/miesiąc
Przywóz HRFS z Turcji	2 767 658	230 638	1 031 186	147 312	1 194 329	149 291

Źródło: Eurostat (UE-27).

- (288) Komisja stwierdziła zatem, że pobór ceł ostatecznych z mocą wsteczną za okres, podczas którego rejestrowano przywóz, nie ma w tym przypadku uzasadnienia.

9. OFERTA DOTYCZĄCA ZOBOWIĄZANIA

- (289) Po ostatecznym ujawnieniu jeden z producentów eksportujących przedstawił ofertę dotyczącą zobowiązań cenowych zgodnie z art. 8 rozporządzenia podstawowego.
- (290) Komisja oceniła tę ofertę i doszła do wniosku, że przyjęcie takiego zobowiązania nie byłoby wykonalne w rozumieniu art. 8 rozporządzenia podstawowego. Wynika to głównie z dużej liczby nierozróżnialnych rodzajów produktu objętych ofertą, z faktu, że niektóre rodzaje produktu o tym samym kodzie CN/TARIC mają różne minimalne ceny importowe, z faktu, że minimalne oferowane ceny importowe nie byłyby wystarczające do usunięcia szkodliwych skutków dumpingu w przypadku większości rodzajów produktu, oraz z nieadekwatności oferowanej indeksacji w zakresie objęcia wahań ceny surowców.
- (291) W uwagach dotyczących zobowiązania cenowego zaproponowanego przez producenta eksportującego skarżący podał argumenty przemawiające za jego odrzuceniem, które jednocześnie popierały własną analizę dokonaną przez Komisję.
- (292) Komisja wysłała producentowi eksportującemu pismo, w którym podała powody odrzucenia oferty dotyczącej zobowiązania cenowego i dała przedsiębiorstwu możliwość przedstawienia uwag.
- (293) Komisja nie otrzymała żadnych uwag od producenta eksportującego dotyczących jej wniosku, że proponowane zobowiązanie cenowe byłoby nieadekwatne i niewykonalne.
- (294) W związku z tym z powodów określonych w motywach 290–293 powyżej oferta dotycząca zobowiązania cenowego została odrzucona.

10. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

- (295) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁷⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należnymi odsetkami powinna być stopa stosowana przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowana w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązująca pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.
- (296) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów walcowanych płaskich z żeliwa, stali niestopowej lub innej stali stopowej, nawet w zwojach (w tym wyroby cięte na wymiar i taśmy), niepoddane innej obróbce niż walcowanie na gorąco, nieplaterowane, niepowleczone ani niepokryte pochodzące z Turcji, obecnie oznaczone kodami CN 7208 10 00, 7208 25 00, 7208 26 00, 7208 27 00, 7208 36 00, 7208 37 00, 7208 38 00, 7208 39 00, 7208 40 00, 7208 52 10, 7208 52 99, 7208 53 00, 7208 54 00, ex 7211 13 00 (kod TARIC 7211 13 00 19), ex 7211 14 00 (kod TARIC 7211 14 00 95), ex 7211 19 00 (kod TARIC 7211 19 00 95), ex 7225 19 10 (kod TARIC 7225 19 10 90), 7225 30 90, ex 7225 40 60 (kod TARIC 7225 40 60 90), 7225 40 90, ex 7226 19 10 (kod TARIC 7226 19 10 95), ex 7226 91 91 (kod TARIC 7226 91 91 19) i 7226 91 99.

Wyłączone są następujące produkty:

- (i) wyroby ze stali nierdzewnej i ze stali krzemowej elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych;
- (ii) wyroby ze stali narzędziowej i szybkotnącej;

⁽³⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

- (iii) wyroby, nie w zwojach, bez wypukłych wzorów, o grubości przekraczającej 10 mm i szerokości co najmniej 600 mm; oraz
- (iv) wyroby, nie w zwojach, bez wypukłych wzorów, o grubości od 4,75 mm do 10 mm i szerokości co najmniej 2 050 mm;
- (v) wyroby, których a) szerokość maksymalna wynosi 350 mm oraz b) grubość wynosi co najmniej 50 mm, niezależnie od długości wyrobu.

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa, są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka ostatecznego cła antydumpingowego	Dodatkowy kod TARIC
Turcja	Çolakoğlu Metalurji A.Ş.	7,3 %	C602
	Grupa Erdemir: — Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalari T.A.S. — İskenderun Demir ve Çelik A.Ş.	5,0 %	C603
	Habaş Sinai ve Tibbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş.	4,7 %	C604
	Ağır Haddecilik A.Ş.	5,7 %	C605
	Borçelik Çelik Sanayii Ticaret A.Ş.	5,7 %	C606
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,3 %	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produkt objęty postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w [państwo, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/9 zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Nie pobiera się ostatecznego cła antydumpingowego z mocą wsteczną od zarejestrowanego przywozu. Dane zebrane zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1686 nie są dłużej przechowywane.

Artykuł 4

Art. 1 ust. 2 można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Turcji i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawką cła antydumpingowego dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody, że:

- a) nie dokonywał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Turcji w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.);

- b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) faktycznie dokonał wywozu produktów objętych postępowaniem albo stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znaczącej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2021/1101

z dnia 20 maja 2021 r.

w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej podczas siedemdziesiątej czwartej sesji Światowego Zgromadzenia Zdrowia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 168 ust. 5, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 21 ust. 1, akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że „Unia dąży do rozwijania stosunków i budowania partnerstwa z państwami trzecimi oraz z organizacjami międzynarodowymi, regionalnymi lub światowymi, które wyznają zasady, o których mowa w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy. Ten akapit drugi stanowi również, że Unia ma sprzyjać wielostronnym rozwiązaniom wspólnych problemów, w szczególności w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- (2) Zgodnie z art. 168 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia i państwa członkowskie mają sprzyjać współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi właściwymi w dziedzinie zdrowia publicznego.
- (3) Konstytucja Światowej Organizacji Zdrowia (zwana dalej „umową”) weszła w życie w dniu 7 kwietnia 1948 r.
- (4) Zgodnie z art. 60 umowy Światowe Zgromadzenie Zdrowia może przyjmować decyzje większością głosów obecnych i głosujących członków Światowej Organizacji Zdrowia (WHO).
- (5) Podczas siedemdziesiątej czwartej sesji, która rozpocznie się w dniu 24 maja 2021 r., Światowe Zgromadzenie Zdrowia ma przyjąć decyzję w sprawie zwołania posiedzenia międzysząrowego w celu opracowania i wynegocjowania ramowej konwencji WHO w sprawie gotowości i reagowania w razie pandemii.
- (6) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii na forum Światowego Zgromadzenia Zdrowia, ponieważ decyzja Światowego Zgromadzenia Zdrowia określi zdolność Unii, wraz z jej państwami członkowskimi, do udziału w opracowywaniu i negocjowaniu ramowej konwencji WHO w sprawie gotowości i reagowania w razie pandemii oraz do ewentualnego przystąpienia do niej jako regionalna organizacja integracji gospodarczej.
- (7) Udział Unii Europejskiej w opracowywaniu i negocjowaniu ramowej konwencji WHO w sprawie gotowości i reagowania w razie pandemii oraz ewentualne jej przystąpienie do konwencji oprócz państw członkowskich Unii przyczynią się do zacieśnienia współpracy międzynarodowej w ramach systemu Narodów Zjednoczonych w odpowiedzi na pandemię.
- (8) Zgodnie z art. 168 ust. 7 TFUE cały proces negocjacyjny należy prowadzić w poszanowaniu obowiązków państw członkowskich w zakresie określania ich polityki dotyczącej zdrowia, jak również organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej..
- (9) Stanowisko Unii ma zostać wyrażone przez państwa członkowskie Unii będące członkami Światowego Zgromadzenia Zdrowia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii podczas siedemdziesiątej czwartej sesji Światowego Zgromadzenia Zdrowia, jest następujące:

Unia Europejska popiera ustanowienie procesu Światowej Organizacji Zdrowia na rzecz nowej ramowej konwencji w sprawie gotowości i reagowania w razie pandemii i musi, w zakresie kompetencji Unii, mieć możliwość uczestnictwa jako umawiająca się strona takiego traktatu.

Decyzja Światowego Zgromadzenia Zdrowia określająca proceduralne aspekty negocjacji musi umożliwić uczestnictwo Unii w procesie negocjacyjnym dotyczącym kwestii wchodzących w zakres kompetencji Unii, w związku z możliwym przystąpieniem Unii do konwencji jako regionalna organizacja integracji gospodarczej.

Takie uczestnictwo należy osiągnąć poprzez włączenie do tekstu decyzji szczegółowych odniesień wyjaśniających, że każdy organ międzyrządowy powołany do opracowania i negocjowania konwencji jest otwarty na udział regionalnych organizacji integracji gospodarczej.

Artykuł 2

Stanowisko, o którym mowa w art. 1, wyrażają działające wspólnie w imieniu Unii państwa członkowskie Unii będące członkami Światowej Organizacji Zdrowia.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2021 r.

W imieniu Rady
A. SANTOS SILVA
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2021/1102**z dnia 28 czerwca 2021 r.**

wzywająca Komisję do przedłożenia analizy sytuacji w Unii oraz możliwości dotyczących wprowadzania, oceny, produkcji, wprowadzania do obrotu i wykorzystywania na terytorium Unii środków kontroli biologicznej w postaci bezkręgowców, oraz, w stosownych przypadkach i w zależności od wyników analizy, do przedłożenia wniosku

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 241,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Środki kontroli biologicznej to naturalni wrogowie, antagoniści lub konkurenci lub inne organizmy wykorzystywane do zwalczania bezpośrednio, albo pośrednio agrofagów roślin, w tym agrofagów kwarantannowych poprzez kontrolowanie ich wektorów, chwastów i inwazyjnych gatunków obcych.
- (2) Zakresem niniejszej decyzji objęte są jedynie środki kontroli biologicznej w postaci bezkręgowców, takie jak owady, w tym wysterylizowane samce owadów, roztocza i nicienie.
- (3) Podejścia państw członkowskich i rodzaje regulacji stosowanych przez nie w odniesieniu do uwalniania, oceny i przemieszczania środków kontroli biologicznej, są bardzo zróżnicowane. Środki kontroli biologicznej nie znają jednak granic i mogą rozprzestrzeniać się poza terytoria, na których zostały celowo uwolnione, aby zwalczać agrofagi roślin, chwasty i inwazyjne gatunki obce.
- (4) Często wykorzystywane w produkcji szklarniowej środki kontroli biologicznej mają coraz większe znaczenie dla zrównoważonego rolnictwa i leśnictwa, zwłaszcza przy wdrażaniu zintegrowanego zarządzania ochroną przed szkodnikami i rolnictwa ekologicznego. Zrównoważone systemy rolnicze wnoszą istotny wkład w przejście Unii na zrównoważone systemy żywnościowe, przewidziane w komunikacie Komisji pt. „Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” oraz komunikacie Komisji w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu i które wspiera przyszła wspólna polityka rolna. Stosowanie w tym kontekście środków kontroli biologicznej przyczynia się do zmniejszenia uzależnienia od chemicznych środków ochrony roślin.
- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 ⁽¹⁾ ma na celu ochronę Unii przed wprowadzaniem nowych agrofagów, a jednocześnie skuteczniejsze zwalczanie agrofagów już obecnych. Polityka w zakresie zdrowia roślin zawarta w tym rozporządzeniu skupia się w szczególności na badaniach przesiewowych pod kątem nowych agrofagów roślin na całym świecie, zapobieganiu zawleczeniu takich agrofagów roślin na terytorium Unii, a w przypadku ich wprowadzenia – na wczesnym wykrywaniu i eliminowaniu.
- (6) Zawleczenie agrofagów roślin, ich występowanie i rozprzestrzenianie się może zagrozić zrównoważoności rolnictwa, lasów, środowiska naturalnego, różnorodności biologicznej i ekosystemów. Światowy handel, przepływ osób, zmiana klimatu i ekstremalne zjawiska pogodowe zwiększają występowanie agrofagów i zagrożenia fitosanitarne. Nowe egzotyczne gatunki agrofagów stanowią również zagrożenie dla istniejących unijnych systemów produkcji rolnej i leśnej, a także dla rodzimej flory i fauny. Wprowadzenie naturalnego wroga z regionu, z którego pochodzi agrofag, może przyczynić się do odpowiedniej strategii zwalczania, lecz może też stwarzać zagrożenie dla rodzimej flory i fauny. W związku z tym przed wprowadzeniem jakiegokolwiek środka kontroli biologicznej należy przeprowadzić naukową ocenę możliwego wpływu na zdrowie roślin i różnorodność biologiczną, z zastosowaniem standardowej metodologii, w tym ocenę potencjalnego niepożądanego wpływu na gatunki niedocelowe, ekosystemy i różnorodność biologiczną w sensie ogólnym.
- (7) Powszechnie wiadomo, że wykorzystywanie środków kontroli biologicznej rośnie z uwagi na większe zapotrzebowanie ze strony rolników, zarządców terenów zielonych i ogrodników, którzy starają się zmniejszyć swoje uzależnienie od chemicznych środków ochrony roślin.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylające dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE (Dz.U. L 317 z 23.11.2016, s. 4).

- (8) Organizacje międzynarodowe, w szczególności Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa w oparciu o Międzynarodową konwencję ochrony roślin (IPPC) oraz Europejska i Śródziemnomorska Organizacja Ochrony Roślin (EPPO), opracowały międzynarodowe standardy fitosanitarne i wytyczne dotyczące bezpiecznego stosowania środków kontroli biologicznej oraz odgrywają ważną rolę w opracowywaniu standardów analizy ryzyka i badań.
- (9) Producenci środków kontroli biologicznej, w tym małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), zapewniają innowacyjne i konkretne rozwiązania w zakresie ochrony upraw. Kontrola jakości środków ochrony roślin jest wymogiem koniecznym, by zapewnić ich bezpieczeństwo i skuteczność.
- (10) Spójniejsze podejście wśród państw członkowskich mogłoby ułatwić rozwój bezpiecznych środków kontroli biologicznej i ich udostępnianie na rynku. Pomogłoby to stworzyć możliwości dla systemów produkcji rolnej i leśnej oraz dla kontroli agrofagów roślin, a jednocześnie zapewni ochronę zdrowia i środowiska.
- (11) Rada uważa, że analiza sytuacji w Unii oraz możliwości dotyczących wprowadzania, oceny, produkcji, wprowadzania do obrotu i wykorzystywania na terytorium Unii środków kontroli biologicznej jest niezbędna, by poprawić ich podaż i dostępność dla użytkowników przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa ludzi, zwierząt, roślin, środowiska i bezpieczeństwa żywnościowego, zgodnie z Porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾, a w szczególności jego pkt 10 dotyczącym stosowania art. 225 i 241 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (12) Takie możliwości mogą obejmować ocenę potencjału harmonizacji kryteriów, procedur i podejmowania decyzji w Unii; potencjału unijnych programów w zakresie badań naukowych, innowacji i upowszechniania wiedzy oraz perspektyw ściślejszej współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, aby przyspieszyć udostępnianie środków kontroli biologicznej na rynku i zwiększyć ich dostępność; oraz potencjału wspierania inwestycji, innowacji i bezpiecznego stosowania środków kontroli biologicznej podczas zwalczania agrofagów, co stanowi pierwszy krok w kierunku ujednoliconej definicji szerszej koncepcji kontroli biologicznej.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Rada zwraca się niniejszym do Komisji o przedłożenie do dnia 31 grudnia 2022 r. analizy sytuacji w zakresie wprowadzania, produkcji, oceny, wprowadzania do obrotu i wykorzystywania na terytorium Unii środków kontroli biologicznej w postaci bezkręgowców. Należy również ocenić możliwości zharmonizowania procedur na całym terytorium Unii, tak aby ułatwić promowanie rozprowadzania środków kontroli biologicznej i ich udostępniania na rynku, aby wspierać inwestycje i innowacje w dziedzinie bezpiecznego stosowania środków kontroli biologicznej i by się do nich przyczyniać, w tym w przypadkach, gdy są one potrzebne do zwalczania agrofagów kwarantannowych, zgodnie z wymogami organów ds. zdrowia roślin.

Artykuł 2

Rada zwraca się do Komisji o przedstawienie, o ile jest to stosowne w świetle wyników analizy, wniosku lub o poinformowanie Rady o innych możliwych środkach w następstwie analizy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽²⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

Sporządzono w Luksemburgu dnia 28 czerwca 2021 r.

W imieniu Rady
M. do C. ANTUNES
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1103**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Brazylii w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych zawieranych przez instytucje brazylijskie nadzorowane przez Bank Centralny Brazylii za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mających zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych powinny być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewnić ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwo-

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

wane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i których co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

- (4) Niniejsza decyzja nie opiera się wyłącznie na analizie porównawczej wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Brazylii, lecz również na ocenie skutków tych wymogów i ich adekwatności w zakresie ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (5) Rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze stosowane w Brazylii w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym określone są w ustawach, a także w okólnikach, rozporządzeniach i instrukcjach wydawanych przez Banco Central do Brasil („BCB”), Comissão de Valores Mobiliários („CVM”) i Conselho Monetário Nacional („CMN”). Rynek papierów wartościowych w Brazylii reguluje w szczególności ustawa 6.385/76; instrukcja CVM 461/07 zawiera przepisy dotyczące regulowanych rynków papierów wartościowych obejmujących regulowane giełdy papierów wartościowych, regulowany rynek pozagiełdowy i nieregulowany rynek pozagiełdowy; okólnik BCB 3.082/02 określa kryteria podejścia księgowego do instrumentów pochodnych należących do instytucji finansowych i innych instytucji nadzorowanych przez BCB; resolução CMN 3.505/07 reguluje kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawierane w Brazylii przez brazylijskie instytucje finansowe i inne instytucje nadzorowane przez BCB; resolução CMN 4.277/13 ustanawia wymogi dotyczące wyceny rynkowej i wyceny w oparciu o model dotyczące kontraktów pochodnych zawieranych przez instytucje finansowe i inne instytucje nadzorowane przez BCB; instrução CVM 438/06 ustanawia wymogi dotyczące wyceny rynkowej niektórych rodzajów funduszy wspólnego inwestowania; w resolução 4.662/18 określono wymogi dotyczące dwustronnych depozytów zabezpieczających; resolução BCB 3.263/05 obejmuje kwestię kompresji portfela; resolução CMN 4.373/14 określa wymogi obowiązujące inwestorów będących nie-rezydentami zawierających w Brazylii transakcje na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, a ustawy 4.595/64, 6.385/76, 10.214/01 i 12.810/13 regulują tajemnicę służbową, nadzór i egzekwowanie.
- (6) Resolução BCB 3.263/05 nie wprowadza żadnych obowiązków dotyczących kompresji portfela ani żadnych zaleceń w tym zakresie. Umożliwia jednak instytucjom finansowym i innym instytucjom nadzorowanym przez BCB zawieranie umów pozwalających na kompresję portfela. Nie istnieją szczególne przepisy regulujące procedury rozstrzygania sporów. Zasady rozstrzygania sporów określone są przez repozytoria transakcji. Rozwiązań brazylijskich nie można zatem uznać za równoważne z wymogami Unii w zakresie kompresji portfela i rozstrzygania sporów.
- (7) Każdy podmiot brazylijski zawierający transakcję na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym musi ją zgłaszać do repozytorium transakcji ustanowionego i regulowanego w Brazylii. Zgodnie z ustawą 6.385/76 ważność transakcji warunkuje jej zgłoszenie do repozytorium transakcji. Zgodnie z resolução CMN 4.373/14 inwestorzy niebędący rezydentami, zawierający w Brazylii transakcje na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym muszą być zarejestrowani w CVM i muszą uznawać prawnie wiążące potwierdzenia dokonanych przez siebie transakcji. Ponieważ transakcję muszą zgłosić obie strony, potwierdzanie transakcji, uzgadnianie dwustronnych portfeli czy rozstrzyganie sporów regulują wyłącznie zasady repozytorium transakcji, nie istnieje natomiast żaden wymóg prawny w tym zakresie. Zgłoszenie transakcji warunkuje jej potwierdzenie, które następuje jednocześnie. Transakcje należy zgłaszać najszybciej, jak to możliwe, co zazwyczaj następuje w dniu zawarcia transakcji. Analogicznie, ponieważ transakcje są zgłaszane przez obie strony i potwierdzane jednocześnie przez repozytoria transakcji, nie ma wymogu uzgadniania portfela, gdyż ze względu na tę konstrukcję nie może występować rozbieżność między portfelami kontrahentów. Rozwiązania brazylijskie dotyczące potwierdzania w odpowiednim czasie i uzgadniania portfela należy zatem uznać za równoważne z odpowiednimi wymogami Unii.
- (8) Na mocy resolução CMN 3.505/07 i resolução CMN 4.277/13 codzienne przeprowadzanie wyceny rynkowej albo wyceny na podstawie modelu jest obowiązkowe w przypadku banków-dealerów, krajowych oddziałów banków zagranicznych, krajowych jednostek zależnych banków zagranicznych oraz podmiotów zarządzających funduszami i aktywami, z których wszystkie podlegają regulacji BCB. Obowiązek ten nie dotyczy spółdzielni, ubezpieczycieli, reasekuratorów, funduszy emerytalnych i innych kontrahentów będących przedsiębiorstwami niefinansowymi,

które zobowiązane są do dokonywania codziennej wyceny tylko w przypadku, gdy należą do konglomeratu finansowego, w którego skład wchodzi również bank uniwersalny, handlowy, inwestycyjny, obsługujący transakcje zagraniczne lub oszczędnościowy. Rozwiązania brazylijskie można zatem uznać za równoważne z odpowiednimi wymogami Unii pod warunkiem ograniczenia niniejszej decyzji do transakcji zawieranych z kontrahentami regulowanymi przez BCB.

- (9) Uwzględniając obowiązek zgłaszania transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym do repozytoriów transakcji regulowanych w Brazylii oraz skutki prawne tego obowiązku, można rozważyć w przypadku Brazylii podejście dwupoziomowe umożliwiające stwierdzenie, że w odniesieniu do potwierdzenia w odpowiednim czasie i uzgodnienia portfela wymogi mające zastosowanie w Brazylii można uznać za równoważne pod względem skutków z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013. Oprócz tego przepisy obowiązujące w Brazylii w odniesieniu do codziennej wyceny są równoważne z przepisami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013 w zakresie, w jakim transakcje przeprowadzane są z bankami-dealerami, krajowymi oddziałami banków zagranicznych, krajowymi jednostkami zależnymi banków zagranicznych, funduszami i podmiotami zarządzającymi aktywami, a także spółdzielniami, ubezpieczycielami i reasekuratorami, funduszami emerytalnymi i innymi kontrahentami będącymi przedsiębiorstwami niefinansowymi należącymi do konglomeratu finansowego, w którego skład wchodzi również bank uniwersalny, handlowy, inwestycyjny, obsługujący transakcje walutowe lub oszczędnościowy. Uwzględniając fakt, że większość transakcji transgranicznych na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym przeprowadzają kontrahenci podlegający regulacji BCB, niniejsza decyzja powinna być ograniczona do transakcji przeprowadzanych między kontrahentami podlegającymi regulacji BCB a kontrahentami mającymi siedzibę w Unii i podlegającymi odpowiedniemu wymogowi na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013.
- (10) Jeżeli chodzi o depozyty zabezpieczające dotyczące kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, brazylijskie prawnie wiążące wymogi obejmują resolução CMN 4.662/18 oraz okólnik BCB 3.902/18 (brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego).
- (11) Jak określono w brazylijskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego, kontrahentami objętymi zakresem tych przepisów są wszystkie instytucje finansowe lub inne instytucje podlegające regulacji BCB, w przypadku których średnia łączna operacyjna wartość referencyjna transakcji grupy objętych zakresem tych przepisów przekracza 25 mld BRL. Transakcje objęte zakresem wspomnianych przepisów obejmują zbiór transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym równoważny ze zbiorem określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych (z uwzględnieniem jednak instrumentów pochodnych na złoto, które uznaje się za transakcje objęte zakresem odnośnych przepisów), które wchodzi w zakres unijnych przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego, lecz nie wchodzi w zakres brazylijskich przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego; oraz opcji na akcje, które są objęte brazylijskimi przepisami dotyczącymi depozytu zabezpieczającego, lecz korzystają z tymczasowego zwolnienia na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Ponadto, analogicznie do ram prawnych obowiązujących w Unii, transakcje wewnątrzzgrupowe, rozliczane fizycznie terminowe transakcje walutowe typu forward i swapy walutowe oraz transakcje na instrumentach o definicji podobnej do unijnej definicji obligacji zabezpieczonej są wyłączone ze zbioru transakcji wchodzących w zakres wspomnianych przepisów. Powinny natomiast być uwzględniane przy ustalaniu średniej łącznej operacyjnej wartości referencyjnej transakcji grupy. Niniejsza decyzja nie powinna zatem mieć zastosowania do rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych z wyjątkiem instrumentów pochodnych na złoto.
- (12) Od dnia 1 września 2019 r. kontrahenci objęci zakresem odnośnych przepisów muszą wносить i pobierać zmienny depozyt zabezpieczający. Kontrahenci ci, w przypadku których średnia łączna operacyjna wartość referencyjna transakcji grupy objętych zakresem wspomnianych przepisów przekracza 2,250 mld BRL, muszą wносить i pobierać początkowy depozyt zabezpieczający od dnia 1 września 2019 r., natomiast kontrahenci sytuujący się poniżej tego progu muszą wносить i pobierać początkowy depozyt zabezpieczający od dnia 1 września 2020 r. Niniejsza decyzja powinna być zatem ograniczona do transakcji zawieranych między kontrahentami podlegającymi art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 a kontrahentami objętymi zakresem odnośnych przepisów, którzy podlegają wymogowi wnoszenia i pobierania zmiennego i początkowego depozytu zabezpieczającego na mocy brazylijskich przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego.
- (13) W brazylijskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego przewidziano również łączną minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości 1,5 mln BRL, podczas gdy próg określony w art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wynosi 500 000 EUR. Brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego dopuszczają również zmniejszenie początkowego depozytu zabezpieczającego o kwotę do 150 mln BRL. Kontrahenci objęci zakresem wspomnianych przepisów, w przypadku których łączna kwota początkowego depozytu zabezpieczającego jest poniżej tego progu, nie są zobowiązani do wymiany początkowego depozytu zabezpieczającego. Art. 29 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 przewiduje podobne zwolnienie, ustalając próg na poziomie 50 mln EUR. Biorąc pod uwagę, że różnica w wartości tych walut jest niewielka, kwoty te należy uznać za równoważne.

- (14) Podobnie jak w przypadku standardowej metody obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego określonej w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego umożliwiają stosowanie standardowego modelu równoważnego z modelem określonym w wyżej wymienionym załączniku. Brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego nie zezwalają jednak na stosowanie modeli wewnętrznych lub modeli opracowanych przez strony trzecie do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego. Mimo że określone w brazylijskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego wymogi w zakresie obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego są bardziej restrykcyjne niż wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 i rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251, należy je jednak uznać za równoważne do celów niniejszej decyzji.
- (15) Wymogi określone w brazylijskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego odnoszące się do uznanego zabezpieczenia, jego wyceny oraz sposobu utrzymywania i wyodrębniania takiego zabezpieczenia są równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego zawierają równoważny wykaz uznanych zabezpieczeń, lecz nie określają wymogów, zgodnie z którymi kontrahenci muszą racjonalnie dywersyfikować pobrane zabezpieczenie, w tym poprzez ograniczenie udziału papierów wartościowych o niskiej płynności, aby uniknąć koncentracji zabezpieczeń, w sposób podobny do przepisu art. 8 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Jednakże ze względu na to, że wymogi dotyczące koncentracji określone w art. 8 mają zastosowanie do kontrahentów unijnych, można wywnioskować, że wymogi dotyczące zabezpieczenia wynikające ze stosowania brazylijskich przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego prowadzą do skutków równoważnych z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2016/2251. Brazylijskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, powinny zatem zostać uznane za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (16) Jeżeli chodzi o równoważny poziom ochrony tajemnicy służbowej w Brazylii, ustawy 4.595 z 1964 r., 6.385 z 1976 r., 10.214 z 2001 r. i 12.810 z 2013 r. uprawniają BCB i CVM do żądania od repozytoriów transakcji wszelkich danych dotyczących transakcji na instrumentach pochodnych. Ponadto ustawa uzupełniająca nr 105 z 2001 r. (LC 105) stanowi, że wszystkie dane muszą być traktowane jako poufne. Oznacza to, że jeżeli jakikolwiek inny organ krajowy lub zagraniczny potrzebuje danych z brazylijskich repozytoriów transakcji, powinien złożyć formalny wniosek do BCB lub CVM, które przeprowadzają analizę poszczególnych wniosków, uwzględniając m.in. ograniczenia nałożone na podstawie LC 105 oraz konieczność zawarcia formalnej umowy. W związku z tym należy uznać, że łącznie ustawy te zapewniają poziom ochrony w odniesieniu do tajemnicy służbowej równoważny z poziomem przewidzianym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (17) CMN jest najwyższym organem w ramach krajowego systemu finansowego Brazylii odpowiedzialnym za formułowanie ogólnej polityki pieniężnej i kredytowej. BCB podlega CMN i jest odpowiedzialny za politykę pieniężną, zarządzanie rezerwami międzynarodowymi, nadzór bankowy oraz za nadzór nad kapitałem zagranicznym i kredytami. BCB egzekwuje przestrzeganie przepisów ostrożnościowych, a także pełni rolę władz monetarnych, w związku z czym jest odpowiedzialny za zapewnienie stabilności systemowej. W celu ograniczania nieprawidłowych praktyk, wdrażania środków edukacyjnych i stawiania czoła sytuacjom mogącym zagrażać krajowemu systemowi finansowemu BCB może wymierzać kary administracyjne, stosować środki ostrożności lub środki tymczasowe, wydawać pisma dotyczące zobowiązań oraz zarządzać zawieszenie lub ograniczenie prowadzonej działalności. CVM podlega CMN i jest odpowiedzialna za regulację i nadzór rynków kapitałowych, w tym emitentów papierów wartościowych, giełd i rynków pozagiełdowych oraz instytucji należących do systemu dystrybucji papierów wartościowych. Celem CVM jest zapewnienie efektywności rynku i wspieranie jego rozwoju, a także ochrona inwestorów i utrzymywanie sprawiedliwych praktyk na rynku papierów wartościowych poprzez egzekwowanie przepisów dotyczących ujawniania informacji oraz przejrzystości. Środki, jakimi dysponują BCB i CVM, należy zatem uznać za zapewniające skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych w ramach brazylijskich przepisów dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w sposób sprawiedliwy i niepowodujący zakłóceń, aby zapewnić skuteczny nadzór i egzekwowanie.
- (18) Niniejsza decyzja uznaje równoważność prawnie wiążących wymogów określonych w prawie brazylijskim dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mających zastosowanie w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie terminowego potwierdzania, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny, rozstrzygania sporów i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może zwrócić się do BCB i CVM o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylecia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.

(19) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Brazylii dotyczące potwierdzania w odpowiednim czasie, codziennej wyceny i uzgadniania portfela stosowane do transakcji, które są regulowane jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym przez Banco Central do Brasil („BCB”) i Comissão de Valores Mobiliários („CVM”) i które nie są rozliczane centralnie przez CCP, uznaje się za równoważne z odpowiednimi wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jedną ze stron tych transakcji jest kontrahent objęty zakresem brazylijskich przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego.

Artykuł 2

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Brazylii dotyczące wymiany zabezpieczeń stosowane do transakcji, które są regulowane jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym przez BCB i CVM, z wyjątkiem towarowych instrumentów pochodnych rozliczanych fizycznie, lecz nie włączając instrumentów pochodnych na złoto, i które nie są rozliczane przez CCP, uznaje się za równoważne z odpowiednimi wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jedną ze stron tych transakcji jest kontrahent objęty zakresem brazylijskich przepisów dotyczących depozytu zabezpieczającego.

Artykuł 3

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1104**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Kanadzie w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Office of the Superintendent of Financial Institutions za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 4, 9, 10 i 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mający zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych powinny być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewniać ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwowane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i których co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

- (4) W dniu 1 października 2013 r. Komisja otrzymała opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w sprawie stosowanych w Kanadzie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych⁽⁴⁾, w tym m.in. technik ograniczania ryzyka operacyjnego mających zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP. W swojej opinii technicznej ESMA stwierdził, że ze względu na fakt, że Kanada jest nadal w trakcie opracowywania systemu regulacyjnego dotyczącego obowiązku rozliczania transakcji, kontrahentów niefinansowych oraz technik ograniczania ryzyka w odniesieniu do nierozliczonych transakcji, ESMA nie był w stanie przeprowadzić rozstrzygającej analizy i wydać opinii technicznej w tym temacie.
- (5) Komisja wzięła pod uwagę opinię techniczną ESMA, a także zmiany regulacyjne, które miały miejsce od tamtej pory. Niniejsza decyzja nie opiera się wyłącznie na analizie porównawczej wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Kanadzie, lecz również na ocenie skutków tych wymogów i ich adekwatności w zakresie ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (6) Rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze mające zastosowanie w Kanadzie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym określono w wytycznych E-22 *Margin Requirements for Non-Centrally Cleared Derivatives* [„Wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie”] oraz w wytycznych B-7 *Derivatives Sound Practices* [„Dobre praktyki w zakresie instrumentów pochodnych”] (zwanych łącznie „wytycznymi”) opracowanych przez Office of the Superintendent of Financial Institutions (Główny Urząd Nadzoru Instytucji Finansowych, „OSFI”). Nieprzestrzeganie wytycznych może skutkować weryfikacją zezwolenia, na podstawie którego działają podmioty podlegające wytycznym. OSFI prowadzi regulację ostrożnościową i nadzór ostrożnościowy nad instytucjami finansowymi nadzorowanymi na poziomie federalnym (ang. Federally-Regulated Financial Institutions, FRFI) w Kanadzie i jest odpowiedzialny za monitorowanie i egzekwowanie zgodności ze wszystkimi wytycznymi OSFI. Do FRFI zaliczają się banki, oddziały banków zagranicznych, bankowe spółki holdingowe, spółki powiernicze i pożyczkowe, spółdzielcze towarzystwa kredytowe, spółdzielcze stowarzyszenia detaliczne, towarzystwa ubezpieczeń na życie, zakłady ubezpieczeń majątkowych i wypadkowych oraz ubezpieczeniowe spółki holdingowe. W wytycznych ustanowiono minimalne normy dotyczące depozytów zabezpieczających i innych wymogów dotyczących technik ograniczania ryzyka transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie zawieranych przez FRFI. Wytyczne B-7 weszły w życie w listopadzie 2014 r., natomiast wytyczne E-22 w czerwcu 2017 r. i niektóre ich wymogi wprowadzane są stopniowo zgodnie z ramami międzynarodowymi oraz zostały dostosowywane do istniejącego trybu stopniowego wprowadzania wymogów na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251.
- (7) Techniki ograniczania ryzyka operacyjnego w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, jak określono w wytycznych B-7, są w dalszym ciągu niewystarczające w porównaniu z obowiązkami przewidzianymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013, jeżeli chodzi o potwierdzenie w odpowiednim czasie, kompresję i uzgadnianie portfela oraz wycenę transakcji. Niniejsza decyzja powinna zatem obejmować wyłącznie rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze dotyczące obowiązków w zakresie rozstrzygania sporów, jak przewidziano w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013, a także rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze w zakresie wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, jak przewidziano w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251.
- (8) W odniesieniu do wymogów dotyczących rozstrzygania sporów mających zastosowanie do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, kanadyjskie przepisy dotyczące instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, uwzględnione w wytycznych B-7 i mające zastosowanie do regulowanych FRFI, zawierają podobne obowiązki do tych, które przewidziano w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. W szczególności wytyczne B-7 zawierają przepisy szczegółowe dotyczące rozstrzygania sporów mające zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP.
- (9) Jeżeli chodzi o depozyty zabezpieczające dotyczące kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, przepisy określone w wytycznych E-22 mają zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych, które nie podlegają wymogom dotyczącym depozytów zabezpieczających przewidzianym w wytycznych E-22, oraz stałych rozliczanych fizycznie transakcji walutowych związanych z wymianą kwoty głównej swapów walutowych, które są zwolnione z wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego zgodnie

(⁴) ESMA/2013/1375, Opinia techniczna w sprawie równoważności regulacji państw trzecich na podstawie EMIR – Kanada, sprawozdanie końcowe, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, 1 października 2013 r.

z wytycznymi E-22, jak również rozliczanych fizycznie transakcji towarowych, które nie są objęte definicją instrumentu pochodnego na podstawie wytycznych E-22. Zgodnie z art. 27, 30, 30a, 31 i 38 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 swapy walutowe i terminowe transakcje walutowe typu forward, a także wymiana kwoty głównej swapów walutowych są zwolnione z wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego, natomiast instrumenty pochodne powiązane z obligacjami zabezpieczonymi do celów zabezpieczenia, niektóre instrumenty pochodne związane z sekurytyzacją, kontrakty pochodne zawarte z kontrahentami w państwach trzecich, w przypadku których nie można zagwarantować, że umowy o kompensowaniu zobowiązań lub ochrona w postaci zabezpieczenia będą możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej, a także opcje na akcje pojedynczych spółek i opcje indeksowe podlegają zwolnieniom z wymogów dotyczących początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego. Decyzja ta nie powinna zatem mieć zastosowania do rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych.

- (10) Zgodnie z wytycznymi E-22 wszystkie FRFI należące do skonsolidowanej grupy, której zagregowana średnia wartość nominalna (na koniec miesiąca) instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie za marzec, kwiecień i maj 2016 r. oraz za dowolny kolejny rok przekracza 12 mld CAD („regulowane podmioty”), muszą wymieniać początkowy i zmienny depozyt zabezpieczający. Zgodnie z wytycznymi E-22 Kanada przyjęła uzgodniony na szczeblu międzynarodowym harmonogram stopniowego wprowadzania wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego. Państwa, banki centralne, podmioty sektora publicznego, kwalifikowalne wielostronne banki rozwoju, Bank Rachunków Międzynarodowych i kontrahenci centralni są wyłączeni z definicji regulowanego podmiotu. Spółki zależne Skarbu Państwa, które podejmują działania związane z zarządzaniem ryzykiem w imieniu spółek zależnych w ramach grupy korporacyjnej, oraz niektóre jednostki specjalnego przeznaczenia są wyłączone z definicji regulowanych podmiotów. Niniejsza decyzja powinna zatem obejmować rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze dotyczące obowiązków z zakresu rozstrzygania sporów i wymiany zobowiązań mające zastosowanie do FRFI będących regulowanymi podmiotami („regulowane FRFI”). Na podstawie art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 wymaga się, aby wszyscy kontrahenci uczestniczący w transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, dokonywali codziennie wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego. Niniejsza decyzja powinna być zatem uzależniona od wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego dla transakcji przeprowadzanych z regulowanymi FRFI.
- (11) Zgodnie z wytycznymi E-22 początkowy i zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wzywa się do jego uzupełnienia w ciągu dwóch dni roboczych od realizacji transakcji na instrumencie pochodnym rozliczanym niecentralnie między regulowaną FRFI a regulowanym podmiotem. Depozyty zabezpieczające należy następnie obliczać i wzywać do ich uzupełnienia codziennie. Depozyty zabezpieczające należy wnieść lub otrzymać najpóźniej drugiego dnia roboczego po każdym wezwaniu do ich uzupełnienia. Na mocy art. 12 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wymaga się, aby wszyscy kontrahenci kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanego przez CCP dokonywali codziennie wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego lub odpowiednio korygowali okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowany w celu obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego. Należy zatem określić warunki dotyczące zmiennego depozytu zabezpieczającego.
- (12) W wytycznych E-22 przewidziano również łączną minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości 750 000 CAD. W art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wysokość tej kwoty określono na 500 000 EUR. Biorąc pod uwagę niewielką różnicę między wartością tych kwot, a także wspólny cel, kwoty te należy uznać za równoważne.
- (13) Jeżeli chodzi o obliczanie początkowego depozytu zabezpieczającego, podobnie jak w przypadku standardowej metody obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego określonej w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wytyczne E-22 umożliwiają stosowanie standardowego modelu równoważnego z modelem określonym w wyżej wymienionym załączniku. Alternatywnie do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego można wykorzystywać modele wewnętrzne lub modele opracowane przez strony trzecie, jeżeli modele te spełniają określone wymogi równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Modele wewnętrzne i opracowane przez strony trzecie podlegają przeglądowi OSFI pod kątem kryteriów ustanowionych w celu zapewnienia zgodności.
- (14) Wymogi określone w wytycznych E-22 odnoszące się do uznanego zabezpieczenia oraz sposobu utrzymywania i wyodrębniania takiego zabezpieczenia są podobne do wymogów określonych w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Wytyczne E-22 zawierają równoważny wykaz uznanych zabezpieczeń i podobnie jak rozporządzenie delegowane (UE) 2016/2251 stanowią, że zabezpieczenie musi być wyceniane codziennie. Ponadto stanowią one, że wymieniany początkowy depozyt zabezpieczający należy utrzymywać w sposób zapewniający jego natychmiastową dostępność dla strony pobierającej w przypadku niewykonania zobowiązań przez kontrahenta oraz że podlega on uzgodnieniom, które chronią stronę ustanawiającą zabezpieczenie w możliwym zakresie w przypadku upadłości kontrahenta pobierającego.

- (15) Jeżeli chodzi o ochronę tajemnicy służbowej, informacje będące w posiadaniu OSFI podlegają przepisom określonym w sekcji 22 Office of the Superintendent of Financial Institutions Act („ustawa o OSFI”), która stanowi, że wszelkie informacje dotyczące działalności lub spraw instytucji finansowej lub osób z nią współpracujących, uzyskane przez OSFI lub osobę działającą pod kierownictwem OSFI, mają charakter poufny i w związku z tym należy je tak traktować. OSFI i osoby działające pod jego kierownictwem podlegają również ustawie o ochronie prywatności, która chroni dane osobowe znajdujące się pod kontrolą instytucji rządu federalnego, a także ustawie o dostępie do informacji, która zapewnia prawo dostępu do informacji zawartych w rejestrach znajdujących się pod kontrolą instytucji rządu federalnego. W związku z tym sekcja 22 ustawy o OSFI wraz z ustawą o ochronie prywatności i ustawą o dostępie do informacji przewidują gwarancje tajemnicy służbowej, w tym tajemnic handlowych, równoważne z tymi, które określono w tytule VIII rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (16) Ponadto jeżeli chodzi o skuteczny nadzór federalny nad rozwiązaniami prawnymi i ich egzekwowaniem w Kanadzie, OSFI ponosi zasadniczą odpowiedzialność za monitorowanie i egzekwowanie zgodności z wytycznymi. OSFI może zastosować szereg środków nadzorczych zobowiązujących kontrahentów do zaprzestania naruszania obowiązujących wymogów. W związku z tym środki te należy uznać za umożliwiające skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych określonych w wytycznych w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń, tak aby zapewnić skuteczny nadzór i egzekwowanie równoważne z rozwiązaniami nadzorczymi i wykonawczymi dostępnymi w obrębie ram prawnych Unii.
- (17) Niniejsza decyzja uznaje równoważność prawnie wiążących wymogów określonych w prawie kanadyjskim dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mających zastosowanie w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie terminowego potwierdzania, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny, rozstrzygania sporów i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może zwrócić się do OSFI o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylecia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (18) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Kanady dotyczące obowiązków w zakresie rozstrzygania sporów określonych w wytycznych B-7, które stosuje się do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez Office of the Superintendent of Financial Institutions („OSFI”), uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust.1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji ma siedzibę w Kanadzie i jest regulowaną instytucją finansową nadzorowaną na poziomie federalnym („regulowane FRFI”) zdefiniowaną w wytycznych E-22.

Artykuł 2

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Kanady dotyczące wymiany zabezpieczeń, które stosuje się do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez OSFI, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych, uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, doprecyzowanymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji ma siedzibę w Kanadzie oraz podlega kanadyjskim wymogom dotyczącym depozytu zabezpieczającego;

- b) transakcje podlegają wycenie według bieżącej wartości rynkowej, a w przypadku gdy na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012 istnieje wymóg wniesienia zmiennego depozytu zabezpieczającego, zmienny depozyt zabezpieczający wymienia się w dniu, w którym został obliczony.

Na zasadzie odstępstwa od lit. b), w przypadku gdy kontrahenci ustalą, że zmienny depozyt zabezpieczający nie może być regularnie przekazywany w dniu, w którym został obliczony, rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Kanady uznaje się również za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli wniesienie zmiennego depozytu zabezpieczającego następuje w ciągu dwóch dni roboczych od jego obliczenia oraz okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia użyty do obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego zostaje odpowiednio skorygowany.

Artykuł 3

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1105**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Singapurze w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Monetary Authority of Singapore za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 4, 9, 10 i 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące potwierdzania w odpowiednim czasie warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mających zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych muszą być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewniać ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwowane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i których co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

- (4) Niniejsza decyzja nie opiera się wyłącznie na analizie porównawczej wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Singapurze, lecz również na ocenie skutków tych wymogów i ich adekwatności w zakresie ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (5) Rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze mające zastosowanie w Singapurze do kontraktów pochodnych rozliczanych niecentralnie są określone w *Securities and Futures (Licensing and Conduct of Business) Regulations* [rozporządzenie w sprawie papierów wartościowych i transakcji terminowych (wydawanie licencji i prowadzenie działalności)] („rozporządzenie w sprawie papierów wartościowych i transakcji terminowych”), jak również w *Guidelines on Risk Mitigation Requirements for Non-Centrally Cleared Over-the-Counter Derivative Contracts* [wytyczne w sprawie wymogów dotyczących ograniczania ryzyka dla kontraktów pochodnych rozliczanych niecentralnie będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym] („wytyczne w sprawie wymogów dotyczących ograniczania ryzyka”) oraz w *Guidelines on Margin Requirements for Non-Centrally Cleared OTC Derivatives Contracts* [wytyczne w sprawie wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego dla kontraktów pochodnych rozliczanych niecentralnie będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym] („wytyczne w sprawie depozytów zabezpieczających”) Monetary Authority of Singapore (singapurski organ monetarny, „MAS”). Wytyczne w sprawie depozytów zabezpieczających weszły w życie dnia 1 marca 2017 r., natomiast wytyczne w sprawie wymogów dotyczących ograniczania ryzyka opublikowano w kwietniu 2019 r. MAS jest bankiem centralnym Singapuru i finansowym organem regulacyjnym oraz sprawuje nadzór ostrożnościowy nad wszystkimi instytucjami finansowymi w Singapurze, do których należą banki, banki inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń, pośrednicy na rynku kapitałowym, doradcy finansowi oraz infrastruktury rynku finansowego. Posiada on jurysdykcję w zakresie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w rozumieniu art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (6) Techniki ograniczania ryzyka operacyjnego w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, jak określono w art. 54B rozporządzenia w sprawie papierów wartościowych i transakcji terminowych, w wytycznych w sprawie wymogów dotyczących ograniczania ryzyka oraz w wytycznych w sprawie depozytów zabezpieczających MAS, są podobne do tych, które przewidziano w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013 w odniesieniu do potwierdzania w odpowiednim czasie, wyceny kontraktów, kompresji portfela, uzgadniania portfeli i rozstrzygania sporów.
- (7) W odniesieniu do wymogów dotyczących potwierdzania w odpowiednim czasie, kompresji portfela, uzgadniania portfeli, wyceny oraz rozstrzygania sporów mających zastosowanie do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, przepisy zawarte w wytycznych MAS można uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Nieprzestrzeganie wytycznych może skutkować weryfikacją zezwolenia, na podstawie którego działają podmioty podlegające wytycznym.
- (8) Singapurskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego mają zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych, stałych fizycznie rozliczanych transakcji walutowych związanych z wymianą kwoty głównej za pomocą swapów walutowych, rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych do celów handlowych, nierozliczonych instrumentów pochodnych, w przypadku których nie istnieje możliwość wyegzekwowania na drodze prawnej umowa o kompensowaniu zobowiązań, nierozliczonych instrumentów pochodnych, w przypadku których nie istnieją możliwości do wyegzekwowania na drodze prawnej uzgodnienia dotyczące zabezpieczenia, opcji na akcje i opcji na indeks akcyjny. Ponadto singapurskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego nie przewidują szczególnego traktowania produktów strukturyzowanych, w tym obligacji zabezpieczonych i sekurytyzacji. Zgodnie z warunkami rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 swapy walutowe i terminowe transakcje walutowe typu forward oraz wymiana kwoty głównej swapów walutowych są zwolnione z wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego, a zwolnieniu z wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego podlegają jedynie instrumenty pochodne powiązane z obligacjami zabezpieczonymi do celów zabezpieczenia, instrumenty pochodne związane z niektórymi sekurytyzacjami i kontrakty na instrumenty pochodne zawierane z kontrahentami w państwach trzecich, w przypadku których nie można zagwarantować, że umowy o kompensowaniu zobowiązań lub ochrona w postaci zabezpieczenia będą możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej, a także opcje na akcje pojedynczych spółek i opcje indeksowe. Decyzja ta nie powinna zatem mieć zastosowania do rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych do celów handlowych.
- (9) Wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego określone w wytycznych w sprawie depozytów zabezpieczających mają zastosowanie do „osób zwolnionych z obowiązku posiadania licencji na świadczenie usług na rynkach kapitałowych na mocy sekcji 99 ust. 1 lit. a) lub b) ustawy o papierach wartościowych i transakcjach terminowych” („podmiot regulowany przez MAS”), co odnosi się do banków licencjonowanych na podstawie singapurskiego prawa bankowego oraz banków inwestycyjnych. Państwa, banki centralne, podmioty sektora publicznego, kwalifikowalne wielostronne agencje, organizacje lub podmioty, Bank Rozrachunków Międzynarodowych, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Bank Światowy, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju są zwolnione z obowiązku wymiany depozytów zabezpieczających na podstawie wytycznych. Definicja „podmiotu regulowanego przez MAS” jest zatem podzbiorem definicji „kontrahenta finansowego” zawartej w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. Niniejsza decyzja powinna zatem obejmować rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze dotyczące obowiązków w zakresie ograniczania ryzyka operacyjnego i wymiany zabezpieczeń, mające zastosowanie do podmiotów regulowanych przez MAS.

- (10) Podmiot regulowany przez MAS musi wymienić zmienny depozyt zabezpieczający, jeżeli jego zagregowana średnia wartość nominalna (na koniec miesiąca) nierozliczonych kontraktów pochodnych za marzec, kwiecień i maj danego roku przekracza 5 mld SGD lub w przypadku transakcji z podmiotem regulowanym przez MAS, którego zagregowana średnia wartość nominalna (na koniec miesiąca) nierozliczonych kontraktów pochodnych za marzec, kwiecień i maj danego roku przekracza ten próg. W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wymaga się, aby wszyscy kontrahenci będący stronami transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, dokonywali codziennie wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego. Niniejsza decyzja powinna być zatem uzależniona od wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego w przypadku transakcji przeprowadzanych z podmiotami regulowanymi przez MAS, które podlegają singapurskim przepisom dotyczącym depozytu zabezpieczającego.
- (11) Zgodnie z wytycznymi w sprawie depozytów zabezpieczających wymiana początkowych i zmiennych depozytów zabezpieczających (razem „depozyty zabezpieczające”) powinna następować w standardowym cyklu rozliczeniowym dla danego rodzaju zabezpieczenia, ale nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od daty transakcji lub od dnia, w którym należy ponownie obliczyć depozyty zabezpieczające. W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wymaga się, aby wszyscy kontrahenci będący stronami kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanego przez CCP dokonywali codziennie wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego albo odpowiednio korygowali okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowany w celu obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego. Należy zatem określić warunki dotyczące zmiennego depozytu zabezpieczającego.
- (12) Podobnie jak w przypadku wymogów określonych w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251, na mocy wytycznych w sprawie depozytów zabezpieczających podmioty regulowane przez MAS, których zagregowana wartość nominalna nierozliczonych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, obliczona na poziomie skonsolidowanej grupy i z wyłączeniem transakcji wewnątrz grupy, za miesiące marzec, kwiecień i maj roku poprzedzającego rok, w którym wyliczona kwota przekroczy 13 mld SGD, muszą wymieniać początkowy depozyt zabezpieczający. Singapur przyjął uzgodniony na szczeblu międzynarodowym harmonogram stopniowego wprowadzania wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego. W wytycznych w sprawie depozytów zabezpieczających przewidziano również łączną minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości 800 000 SGD. Próg określony w art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wynosi 500 000 EUR. Biorąc pod uwagę, że różnica w wartości tych walut jest niewielka, kwoty te należy uznać za równoważne.
- (13) Podobnie jak w przypadku standardowej metody obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego określonej w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 singapurskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego umożliwiają zastosowanie standardowego modelu równoważnego z modelem określonym w wyżej wymienionym załączniku. Alternatywnie do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego można wykorzystywać modele wewnętrzne lub modele opracowane przez strony trzecie, jeśli zawierają one niektóre szczególne parametry, takie jak minimalne przedziały ufności i okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, oraz niektóre dane historyczne, w tym okresy występowania warunków skrajnych. Przed skorzystaniem z modelu wewnętrznego lub modelu opracowanego przez strony trzecie, a także przed wprowadzeniem do niego zmian kontrahenci muszą powiadomić MAS i dostarczyć wszelką stosowną dokumentację, w tym metodykę modelu, specyfikacje oraz sprawozdania z walidacji, aby wykazać, że model jest zgodny z wytycznymi w sprawie depozytów zabezpieczających.
- (14) Wymogi określone w singapurskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego odnoszące się do uznanego zabezpieczenia oraz sposobu utrzymywania i wyodrębniania takiego zabezpieczenia można uznać za równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Singapurskie przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego zawierają również podobny wykaz uznanych zabezpieczeń oraz określają wymóg, zgodnie z którym podmioty regulowane przez MAS muszą racjonalnie zdyswersyfikować pobrane zabezpieczenie, w tym poprzez ograniczenie udziału papierów wartościowych o niskiej płynności, aby uniknąć koncentracji zabezpieczeń. Wymogi określone w singapurskich przepisach dotyczących depozytu zabezpieczającego mające zastosowanie do wyceny zabezpieczeń są porównywalne z wymogami określonymi w art. 19 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251.
- (15) Jeżeli chodzi o równoważny poziom ochrony tajemnicy służbowej w Singapurze, pracownicy MAS podlegają przepisom dotyczącym tajemnicy służbowej na podstawie *Monetary Authority of Singapore Act* [ustawa o singapurskim organie monetarnym] („ustawa o MAS”), w której zakazuje się dyrektorom, urzędnikom, pracownikom, konsultantom i pełnomocnikom MAS ujawniania informacji, o których dowiedzieli się w trakcie pełnienia swoich obowiązków. W związku z tym ustawa o MAS gwarantuje zachowanie tajemnicy służbowej, w tym ochronę tajemnic handlowych wymienianych przez właściwe organy z osobami trzecimi, w sposób równoważny z wymogami określonymi w tytule VIII rozporządzenia (UE) nr 648/2012. W związku z tym należy uznać, że ustawa o MAS zapewnia poziom ochrony w odniesieniu do tajemnicy służbowej równoważny z poziomem przewidzianym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (16) Ponadto jeżeli chodzi o skuteczny nadzór nad rozwiązaniami prawnymi i ich egzekwowaniem w Singapurze, MAS ponosi zasadniczą odpowiedzialność za monitorowanie i egzekwowanie zgodności z wytycznymi. MAS jest uprawniony do stosowania szerokiej gamy środków nadzorczych zobowiązujących kontrahentów do zaprzestania naruszania obowiązujących wymogów, takich jak pisma ostrzegawcze, odwoływanie dyrektorów, odmowa udzielenia zgody przez organ nadzoru lub ograniczenia nałożone na działalność podmiotów regulowanych przez MAS. Środki te należy zatem uznać za zapewniające skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych w ramach singapurskich przepisów dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w sposób sprawiedliwy i niepowodujący zakłóceń, tak aby zapewnić skuteczny nadzór i egzekwowanie.

- (17) Niniejsza decyzja uznaje równoważność prawnie wiążących wymogów określonych przez MAS dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mających zastosowanie w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie potwierdzania w odpowiednim czasie, kompresji portfela, uzgadniania portfeli, wyceny i rozstrzygania sporów oraz wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może zwrócić się do MAS o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylenia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (18) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Singapuru dotyczące potwierdzania warunków transakcji, kompresji portfela, uzgadniania portfeli, wyceny oraz rozstrzygania sporów mające zastosowanie do transakcji, które są regulowane jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym przez Monetary Authority of Singapore („MAS”) i które nie są rozliczane przez CCP, uznaje się za równoważne z odpowiednimi wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji ma siedzibę w Singapurze i jest „podmiotem regulowanym przez MAS” zdefiniowanym w wytycznych w sprawie wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego dla kontraktów pochodnych rozliczanych niecentralnie będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Artykuł 2

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Singapuru dotyczące wymiany zabezpieczeń mające zastosowanie do transakcji, które są regulowane przez MAS jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i które nie są rozliczane przez CCP, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie towarowych instrumentów pochodnych do celów handlowych, uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji ma siedzibę w Singapurze i jest „podmiotem regulowanym przez MAS” zdefiniowanym w wytycznych w sprawie wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego dla rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- b) w przypadku gdy na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012 istnieje wymóg wniesienia zmiennego depozytu zabezpieczającego, zmienny depozyt zabezpieczający jest wymieniany w tym samym dniu, w którym jest obliczany.

Na zasadzie odstępstwa od lit. b), w przypadku, gdy kontrahenci ustalą, że zmienny depozyt zabezpieczający nie może być regularnie przekazywany w dniu, w którym został obliczony, rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Singapuru uznaje się również za równoważne z wymogami art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli wniesienie zmiennego depozytu zabezpieczającego następuje w ciągu dwóch dni roboczych od jego obliczenia oraz okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia użyty do obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego zostaje odpowiednio skorygowany.

Artykuł 3

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1106**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Australii w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Australian Prudential Regulation Authority za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 4, 9, 10 i 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mających zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych muszą być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewniać ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwowane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i których co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

- (4) W dniu 1 października 2013 r. Komisja otrzymała opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w sprawie stosowanych w Australii rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych (*), w tym technik ograniczania ryzyka operacyjnego mających zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP. W swojej opinii technicznej ESMA stwierdził, że nie istnieją prawnie wiążące wymogi dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, ustaleń dotyczących uzgadniania, kompresji i wyceny portfela oraz obowiązku w zakresie rozstrzygania sporów lub wymiany zabezpieczeń między kontrahentami, którzy są stronami kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w Australii. ESMA zauważył również, że równoważność systemów dwustronnej wymiany depozytów zabezpieczających nie mogła w tym czasie zostać oceniona, ponieważ nie opracowano jeszcze standardów technicznych określających przepisy dotyczące dwustronnej wymiany depozytów zabezpieczających w Unii.
- (5) Dokonując swojej oceny, Komisja wzięła pod uwagę opinię ESMA, a także zmiany regulacyjne, które miały miejsce od tamtej pory. Komisja przeprowadziła analizę porównawczą wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Australii. Przeprowadziła również ocenę skutków tych wymogów i ich adekwatności pod względem ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (6) Rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze mające zastosowanie w Australii do transakcji na kontraktach pochodnych rozliczanych niecentralnie określono w normie ostrożnościowej CPS 226 Australian Prudential Regulation Authority (australijski organ nadzoru ostrożnościowego, „APRA”) przyjętej w sekcji 11AF *Banking Act* z 1959 r. („prawo bankowe”), sekcji 32 *Insurance Act* z 1973 r. („ustawa o ubezpieczeniach”), sekcji 230 *A Life Insurance Act* z 1995 r. („ustawa o ubezpieczeniach na życie”) oraz w sekcji 34C *Superannuation Industry (Supervision) Act* z 1993 r. („ustawa SIS”). Mandat APRA obejmuje zapewnienie bezpieczeństwa i solidności instytucji finansowych podlegających nadzorowi ostrożnościowemu, aby wypełniały one swoje zobowiązania finansowe wobec deponentów, ubezpieczających i członków funduszy w ramach stabilnego, skutecznego i konkurencyjnego systemu finansowego. Zgodnie z normą ostrożnościową CPS 226 podmiot podlegający tym przepisom musi przyjąć odpowiednie praktyki uzupełniania depozytu zabezpieczającego i ograniczania ryzyka w odniesieniu do instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie. Norma ta ma zastosowanie do instytucji z sektora bankowego, ubezpieczeń innych niż ubezpieczenie na życie, ubezpieczeń na życie oraz sektora emerytalnego, z zastrzeżeniem pewnych progów. Norma ostrożnościowa CPS 226 weszła w życie z dniem 1 marca 2017 r. Niektóre wymogi tej normy wprowadzane są stopniowo zgodnie z ramami międzynarodowymi oraz zostały dostosowywane do istniejącego trybu stopniowego wprowadzania wymogów na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251.
- (7) Norma ostrożnościowa CPS 226 ma zastosowanie do instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie z wyjątkiem kontraktów walutowych z terminem zapadalności poniżej trzech dni. Definicja instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie zawarta w normie ostrożnościowej CPS 226 jest szersza niż zawarta w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 definicja instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. W pkt 9 lit. g) normy ostrożnościowej CPS 226 „instrument pochodny” zdefiniowano jako instrument pochodny w rozumieniu rozdziału 7 *Corporations Act* („ustawa o spółkach”) z 2001 r. albo instrument, który jest kontraktem terminowym typu forward, swapem lub opcją, lub jakąkolwiek kombinacją tych elementów, w odniesieniu do co najmniej jednego towaru. Należy zatem uznać równoważność w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają depozytom zabezpieczającym na podstawie pkt 9 lit. g) normy ostrożnościowej CPS 226.
- (8) Normę ostrożnościową CPS 226 stosuje się zasadniczo do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie przeprowadzanych między „podmiotami regulowanymi przez APRA” (ang. APRA covered entities) a „regulowanymi kontrahentami” (ang. covered entities). „Podmioty regulowane przez APRA” to posiadające zezwolenie podmioty przyjmujące depozyty, w tym zagraniczne upoważnione podmioty przyjmujące depozyty oraz nieoperacyjne spółki holdingowe, które uzyskały zezwolenie na podstawie prawa bankowego, ubezpieczyciele oferujący ubezpieczenie inne niż ubezpieczenie na życie, w tym ubezpieczyciele kategorii C, nieoperacyjne spółki holdingowe, które uzyskały zezwolenie na podstawie ustawy o ubezpieczeniach, oraz podmioty dominujące grup ubezpieczeniowych poziomu 2, zakłady ubezpieczeń na życie w tym towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych (tzw. „friendly societies”) oraz uznane zagraniczne zakłady ubezpieczeń na życie, a także nieoperacyjne spółki holdingowe zarejestrowane na podstawie ustawy o ubezpieczeniach na życie oraz podmioty zajmujące się zaopatrzeniem emerytalnym podlegające rejestracji zgodnie z ustawą SIS (tzw. „registrable superannuation entities”) w zakresie prowadzonej przez nie działalności gospodarczej. Definicja „regulowanych kontrahentów” odpowiada zasadniczo definicji „kontrahenta finansowego” zawartej w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, wyłączając w analogiczny sposób spółki celowe, w przypadku których transakcja zawierana jest wyłącznie w celu zabezpieczenia. Definicja „regulowanych kontrahentów” nie uwzględnia lokalizacji jurysdykcji kontrahenta, o ile nie ma wątpliwości dotyczących wykonalności umowy o kompensowaniu zobowiązań w przypadku niewypłacalności lub bankructwa kontrahenta lub jeżeli rozwiązania w zakresie zabezpieczeń nie są wątpliwe i są możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej w przypadku niewywiązania się przez kontrahenta ze swoich zobowiązań.

(*) ESMA/2013/1373, Opinia techniczna w sprawie równoważności regulacji państw trzecich na podstawie EMIR – Australia, sprawozdanie końcowe, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, 1 października 2013 r.

- (9) Zgodnie z pkt 11 normy ostrożnościowej CPS 226 obowiązek wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego ma zastosowanie wyłącznie do kontrahentów transakcji, w której kwota instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie obu kontrahentów przekracza – w ujęciu łącznym i skonsolidowanym – minimalny próg w wysokości 3 mld AUD. Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 nie przewiduje takiego progu. Uznanie równoważności powinno zatem być uzależnione od wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego między kontrahentami podlegającymi art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz podmiotami regulowanymi przez APRA.
- (10) Norma ostrożnościowa CPS 226 określa obowiązki podobne do tych przewidzianych w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz w rozdziale VIII rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013. W szczególności pkt 77–94 tej normy zawierają szczegółowe wymogi dotyczące potwierdzenia w odpowiednim czasie, kompresji portfela, uzgadniania portfela, wyceny transakcji i rozstrzygania sporów, mające zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP. Jeżeli chodzi o potwierdzanie w odpowiednim czasie, wymogów określonych w normie ostrożnościowej CPS 226 nie można uznać za równoważne, gdyż wymagają one potwierdzenia transakcji jedynie „najszybciej jak to możliwe”, podczas gdy w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013 określono maksymalny okres, w którym należy dokonać potwierdzenia transakcji. Jeżeli chodzi o uzgadnianie portfela, wymogów określonych w normie ostrożnościowej CPS 226 nie można uznać za równoważne, gdyż w normie tej nie określono częstotliwości uzgadniania portfela, podczas gdy w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013 częstotliwość ta jest ściśle określona. Jeżeli chodzi o rozstrzyganie sporów, wymogów określonych w normie ostrożnościowej CPS 226 nie można uznać za równoważne, gdyż w przeciwieństwie do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013, w normie tej nie określono szczegółowej ścieżki postępowania w przypadku sporów, które nie zostaną rozstrzygnięte w ciągu pięciu dni roboczych. Jeżeli chodzi o kompresję portfela i wycenę transakcji, wymogi określone w normie ostrożnościowej CPS 226 można uznać za równoważne pod względem skutków z wymogami określonymi w art. 13 i 14 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013.
- (11) W odniesieniu do kontraktów pochodnych rozliczanych niecentralnie objętych normą ostrożnościową CPS 226 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze stosowane wobec podmiotów regulowanych przez APRA należy zatem uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w zakresie kompresji portfela oraz wyceny transakcji, mającymi zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanych przez CCP.
- (12) Zgodnie z normą ostrożnościową CPS 226 podmiot regulowany przez APRA i regulowany kontrahent muszą dokonać wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego, podlegającego minimalnemu progowi określonemu w pkt 11 tej normy, a w przypadku wszystkich nowych transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie – z wyjątkiem rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych – należy wnieść i pobrać początkowy depozyt zabezpieczający. APRA przyjął uzgodnione na poziomie międzynarodowym stopniowe wprowadzanie w życie wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego, w związku z czym progi stosowane w celu stopniowego wprowadzania wyrażone w AUD należy uznać za równoważne z progami określonymi w art. 35 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Podobne zwolnienia dotyczące rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych oraz opcji na akcje pojedynczych spółek lub opcji indeksowych przewidziano w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Niniejsza decyzja powinna zatem mieć zastosowanie wyłącznie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są przedmiotem wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz normy ostrożnościowej CPS 226.
- (13) Zgodnie z normą ostrożnościową CPS 226 zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wzywa się do jego uzupełnienia codziennie, a rozliczeń kwot zmiennego depozytu zabezpieczającego dokonuje się „bezwzględnie”. APRA wyraził publiczne oczekiwanie, że w praktyce rozliczenie zmiennego depozytu zabezpieczającego powinno odbywać się na zasadzie T+1 (gdzie T jest datą wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego). Dotrzymanie takiego terminu rozliczeń może jednak nie być wykonalne w każdych okolicznościach, na przykład ze względu na strefy czasowe czy kwestie transgraniczne. Do celów bezwzględnego rozliczania zmiennego depozytu zabezpieczającego APRA przyjął zatem wymóg oparty na zasadach, aby osiągnąć rezultat zgodny z innymi międzynarodowymi wymogami regulacyjnymi w zakresie czasu rozliczenia zmiennego depozytu zabezpieczającego. Na podstawie art. 12 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wymaga się, aby wszyscy kontrahenci uczestniczący w transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanej przez CCP dokonywali codziennie wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego albo odpowiednio korygowali okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowany w celu obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego. Rozwiązania dotyczące zmiennego depozytu zabezpieczającego przewidziane w normie ostrożnościowej CPS 226 należy uznać za równoważne tylko w przypadku, gdy rozwiązania te prowadzą do skutków równoważnych z tymi osiąganymi w wyniku stosowania wymogów rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Należy zatem określić takie warunki.

- (14) W normie ostrożnościowej CPS 226 przewidziano łączną minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości 750 000 AUD, podczas gdy w art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 przewidziano kwotę 500 000 EUR. Biorąc pod uwagę niewielką różnicę między tymi kwotami oraz wspólny cel normy ostrożnościowej CPS 226 i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251, kwoty te należy uznać za równoważne.
- (15) Wymogi określone w normie ostrożnościowej CPS 226 dotyczące obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. W normie ostrożnościowej CPS 226 dopuszcza się korzystanie ze standardowego modelu równoważnego z modelem określonym w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251, w sposób, który jest podobny do standardowej metody obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego określonej w tym załączniku IV. Zgodnie z normą ostrożnościową CPS 226 do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego można natywnie wykorzystywać modele wewnętrzne lub modele opracowane przez strony trzecie, jeśli zawierają one niektóre szczególne parametry równoważne z parametrami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251, takie jak minimalne przedziały ufności i okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, oraz niektóre dane historyczne, w tym okresy występowania warunków skrajnych. Podmioty regulowane przez APRA muszą składać wnioski do APRA o udzielenie zgody na korzystanie z modeli wewnętrznych lub modeli opracowanych przez strony trzecie oraz zapewnić przeprowadzenie niezależnego przeglądu modelu przed złożeniem wniosku o taką zgodę.
- (16) Wymogi określone w normie ostrożnościowej CPS 226 dotyczące uznanego zabezpieczenia oraz sposobu utrzymywania i wyodrębniania takiego zabezpieczenia należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Norma ostrożnościowa CPS 226 zawiera równoważny wykaz uznanych zabezpieczeń, a podmiot regulowany przez APRA musi mieć wdrożone odpowiednie mechanizmy kontroli zapewniające, aby pobrane zabezpieczenie nie wykazywało istotnego ryzyka korelacji lub istotnego ryzyka koncentracji. Koncentrację należy oceniać pod względem poszczególnych emitentów, rodzajów emitentów oraz rodzajów aktywów. Przepisy normy ostrożnościowej CPS 226 dotyczące depozytów zabezpieczających w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, należy zatem uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (17) Jeżeli chodzi o poziom ochrony tajemnicy służbowej w Australii, informacje posiadane przez APRA, jak również przez wszystkie agencje Wspólnoty Narodów podlegają ustawie o ochronie prywatności z 1988 r. („ustawa o ochronie prywatności”). W ustawie o australijskim organie nadzoru ostrożnościowego z 1998 r. („ustawa o APRA”) określono szczególne przepisy dotyczące tajemnicy obowiązujące APRA i pracowników tego organu. W szczególności zgodnie z sekcją 56 pkt 2 ustawy o APRA pracownicy lub byli pracownicy APRA popełniają przestępstwo, jeżeli ujawnią „informacje niejawne” lub „dokument niejawny” jakiegokolwiek osobie lub „sądowi” (w trybie niezgodnym z ustawą o APRA). Sekcja 70 ustawy o przestępstwach z 1914 r. jest ponadto przepisem dotyczącym tajemnicy mającym zasięg ogólny w odniesieniu do pracowników Wspólnoty Narodów (tj. pracowników sektora publicznego, w tym pracowników i kontrahentów APRA). Zgodnie z tym przepisem przestępstwo stanowi ujawnienie wszelkich faktów lub dokumentów przez pracowników Wspólnoty Narodów, co do których uzyskali oni wiedzę lub które znalazły się w ich posiadaniu ze względu na to, że są pracownikami Wspólnoty Narodów, i których mają obowiązek nie ujawniać. Ustawa o ochronie prywatności, ustawa o przestępstwach i ustawa o APRA łącznie gwarantują zachowanie tajemnicy służbowej, w tym tajemnic handlowych ujawnianych osobom trzecim przez właściwe organy, co należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w tytule VIII rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (18) Ponadto jeżeli chodzi o skuteczny nadzór nad rozwiązaniami prawnymi i ich egzekwowanie w Australii, APRA ponosi zasadniczą odpowiedzialność za monitorowanie i egzekwowanie zgodności z normą ostrożnościową CPS 226. APRA może stosować szeroki zakres środków nadzorczych, w tym wszczynać formalne dochodzenie dotyczące spraw instytucji, obwarowywać zezwolenie udzielone instytucji określonymi warunkami lub wydawać wytyczne w odniesieniu do konkretnych kwestii, wyznaczać zarządcę ustawowego, zarządcę sądowego lub powiernika zastępczego do zarządzania sprawami instytucji, wszczynać postępowanie karne przeciwko osobom lub instytucjom lub ubiegać się o nakaz wstrzymania transakcji. W związku z tym środki te należy uznać za umożliwiające skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych określonych w normie ostrożnościowej CPS 226 w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń oraz zapewniające skuteczny nadzór i skuteczne egzekwowanie równoważne z rozwiązaniami nadzorczymi i wykonawczymi dostępnymi w obrębie ram prawnych Unii.
- (19) Niniejsza decyzja uznaje równoważność prawnie wiążących wymogów określonych w prawie australijskim dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mających zastosowanie w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie terminowego potwierdzania, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny, rozstrzygania sporów i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może

zwrócić się do APRA o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równowagi stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylenia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.

(20) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Australii dotyczące kompresji portfela oraz wyceny transakcji, które stosuje się do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez Australian Prudential Regulation Authority („APRA”), uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji jest podmiotem regulowanym przez APRA zgodnie z definicją zawartą w normie ostrożnościowej CPS 226.

Artykuł 2

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Australii dotyczące wymiany zabezpieczeń, które stosuje się do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez APRA, uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami tych transakcji jest podmiotem regulowanym przez APRA zgodnie z definicją zawartą w normie ostrożnościowej CPS 226;
- b) w przypadku gdy na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012 istnieje wymóg wniesienia zmiennego depozytu zabezpieczającego, zmienny depozyt zabezpieczający jest wnoszony w dniu, w którym został obliczony.

Na zasadzie odstępstwa od lit. b), w przypadku gdy kontrahenci ustalą, że zmienny depozyt zabezpieczający nie może być regularnie przekazywany w dniu, w którym został obliczony, rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze stosowane w Australii uznaje się również za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli wniesienie zmiennego depozytu zabezpieczającego następuje w ciągu dwóch dni roboczych od jego obliczenia oraz okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia użyty do obliczenia początkowego depozytu zabezpieczającego zostaje odpowiednio skorygowany.

Artykuł 3

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1107**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Hongkongu w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Hong Kong Monetary Authority za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 4, 9, 10 i 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mających zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych muszą być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewniać ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwowane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i których co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

- (4) W dniu 1 października 2013 r. Komisja otrzymała opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w sprawie stosowanych w Hongkongu rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych⁽⁴⁾, w tym technik ograniczania ryzyka operacyjnego mających zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP. W swojej opinii technicznej ESMA stwierdził, że ze względu na fakt, że Hongkong jest nadal w trakcie opracowywania systemu regulacyjnego dotyczącego obowiązku rozliczania transakcji, kontrahentów niefinansowych oraz technik ograniczania ryzyka w odniesieniu do nierozliczonych kontraktów, ESMA nie był w stanie przeprowadzić rozstrzygającej i pełnej analizy i wydać opinii technicznej w tych kwestiach.
- (5) Komisja wzięła pod uwagę zmiany regulacyjne, jakie zaszły w Hongkongu od 2013 r. i przeprowadziła analizę porównawczą wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Hongkongu. Stwierdziła również, że skutki tych wymogów i ich adekwatność pod względem ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, można uznać za równoważne ze skutkami odpowiednich wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (6) Rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze mające zastosowanie do „instytucji działających na podstawie zezwolenia” zdefiniowanych w sekcji 2 pkt 1 *Banking Ordinance* („ustawa o bankowości”), do których zaliczają się banki posiadające pełną licencję bankową, banki posiadające ograniczoną licencję bankową i przedsiębiorstwa przyjmujące depozyty) w Hongkongu w odniesieniu do transakcji na kontraktach pochodnych rozliczanych niecentralnie określone są w module CR-G-14 wytycznych dotyczących polityki nadzorczej zatytułowanym *Non-centrally Cleared OTC Derivatives Transactions – Margin and Other Risk Mitigation Standards* [„Transakcje na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane centralnie – depozyt zabezpieczający i inne normy ograniczania ryzyka”] („wytyczne dotyczące polityki”), które to wytyczne zostały wydane przez Hong Kong Monetary Authority (Urząd Monetarny Hongkongu, HKMA) jako ustawowe wytyczne na podstawie sekcji 7 pkt 3 ustawy o bankowości. Zgodnie z ustawą o bankowości główną funkcją HKMA jest propagowanie ogólnej stabilności oraz skutecznego działania systemu bankowego poprzez regulację działalności bankowej i działalności przyjmowania depozytów, a także nadzór nad instytucjami działającymi na podstawie zezwolenia i ich działalnością gospodarczą. Celem wytycznych dotyczących polityki jest określenie minimalnych norm w zakresie depozytu zabezpieczającego i innych technik ograniczania ryzyka dotyczących rozliczanych niecentralnie transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, których przyjęcia przez instytucje działające na podstawie zezwolenia oczekuje HKMA. Wytyczne dotyczące polityki pierwotnie opublikowano w dniu 27 stycznia 2017 r., a następnie zaktualizowano w dniu 11 września 2020 r. Niektóre wymogi tej normy wprowadzane są stopniowo zgodnie z ramami międzynarodowymi oraz zostały dostosowywane do istniejącego trybu stopniowego wprowadzania wymogów na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Niezgodność z wytycznymi ustawowymi może prowadzić do wszczęcia przeglądu kryteriów udzielenia zezwolenia określonych w załączniku siódmym do ustawy o bankowości, w związku z czym skutek wytycznych ustawowych można uznać za równoważny z wymogiem prawnym w kontekście niniejszej decyzji.
- (7) Wytyczne dotyczące polityki mają zastosowanie do instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie, z wyjątkiem rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych, transakcji walutowych wbudowanych w swapy walutowe związane z wymianą kapitału, rozliczanych fizycznie terminowych kontraktów towarowych typu forward oraz, do odwołania, rozliczanych niecentralnie opcji na akcje pojedynczych spółek, opcji na koszyk akcji oraz opcji indeksowych. Do celów wytycznych dotyczących polityki „instrument pochodny rozliczany niecentralnie” odnosi się do instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym (zdefiniowanego w części 1 sekcja 1B załącznika 1 do *Securities and Futures Ordinance* („ustawa o papierach wartościowych i kontraktach terminowych”), który nie jest rozliczany przez kontrahenta centralnego (zdefiniowanego w sekcji 2 pkt 1 *Banking (Capital) Rules* („rozporządzenie w sprawie kapitałów banków”). Tę definicję „instrumentu pochodnego rozliczanego niecentralnie” należy uznać za równoważną z definicją instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartą w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. Niniejsza decyzja musi zatem dotyczyć rozwiązań mających zastosowanie do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają depozytom zabezpieczającym na mocy wytycznych dotyczących polityki.
- (8) Zasadniczo wytyczne dotyczące polityki mają zastosowanie do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie przeprowadzanych między instytucjami działającymi na podstawie zezwolenia a „regulowanymi podmiotami”. Do celów wytycznych dotyczących polityki „regulowane podmioty” oznaczają kontrahentów finansowych, istotnych kontrahentów niefinansowych lub inne podmioty wyznaczone przez HKMA, lecz nie obejmują państw, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego, wielostronnych banków rozwoju i Banku Rozrachunków Międzynarodowych. Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki za „kontrahenta finansowego” uznaje się każdy podmiot w okresie jednego roku od dnia 1 września każdego roku do dnia 31 sierpnia kolejnego roku, jeżeli sam podmiot lub grupa, do której należy, posiada średnią łączną kwotę referencyjną instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie przekraczającą 15 mld HKD i jego główną działalność stanowi którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych poniżej: bankowość, obrót papierami wartościowymi, zarządzanie programami funduszy emerytalnych, działalność ubezpieczeniowa, prowadzenie usług w zakresie przekazów pieniężnych lub wymiany walut, udzielanie kredytów, sekurytyzacja (z wyjątkiem przypadku i w zakresie, w jakim powiązana jednostka specjalnego przeznaczenia zawiera transakcje na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie wyłącznie jako zabez-

(⁴) ESMA/2013/1369, Opinia techniczna w sprawie równoważności regulacji państw trzecich na podstawie EMIR – Hongkong, sprawozdanie końcowe, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, 1 października 2013 r.

pieczenie), zarządzanie portfelem (w tym zarządzanie aktywami i zarządzanie funduszami) oraz działania pomocnicze w związku z prowadzeniem tych rodzajów działalności. Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki za „znaczącego kontrahenta niefinansowego” uznaje się każdy podmiot niebędący kontrahentem finansowym w okresie jednego roku od dnia 1 września każdego roku do dnia 31 sierpnia kolejnego roku, jeżeli sam podmiot lub grupa, do której należy, posiada średnią łączną kwotę referencyjną instrumentów pochodnych rozliczanych niecentralnie przekraczającą 60 mld HKD. Definicja „regulowanych podmiotów” odpowiada zasadniczo definicji „kontrahenta finansowego” zawartej w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, wyłączając w analogiczny sposób spółki celowe w przypadku, gdy transakcja zawierana jest wyłącznie w celu zabezpieczenia.

- (9) Wytyczne dotyczące polityki określają obowiązki podobne do tych przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 art. 11 ust. 1 i 2 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 149/2013. W szczególności rozdział 4 wytycznych dotyczących polityki („Normy ograniczania ryzyka”) zawiera szczegółowe wymogi dotyczące potwierdzenia w odpowiednim czasie, kompresji portfela, uzgadniania portfela, wyceny transakcji i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, które to wymogi można uznać za równoważne z wymogami określonymi w prawie Unii.
- (10) Jeżeli chodzi o instrumenty pochodne rozliczane niecentralnie objęte wytycznymi dotyczącymi polityki, mające zastosowanie rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze należy zatem uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w zakresie potwierdzenia w odpowiednim czasie, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny i rozstrzygania sporów mającymi zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP.
- (11) Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki w przypadku wszystkich nowych transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie należy dokonać wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego, a także wnieść i pobrać początkowy depozyt zabezpieczający; wyjątki stanowią rozliczane fizycznie terminowe transakcje walutowe typu forward i swapy walutowe, transakcje walutowe wbudowane w swapy walutowe z wymianą kapitału, rozliczane fizycznie terminowe kontrakty towarowe typu forward, oraz, do odwołania, nierozliczane centralnie opcje na akcje pojedynczych spółek, opcje na koszyk akcji oraz opcje indeksowe zawierane między instytucją działającą na podstawie zezwolenia a regulowanym podmiotem, zgodnie z uzgodnionym na szczecelu międzynarodowym stopniowym wprowadzaniem wymogów, które to progi wyrażone w HKD należy uznać za równoważne z progami stosowanymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. Podobne zwolnienia dotyczące rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych oraz opcji na akcje pojedynczych spółek lub opcji indeksowych przewidziano w art. 37 i 38 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Niniejsza decyzja powinna zatem mieć zastosowanie wyłącznie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają wymogom dotyczącym depozytu zabezpieczającego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz wytycznym dotyczącym polityki.
- (12) Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki wezwania do uzupełnienia zmiennego depozytu zabezpieczającego należy dokonywać nie później niż na koniec następnego dnia roboczego i należy go pobrać nie później niż dwa dni robocze po wezwaniu do jego uzupełnienia. Przypis 64 do wytycznych dotyczących polityki stanowi, że jeżeli wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego dokonuje się rzadziej niż codziennie, liczbę dni odstępu między kolejnymi pobraniami zmiennego depozytu zabezpieczającego należy dodać do 10-dniowego horyzontu czasowego stosowanego do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego zgodnie z podejściem opartym na modelu wewnętrznym. Jeżeli wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego dokonuje się ze zmienną częstotliwością między obliczeniami kwot początkowego depozytu zabezpieczającego, do 10-dniowego horyzontu czasowego należy dodać liczbę dni odpowiadającą maksymalnej liczbie dni pomiędzy poszczególnymi pobraniami początkowego depozytu zabezpieczającego w tym okresie.
- (13) W wytycznych dotyczących polityki przewidziano łączną minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości 3,75 mln HKD, podczas gdy w art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 przewidziano kwotę 500 000 EUR. Biorąc pod uwagę niewielką różnicę między wartością tych kwot, a także wspólny cel wytycznych dotyczących polityki i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251, kwoty te należy uznać za równoważne.
- (14) Wymogi określone w wytycznych dotyczących polityki dotyczące obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251. W wytycznych dotyczących polityki dopuszcza się korzystanie z metody standardowej równoważnej z metodą standardową określoną w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 w sposób, który jest podobny do standardowej metody obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego określonej w tym załączniku. Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki do obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego można alternatywnie wykorzystywać modele wewnętrzne lub modele opracowane przez strony trzecie, jeśli zawierają one określone szczególne parametry równoważne z parametrami określonymi w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2251, takie jak minimalne przedziały ufności i okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, oraz niektóre dane historyczne, w tym okresy występowania warunków skrajnych. Instytucje działające na podstawie zezwolenia muszą wystąpić o formalną zgodę HKMA przed zastosowaniem modelu wewnętrznego lub modelu opracowanego przez stronę trzecią (z wyjątkiem branżowego standardowego modelu obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego, który instytucje działające na podstawie zezwolenia mogą stosować po powiadomieniu HKMA o tym, że zamierzają zastosować ten model, co jest następnie przedmiotem przeglądu powdrożeniowego przeprowadzanego przez HKMA).

- (15) Zawarte w wytycznych dotyczących polityki wymogi dotyczące uznanego zabezpieczenia oraz sposobu jego utrzymania i wyodrębniania należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. Wytyczne dotyczące polityki zawierają równoważny wykaz uznanych zabezpieczeń, a instytucje działające na podstawie zezwolenia muszą mieć wdrożone odpowiednie mechanizmy kontroli zapewniające, aby pobrane zabezpieczenie nie wykazywało istotnego ryzyka korelacji lub ryzyka koncentracji. Koncentrację należy oceniać pod względem poszczególnych emitentów, rodzajów emitentów oraz rodzajów aktywów. Zasady dotyczące depozytów zabezpieczających w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, zawarte w wytycznych dotyczących polityki należy zatem uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (16) Jeżeli chodzi o poziom ochrony tajemnicy służbowej, dyrektor generalny i pracownicy HKMA muszą przestrzegać sekcji 120 pkt 1 ustawy o bankowości w celu zachowywania i wspierania zachowywania tajemnicy w odniesieniu do wszystkich kwestii związanych ze sprawami wszelkich osób, o których mogą dowiedzieć się podczas sprawowania jakiejkolwiek funkcji podlegającej ustawie o bankowości. Z zastrzeżeniem dozwolonych wyjątków dyrektorowi generalnemu ani pracownikom HKMA nie wolno przekazywać informacji dotyczących wszelkich takich kwestii innej osobie (niebędącej osobą, do której odnosi się dana kwestia) i nie wolno im tolerować ani pozwalać, aby inna osoba miała dostęp do jakichkolwiek zapisów będących w ich posiadaniu lub nad którymi sprawują pieczę lub znajdujących się pod ich kontrolą. Osoba naruszająca którykolwiek z tych wymogów podlega karze grzywny i pozbawienia wolności. W sekcji 120 pkt 1 ustawy o bankowości przewiduje się zatem zachowanie tajemnicy służbowej, w tym ochronę informacji poufnych udostępnianych przez HKMA (zgodnie z mającymi zastosowanie drogami legalnego ujawniania) osobom trzecim, co należy uznać za równoważne z wymogami określonymi w tytule VIII rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (17) Jeżeli chodzi o skuteczny nadzór nad rozwiązaniami prawnymi i ich egzekwowanie w przypadku transakcji na kontraktach pochodnych rozliczanych niecentralnie w Hongkongu, HKMA ponosi zasadniczą odpowiedzialność za monitorowanie i egzekwowanie zgodności z wytycznymi dotyczącymi polityki w ramach bieżącego opartego na analizie ryzyka podejścia do nadzoru nad instytucjami działającymi na podstawie zezwolenia. Do środków nadzorczych, które może wprowadzić HKMA, należy zobowiązanie odnośnej instytucji działającej na podstawie zezwolenia do przedłożenia sprawozdania, zgodnie z sekcją 59 pkt 2 ustawy o bankowości, aby zidentyfikować przyczyny źródłowe wszelkich braków w zakresie praktyk związanych z depozytem zabezpieczającym lub ograniczaniem ryzyka w celu ich skorygowania w przyszłości, oraz wydawanie wytycznych skierowanych do instytucji działającej na podstawie zezwolenia, zgodnie z sekcją 52 ustawy o bankowości, zawierających wymóg wzmocnienia przez tę instytucję systemów kontroli wewnętrznej. Ponadto przestrzeganie wytycznych dotyczących polityki będzie uwzględniane w ocenie instytucji działającej na podstawie zezwolenia w systemie CAMEL lub w procesie przeglądu i oceny nadzorczej. Istotna niezgodność z wytycznymi dotyczącymi polityki może spowodować przeprowadzenie przez HKMA przeglądu badającego, czy instytucja działająca na podstawie zezwolenia nadal spełnia kryteria zezwolenia określone w załączniku siódmym do ustawy o bankowości oraz czy jej kierownictwo nadal spełnia wymogi kompetencji i reputacji związane z pełnioną funkcją. HKMA posiada również uprawnienia do wycofania lub zawieszenia zezwolenia udzielonego instytucji działającej na podstawie zezwolenia, chociaż nie korzysta z nich często. Uprawnienia te określono w sekcji 22 pkt 1, sekcji 24 pkt 1 i sekcji 25 pkt 1 ustawy o bankowości. Przepisy te należy uznać za umożliwiające skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych określonych w wytycznych dotyczących polityki w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń oraz za zapewniające skuteczny nadzór i egzekwowanie równoważne z rozwiązaniami nadzorczymi i wykonawczymi dostępnymi w obrębie ram prawnych Unii.
- (18) Niniejsza decyzja uznaje równoważność wymogów regulacyjnych określonych w wytycznych dotyczących polityki mających zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie terminowego potwierdzania, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny, rozstrzygania sporów i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może zwrócić się do HKMA o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylenia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (19) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Hongkongu dotyczące potwierdzenia w odpowiednim czasie, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny i rozstrzygania sporów, które mają zastosowanie do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez Hong Kong Monetary Authority („HKMA”), uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów będących stronami takiej transakcji jest instytucją działającą na podstawie zezwolenia zdefiniowaną w sekcji 2 pkt 1 ustawy o bankowości i podlega wymogom w zakresie ograniczania ryzyka określonym w module CR-G-14 wytycznych dotyczących polityki nadzorczej HKMA zatytułowanym *Non-centrally Cleared OTC Derivatives Transactions – Margin and Other Risk Mitigation Standards* [„Transakcje na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane centralnie – depozyt zabezpieczający i inne normy ograniczania ryzyka”].

Artykuł 2

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Hongkongu dotyczące wymiany zabezpieczeń, które mają zastosowanie do transakcji na instrumentach pochodnych rozliczanych niecentralnie regulowanych przez HKMA, uznaje się za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2021/1108**z dnia 5 lipca 2021 r.**

w sprawie uznania rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stosowanych w Stanach Zjednoczonych Ameryki w odniesieniu do transakcji na instrumentach pochodnych nadzorowanych przez Board of Governors of the Federal Reserve System, Office of the Comptroller of the Currency, Federal Deposit Insurance Corporation, Farm Credit Administration i Federal Housing Finance Agency za równoważne z niektórymi wymogami art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 13 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 przewidziano mechanizm, na podstawie którego Komisja jest uprawniona do przyjęcia decyzji o równoważności stwierdzających, że stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze są równoważne z wymogami określonymi w art. 4, 9, 10 i 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a co za tym idzie pozwalających uznać, że kontrahenci zawierający transakcję objętą zakresem stosowania tego rozporządzenia, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym państwie trzecim, spełnili wspomniane wymogi, jeżeli spełnili wymogi określone w systemie prawnym tego państwa trzeciego. Stwierdzenie równoważności przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest ograniczenie ryzyka systemowego i zwiększenie przejrzystości rynków instrumentów pochodnych poprzez zapewnienie spójnego stosowania na szczeblu międzynarodowym ustanowionych w tym rozporządzeniu zasad uzgodnionych z państwami trzecimi.
- (2) W art. 11 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, uzupełnionego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽²⁾ i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/2251 ⁽³⁾, ustanowiono unijne wymogi prawne dotyczące terminowego potwierdzenia warunków kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przeprowadzenia kompresji portfela oraz rozwiązań, na podstawie których uzgadnia się portfele w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego („CCP”). Ponadto w przepisach tych określono obowiązki w zakresie wyceny i rozstrzygania sporów mające zastosowanie do tych kontraktów („techniki ograniczania ryzyka operacyjnego”), a także obowiązki w zakresie wymiany zabezpieczeń („depozyty zabezpieczające”) między kontrahentami.
- (3) Aby system prawny, nadzorczy i wykonawczy państwa trzeciego można było uznać za równoważny z systemem Unii w odniesieniu do technik ograniczania ryzyka operacyjnego i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, istotne skutki mających zastosowanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych muszą być równoważne ze skutkami wymogów unijnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a także zapewniać ochronę tajemnicy zawodowej równoważną z ochroną przewidzianą w art. 83 tego rozporządzenia. Równoważne rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze muszą być ponadto skutecznie stosowane i egzekwowane w tym państwie trzecim w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń. Ocena równoważności obejmuje zatem sprawdzenie, czy stosowane w państwie trzecim rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze gwarantują, że kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP i któ-

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2251 z dnia 4 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 9).

rych co najmniej jedną stroną jest kontrahent mający siedzibę w tym państwie trzecim, nie narażają rynków finansowych w Unii na wyższy poziom ryzyka, a co za tym idzie, nie stwarzają niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.

- (4) W dniu 1 września 2013 r. Komisja otrzymała opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) w sprawie stosowanych w Stanach Zjednoczonych rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych⁽⁴⁾ dotyczących m.in. technik ograniczania ryzyka operacyjnego i depozytów zabezpieczających mających zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP. W swojej opinii technicznej ESMA skupił się jednak na przepisach wydanych przez Commodity Futures Trading Commission (Komisję ds. Obrotu Towarowymi Kontraktami Terminowymi, „CFTC”) oraz Securities and Exchange Commission (Komisję Papierów Wartościowych i Giełd, „SEC”) i nie objął przepisów mających zastosowanie do kontrahentów regulowanych przez Board of Governors of the Federal Reserve System (Radę Gubernatorów Systemu Rezerwy Federalnej, „FRS”), Office of the Comptroller of the Currency (Urząd Kontrolera Waluty, „OCC”), Federal Deposit Insurance Corporation (Federalną Korporację Ubezpieczenia Depozytów, „FDIC”), Farm Credit Administration (Agencję ds. Kredytów Rolniczych, „FCA”) oraz Federal Housing Finance Agency (Federalną Agencję ds. Kredytów Hipotecznych, „FHFA”) (razem „amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego”).
- (5) Komisja wzięła pod uwagę zmiany regulacyjne, które miały miejsce od czasu otrzymania przez nią opinii technicznej ESMA. Niniejsza decyzja nie opiera się wyłącznie na analizie porównawczej wymogów prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie w Stanach Zjednoczonych, lecz również na ocenie skutków tych wymogów i ich adekwatności w zakresie ograniczania ryzyka wynikającego z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez CCP, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (6) Obowiązujące w Stanach Zjednoczonych rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym są określone w tytule VII ustawy Dodd-Franka o reformie Wall Street i ochronie konsumentów („ustawa Dodd-Franka”) oraz w szczegółowych przepisach wykonawczych przyjętych przez amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego.
- (7) Na podstawie ustawy Dodd-Franka nie istnieją równoważne przepisy dotyczące technik ograniczania ryzyka operacyjnego mające zastosowanie do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, nierozliczanych przez CCP, a amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego nie wydały przepisów ani regulacji nakładających równoważne wymogi. Niniejsza decyzja nie obejmuje zatem rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych mających zastosowanie do transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych między kontrahentem regulowanym przez amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego a kontrahentem mającym siedzibę w Unii i podlegających wymogom określonym w art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, które to wymogi dotyczą potwierdzenia w odpowiednim czasie, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny i obowiązków w zakresie rozstrzygania sporów.
- (8) Zgodnie z art. 11 ust. 3 w Unii kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczane przez CCP podlegają obowiązkowi wymiany zabezpieczeń („wymóg dotyczący depozytu zabezpieczającego”). Zgodnie z tym przepisem wszyscy kontrahenci muszą wymieniać zmienne depozyty zabezpieczające, a kontrahenci powyżej określonego progu muszą wymieniać początkowe depozyty zabezpieczające. W tym zakresie każdy kontrahent regulowany przez amerykański organ nadzoru ostrożnościowego musi przestrzegać przepisu przyjętego przez dany amerykański organ nadzoru ostrożnościowego, określonego w tytule 12 Kodeksu Przepisów Federalnych, odpowiednio w części 45 (w przypadku OCC), 237 (w przypadku FRS), 349 (w przypadku FDIC), 624 (w przypadku FCA) i 1221 (w przypadku FHFA) (razem „Swap Margin Rule” [przepisy dotyczące depozytu zabezpieczającego w transakcjach swap]).
- (9) Swap Margin Rule ma zastosowanie do swapów i swapów papierów wartościowych między regulowanymi podmiotami transakcji swapowej (ang. Covered Swap Entities) a innymi podmiotami transakcji swapowej, finansowymi użytkownikami końcowymi posiadającymi znaczną ekspozycję na swapy, jak również, w pewnym stopniu, finansowymi użytkownikami końcowymi nieposiadającymi znacznej ekspozycji na swapy oraz innymi kontrahentami, takimi jak państwa, wielostronne banki rozwoju lub Bank Rozrachunków Międzynarodowych. Aby można było uznać, że podmiot posiada znaczną ekspozycję na swapy, średnia dzienna zagregowana kwota referencyjna jego nierozliczonych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym za czerwiec, lipiec i sierpień poprzedniego roku kalendarzowego musi przekraczać 8 mld USD, podczas gdy analogiczny próg określony w art. 28 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 wynosi 8 mld EUR. W Unii wymóg wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego nie obejmuje progu istotności i ma zastosowanie do wszystkich kontrahentów, których dotyczy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Minimalną kwotę transferu początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego ustalono w Swap Margin Rule na poziomie 500 000 USD, natomiast analogiczny wymóg określony w art. 25 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 przewiduje kwotę 500 000 EUR. Biorąc pod uwagę ograniczony wpływ wynikający z różnym walut, kwoty te powinny zostać uznane za równoważne.

⁽⁴⁾ ESMA/2013/BS/1157, Opinia techniczna w sprawie równoważności regulacji państw trzecich na podstawie EMIR – Stany Zjednoczone Ameryki, sprawozdanie końcowe, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, 1 września 2013 r.

- (10) Wymogi *Swap Margin Rule* mają zastosowanie do „swapów” zgodnie z definicją zawartą w sekcji 721 ustawy Dodd-Franka oraz „swapów papierów wartościowych” zgodnie z definicją zawartą w sekcji 761 ustawy Dodd-Franka, a więc obejmują prawie wszystkie kontrakty określone w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 jako instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z wyjątkiem terminowych transakcji walutowych typu forward i swapów walutowych, w przypadku których w *Swap Margin Rule* nie ustanowiono żadnych wymogów. Ponadto w *Swap Margin Rule* nie przewidziano szczególnego traktowania produktów strukturyzowanych, w tym obligacji zabezpieczonych i sekurytyzacji. W Unii swapy walutowe i terminowe transakcje walutowe typu forward są zwolnione z wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego, a instrumenty pochodne powiązane z obligacjami zabezpieczonymi do celów zabezpieczenia również mogą być zwolnione z wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego. Niniejsza decyzja powinna zatem mieć zastosowanie wyłącznie do transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają obowiązkowi wniesienia depozytu zabezpieczającego zarówno na podstawie unijnego prawa, jak i na podstawie *Swap Margin Rule*.
- (11) Określone w *Swap Margin Rule* wymogi dotyczące obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego są równoważne z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. Podobnie jak w załączniku IV do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251 na podstawie *Swap Margin Rule* dopuszczono stosowanie metody standardowej. Alternatywnie, do tego obliczenia mogą być wykorzystywane modele wewnętrzne lub modele opracowane przez osobę trzecią, w przypadku gdy modele te zawierają niektóre szczególne parametry, w tym minimalne przedziały ufności i okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, oraz niektóre dane historyczne, w tym okresy występowania skrajnych warunków rynkowych. Modele te musi zatwierdzić odpowiedni amerykański organ nadzoru ostrożnościowego.
- (12) Określone w *Swap Margin Rule* wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego odnoszące się do uznanego zabezpieczenia oraz sposobu utrzymywania i wyodrębniania takiego zabezpieczenia są równoważne z wymogami określonymi w art. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2251. *Swap Margin Rule* zawiera równoważny wykaz uznanych zabezpieczeń. *Swap Margin Rule* należy zatem uznać za równoważne z wymogami określonymi w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (13) W odniesieniu do równoważnego poziomu ochrony tajemnicy zawodowej w Stanach Zjednoczonych informacje posiadane przez federalne organy regulacyjne podlegają ustawie o ochronie prywatności i ustawie o swobodnym dostępie do informacji („FOIA”). Zgodnie z FOIA w wielu przypadkach konieczne jest podjęcie przez osobę lub organizację działań mających na celu zachowanie poufności przedłożonych informacji. W związku z tym ustawa o ochronie prywatności i FOIA gwarantują zachowanie tajemnicy zawodowej, w tym tajemnic handlowych ujawnianych osobom trzecim przez właściwe organy, co jest równoważne z wymogami określonymi w tytule VIII rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Obowiązujące w Stanach Zjednoczonych wymogi powinny zostać uznane za zapewniające równoważny poziom ochrony tajemnicy zawodowej zagwarantowanej w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (14) Ponadto jeżeli chodzi o skuteczny nadzór nad rozwiązaniami prawnymi i ich egzekwowanie w Stanach Zjednoczonych, amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego dysponują szerokimi uprawnieniami w zakresie prowadzenia dochodzeń i kontroli w celu oceny zgodności regulowanych podmiotów transakcji swapowej ze *Swap Margin Rule*. Amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego mogą zastosować szereg środków nadzorczych zobowiązujących kontrahentów do zaprzestania naruszania obowiązujących wymogów. Ponadto za naruszenia obowiązujących wymogów w ramach prawnych Stanów Zjednoczonych przewidziano sankcje cywilne, w tym czasowe lub stałe zakazy zbliżania się bądź innego rodzaju nakazy lub zakazy sądowe, grzywny, jak również sankcje karne. W związku z tym należy uznać, że środki te umożliwiają skuteczne stosowanie odpowiednich rozwiązań prawnych, regulacyjnych i wykonawczych określonych w ustawie Dodd-Franka, ustawie o obrocie towarami i kontraktami terminowymi na rynkach regulowanych, ustawie o giełdach papierów wartościowych, *Swap Margin Rule*, jak również regulacjach CFTC i SEC, w stosownych przypadkach, w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń, zapewniając w ten sposób skuteczny nadzór i egzekwowanie.
- (15) W niniejszej decyzji uznaje się równoważność prawnie wiążących wymogów określonych przez amerykańskie organy nadzoru ostrożnościowego, dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i mających zastosowanie w momencie przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja, we współpracy z ESMA, będzie regularnie monitorować zmiany oraz skuteczne wdrażanie rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych stanowiących przedmiot niniejszej decyzji i mających zastosowanie do wspomnianych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, z uwzględnieniem wymogów w zakresie terminowego potwierdzania, kompresji i uzgadniania portfela, wyceny, rozstrzygania sporów i wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mających zastosowanie do tych kontraktów, nierozliczanych przez CCP. W ramach działań w zakresie monitorowania Komisja może zwrócić się do amerykańskich organów nadzoru ostrożnościowego o udzielenie informacji dotyczących zmian w zakresie regulacji i nadzoru. Komisja może dokonać szczegółowego przeglądu w dowolnym momencie, w przypadku gdy na skutek istotnych zmian konieczne będzie przeprowadzenie przez nią ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylenia niniejszej decyzji, co w konsekwencji spowoduje, że automatycznie kontrahenci ponownie będą podlegać wszystkim wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.

(16) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze Stanów Zjednoczonych dotyczące wymiany zabezpieczenia, które stosuje się do transakcji regulowanych jako „swapy” zdefiniowane w sekcji 721 ustawy Dodd-Franka lub „swapy papierów wartościowych” zdefiniowane w sekcji 761 ustawy Dodd-Franka i które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego, uznaje się za równoważne z wymogami art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w przypadku gdy co najmniej jeden z kontrahentów tych transakcji ma siedzibę w Stanach Zjednoczonych i jest uznawany za regulowany podmiot transakcji swapowej (ang. Covered Swap Entity) przez Board of Governors of the Federal Reserve System („FRS”), Office of the Comptroller of the Currency („OCC”), Federal Deposit Insurance Corporation („FDIC”), Farm Credit Administration („FCA”) lub Federal Housing Finance Agency („FHFA”) oraz kontrahent ten podlega *Swap Margin Rule*, jak określono w tytule 12 Kodeksu Przepisów Federalnych, odpowiednio w części 45 (w przypadku OCC), 237 (w przypadku FRS), 349 (w przypadku FDIC), 624 (w przypadku FCA) i 1221 (w przypadku FHFA) (razem „Swap Margin Rule”).

Artykuł 2

Niniejsze decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 lipca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)